VIII. évfolyam, 5. szám
1952. január

Ludas Matyi

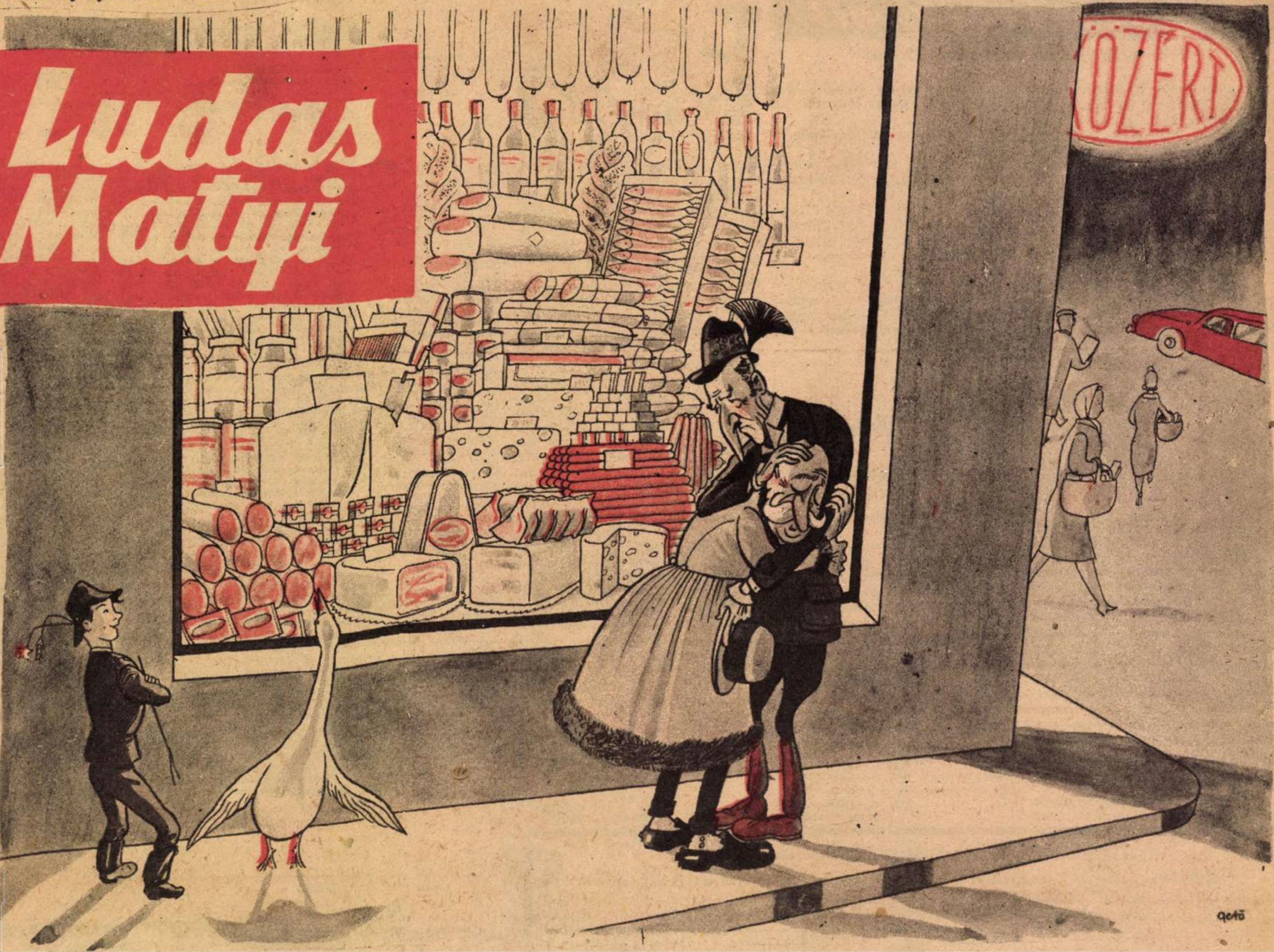

— *Mondja, maga miért sír?*
— *Megint olcsóbb lett a zsír.*

KI A FELELŐS? TANULSÁGOS RÍMEK ÉS RAJZOK AZ ISKOLAI FEGYELEMRŐL

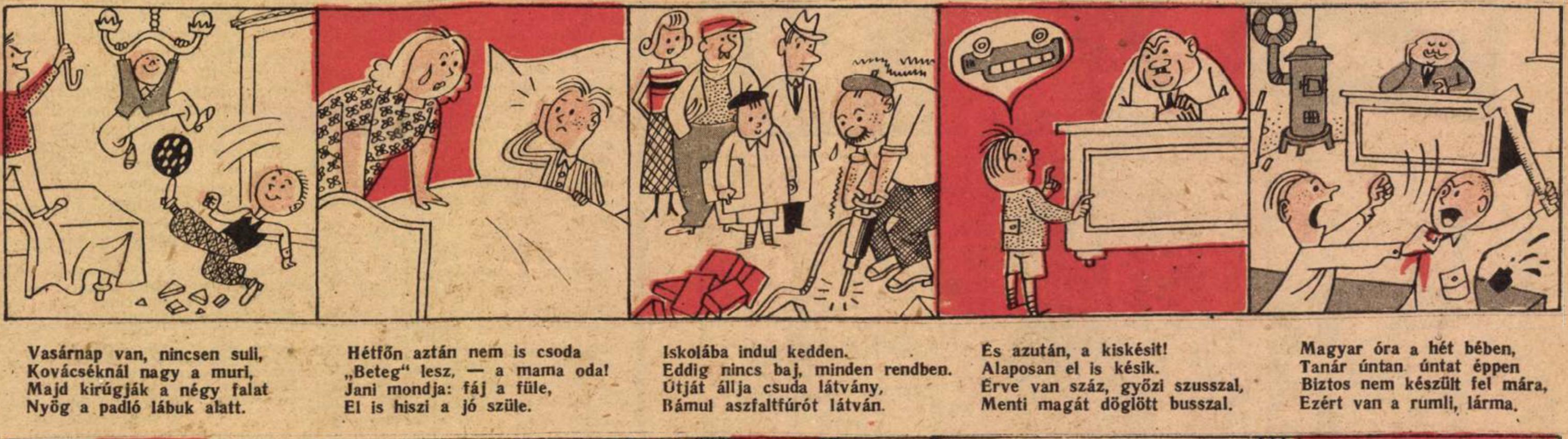

Vasárnap van, nincsen suli,
Kovácséknál nagy a muri,
Majd kirúgják a négy falat
Nyög a padló lábuk alatt.

Hétfőn aztán nem is csoda
„Beteg" lesz, — a mama oda!
Jani mondja: fáj a füle,
El is hiszi a jó szüle.

Iskolába indul kedden.
Eddig nincs baj, minden rendben.
Útját állja csuda látvány,
Bámul aszfaltfúrót látván.

És azután, a kiskésit!
Alaposan el is késik.
Érve van száz, győzi szusszal,
Menti magát döglött busszal.

Magyar óra a hét bében,
Tanár úntan úntat éppen
Biztos nem készült fel mára,
Ezért van a rumli, lárma.

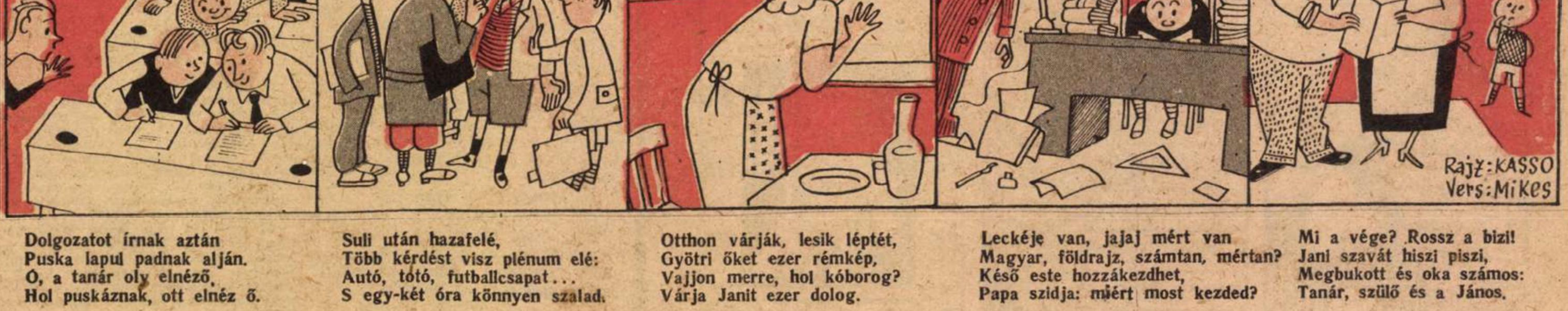

Dolgozatot írnak aztán
Puska lapul padnak alján.
Ó, a tanár oly elnéző,
Hol puskáznak, ott elnéz ő.

Suli után hazafelé,
Több kérdést visz plénum elé:
Autó, totó, futballcsapat...
S egy-két óra könnyen szalad.

Otthon várják, lesik léptét,
Gyötri őket ezer rémkép,
Vajjon merre, hol kóborog?
Várja Janit ezer dolog.

Leckéje van, jajaj mért van
Magyar, földrajz, számtan, mértan?
Késő este hozzákezdhet,
Papa szidja: miért most kezded?

Mi a vége? Rossz a bizi!
Jani szavát hiszi piszi,
Megbukott és oka számos:
Tanár, szülő és a János.

70 fillér

Le a bürokráciával!

Aki önmagának ad utasításokat

Az Országos Közellátási Jegyközpont egyik vezető munkakörében dolgozó kartársunk úgylátszik bürokráciafejlesztési tervet dolgozott ki. Ezt a tervet igyekszik túlteljesíteni.

Ugyanis önmagával kezdett levelezni, utasításokat adott sajátmagának, sőt a rendelkezést bélyegzővel is ellátta.

A fentiek bizonyítékául mellékelten küldünk egy kiküldetési rendelvényt, melyet Zolarek István megyei kirendeltségvezető kartársunk sajátmagának írt. Ebben sajátmagának ad utasítást.

Ádám György,
az ellenőrző csoport vezetője.

Országos Közellátási Jegyközpont
Baranyamegyei Kirendeltsége, Pécs
Kiküldetési rendelvény.

Zolarek István kartársnak, Helyben. Utasítom, hogy a december 21-i felajánlásképpen járja le a kirendeltségeket és az önálló jegyfiókokat és a szakmai tudás emelésére a szükséges instrukciókat adja meg.

Pécs, 1951. november 30.

Zolarek István
kirendeltségvezető

Az a lusta 53-as

Reggel 6 óra. A Nagyvárad-tér felé megyünk munkahelyünkre. A Bajcsy-Zsilinszky-út felől jövünk. Nagyon egyszerű lenne, ha felülnénk egy 53-as villamosra, amely a Nagyvárad-térre megy. Igenám, de kilenc 49-es villamos érkezik, amíg egy 53-as feltűnik. Legutóbb is 19 percig vártunk az 53-asra. Ilyenmódon nehezen erősíthetjük a tízperces-mozgalmat. Ezért a Ludas Matyin keresztül akciót indítunk az 53-as 19 perces mozgalmának eltörléséért. Reméljük, hogy nem kell 19 percig várnunk az 53-asra.

Legegyszerűbb lenne, ha az 53-as járatok sűrítésén kívül visszaadnák az 53-as és 63-as első közös megállóját, amely az Üllői-út elején, a mozival szemben van. Ebben az esetben a 49-es villamossal a Kálvin-térig mehetnénk és az 53-as és 63-as villamos közös megállójánál felszállhatnánk a 63-as járatra, — ha az 53-as késik. Most, amikor a 49-es villamossal a Kálvin-térhez érünk, a tér közepére megyünk és onnan lessük, hogy melyik villamos tűnik fel előbb, az 53-as a Nyugati felől, vagy a 63-as a híd felől. Ha 63-as jön, akkor rohanunk a 63-as megállójához. Ha az 53-as előbb tűnik fel, akkor visszarohanunk oda, ahol leszálltunk a 49-esről.

Már régen akartunk írni, de ma, amikor egyik kolléganőnk csak a legnagyobb szerencsével tudta elkerülni a súlyos balesetet, elhatároztuk, hogy egy percig sem várunk tovább és a Ludas Matyi segítségét kérjük.

A Kistext dolgozói
tizennégy aláírás

ÁLTALÁNOS GÉPIPARI KÖZPONT
BUDAPEST VII. RUMBACH S.-UTCA 12

Levélcím: Budapest 4, postafiók 350
Telefon: *422-906, *422-955, 422-950, 422-996, 422-101, 422-106
Táviratcím: ÁLTALÁNOSGÉP

Kérjük, hivatkozzanak ügyszámra, osztályra és dátumra
Ügyintéző: dr. Herczeg
Levelük kelte és jele:
Ügyszám:
Osztály: J/H/Zné
BUDAPEST, 1952. jan. 14

LUDAS MATYI
t. Szerkesztőségének,

Budapest, V.,
Alkotmány u. 3.

1950. október 13-án a kötelékünkbe tartozó egyik vállalat részére bizonyos használaton kívüli anyagok igénybevételét és tulajdonba adását kértük a Nehézipari Minisztériumtól. Utólag kiderült azonban, hogy a szóbanforgó anyagra vonatkozó intézkedésre nem a Nehézipari Minisztérium, hanem a Közlekedés és Postaügyi Minisztérium Vasúti Főosztálya illetékes, ahová írásbeli kérelmünket a Nehézipari Minisztérium át is tette. Személyes utánjárásunk során kiderült azonban, hogy az áttett aktát a Közlekedés és Postaügyi Minisztériumban nem találják, ezért 1951. jan. 10-én a kérelmet most már közvetlenül hozzájuk, írásban ismét beadtuk. Január 19-én újból személyesen jártunk el az ügyben és ez alkalommal Zsótér előadó rövid időn belüli elintézést ígért. Február 26-án érdeklődtünk újból. Ekkor kiderült, hogy már nem Zsótér az ügy előadója. Az aktát megtalálni ismét nem lehetett s ezért febr 26-án az eredetileg beadott kérelmünk egy másolatát hagytuk Büki osztályvezetőnél. Büki osztályvezető természetesen szintén rövid időn belül ígérte most már a végleges elintézést s ezúttal még nagyobb türelmet tanusítottunk egészen május 26-ig. Ekkor azonban kiderült, hogy az ügy eredeti előadóját megint áthelyezték, utódjának az ügyet nem adta át, ezért azzal a sovány eredménnyel kellett megelégednünk, hogy megállapítottuk az ügy számát. Ez 8569/1951. volt és ismét Büki osztályvezetőhöz kellett fordulnunk, aki természetesen ismét megígérte a rövid időn belül való elintézést. Elintézés ugyan rövid időn belül nem történt, viszont június folyamán telefonon felhívta osztályunkat Németh főtanácsos, aki előadva, hogy most kapta meg az ügyet, közelebbi felvilágosításokat és magyarázatokat kért tőlünk. Ezeket telefonon részletesen megadtuk s ezek után Németh főtanácsos is rövid időn belül való elintézést ígért, most már végleg és visszavonhatatlanul. Ígéretét nem is vonta vissza, az még jelenleg is fennáll. De az ügy is fennáll és még mindig elintézetlenül. Egyéb dolgunk is lévén, októberig nem érdeklődtünk, hanem vártuk a legalább tízszer megígért sürgős elintézést. Októberben kiderült, hogy elintézés helyett az ügyet a K. P. M. egy másik osztályára, éspedig az Anyaggazdálkodási Főosztályra tették át, ahol az 10..100/540—23/1951. számot és ismét új előadót kapott. Az új előadó az ügyet ugyan el nem intézte, de még június folyamán felhívást küldött ki ahhoz a vállalathoz, melynek javára az igénybevételt kértük. A felhívásban olyan adatokat kért, melyeket az ügy korábbi előadója, a fentemlített Németh főtanácsos tőlünk már telefonon megkapott. A felhívásra a vállalat még június 22-én válaszolt. Ez azonban még mindig nem volt elegendő ok arra, hogy az ügyet el is intézzék és novemberi újabb eljárásunk során elintézés helyett megint csak ígéretet kaptunk.

Ezek után vártunk januárig, abban a feltevésben, hogy az ügy egy éves jubileuma talán mégis végleges elintézésre fogja késztetni a Közlekedés és Postaügyi Minisztériumot. A jubileum alkalmából ünnepélyesen kerestük fel az ügy legújabb előadóját, dr. Sántha Bélát. Ekkor azonban meglepő fordulat történt. Dr. Sántha ugyanis közölte, hogy az ügyet csak akkor tudja elintézni, ha az ő felfogásának megfelelő módosított kérelmet adunk be és azt szignáltatjuk a Kohó és Gépipari Minisztérium Anyaggazdálkodási Főosztályával is.

Ez volt az a drámai pillanat, mikor mennyei türelmünk végetért. Osztályvezetőnk telefonon felhívta dr. Sántha Bélát s ezúttal mi tettünk neki ígéretet. Azt, hogy ha több mint egy éve húzódó kérelmünkre egy héten belül nem kapunk végleges elintézést, akkor megírjuk az egészet a Ludas Matyinak. A terminus letelt és elintézést nem kaptunk. Mi viszont olyan emberek vagyunk, akik ígéretünket beváltjuk. Ezért írtuk meg ezt a rémregényt.

Elvtársi üdvözlettel:
Dr. Herczeg István osztályvezető
Általános Gépipari Központ

Okmánybélyeg akadályokkal

Január 3-án a rákospalotai I. számú postahivatalban 40 forintért okmánybélyeget szerettem volna vásárolni. A III. számú pénztártól az I-höz küldtek. Kértem a bélyeget és százforintost adtam át. Visszakaptam 60 forintot. A postakezelőnő megnézte, hogy van-e okmánybélyeg. Nem volt. Közölte, hogy várnom kell. Vártam. Több felet elintézett, azután hozzámfordult és megkérdezte, hogy mit óhajtok. Szerényen megjegyeztem, hogy már közöltem kérésemet, sőt már ki is fizettem a 40 forintot, hiszen 60 forintot visszakaptam a százasból. Átadtam neki a 60 forintot, megszámolta, majd visszaadta. Megnyugtatott, hogy majd utánanéz a dolognak. Tovább vártam.

Negyvenöt perc telt el. Elvesztettem türelmemet és vissza akartam kérni a pénzemet. Erre nem került sor, mert végre odament a III. számú pénztárhoz, ahonnan őhozzá küldtek és ott 3 darab 10 forintos okmánybélyeget kért. Saját füzetéből még két 5 forintos bélyeget vett ki, azután az így összeszedett 40 forint értékű okmánybélyeget átadta nekem.

Úgy érzem, hogy a postahivatalban dolgozó elvtársnő rosszul értelmezi a „Harc a másodpercekért"-mozgalmat, különben nem várakoztatott volna 2 órától háromnegyed 3-ig az okmánybélyeg miatt.

XV., Széchenyi-tér 9.
Franek László

Egy amerikai polgár csodálkozik…

Alábbi képsorozatot a „Cenzurázatlan hírek" című amerikai békekiadványból vettük át.

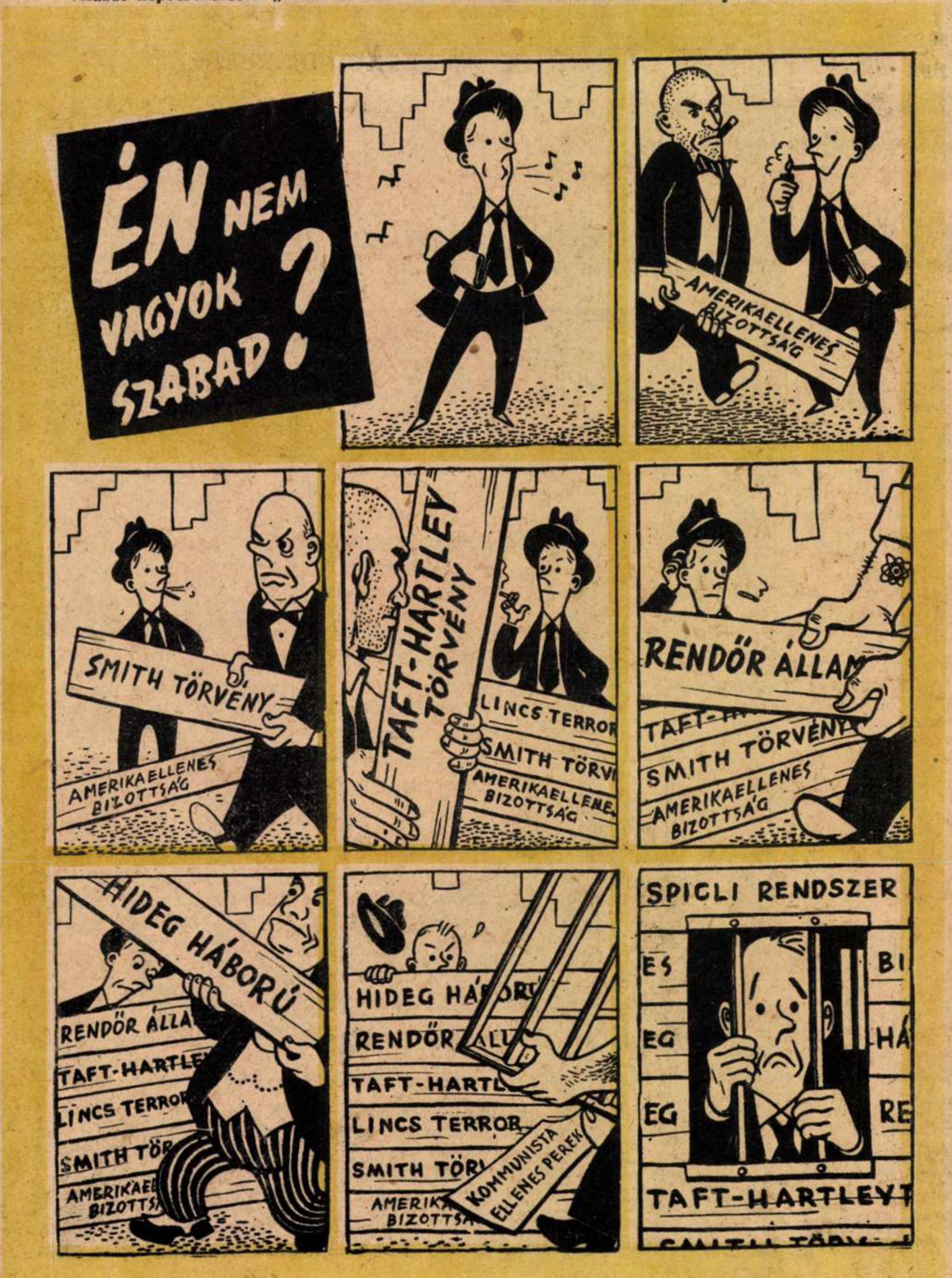

Öltöző, vagy termelési grafikon?

— Mit emelgeti a függönyt? Nem látja, hogy öltözöm?

— Bocsánat, — hangzik a válasz — nem tudtam, hogy ez öltöző.

Ez a párbeszéd a Kistext-ben zajlott le. Az „öltöző" függönye csak részben felelt meg hivatásának, mert több helyen szakadozott volt. Mögötte öltözködtek a női dolgozók.

A mult év végén igyekeztek javítani a hibán, új függönnyel lepték meg a nyíró- és simaárufelhúzó üzem női öltözőjét. De a nyíró bálaraktárában még mindig siralmas a helyzet. A bejárattól balra a sarokban néhány öltözőszekrény húzódik meg a hideg betonon. Itt még függöny sincs. Igaz, minek ide függöny, hiszen „csak" férfiak öltöznek. Ha nő jár arra, fordítsa el a fejét!

Horváth elvtárs, a nyíró művezetője többször sürgette az öltöző építését. A fehéráruraktár felesleges állványainak felhasználásával úgyszólván költség nélkül öltözőt építhettek volna. Úgylátszik azonban, hogy termelési grafikonnak akarják felhasználni az „öltözőt", ezért nem építettek korszerűeket. A jelenlegi öltöző ugyanis szemléltető képet nyujt a termelés állásáról.

Ha jól állunk a termeléssel, a raktár bőven megtelik bálákkal. Ilyenkor az öltözőből vesznek el helyet. Mindössze ketten öltözködhetnek, a többieknek várni kell, amíg az előzők végeznek. Pár nappal később kibővül az öltöző. A bálák eltűntek, a nyomó jól teljesítette tervét.

Persze, a nyíró sem hagyja magát, rákapcsol, újra felszalad a grafikon, az öltöző ismét szűkebb lesz és a dolgozóknak újra várni kell, amíg az öltöző padkájára ülhetnek.

Bármennyire is sajnáljuk az élő grafikon megszüntetését, azt javasoljuk, hogy szüntessék meg ezt a helyzetet és az öltöző céljaira nagyon alkalmas „kollekció-szobát" végre alakítsák át öltözőnek.

Richter Nándor,
a Kistext nyíróüzemének dolgozója

Fejpörkölt orrkarikával

Mellékelten megküldjük a Vörös Csillag-konyháról szállított ebéd „minőségéről" készült jegyzőkönyvet:

„Felvétetett 1952. január 17-én a Csiszológépgyárban. A mai ebéd, melyet a Vörös Csillag-konyháról szállítottak: fejpörkölt volt. A fejpörkölt között az egyik dolgozó tányérjára a sertés orrkarikája került. A konyha minőségi ellenőre a vaskarikát magávalvitte és mellékeli. Szekeres Zsuzsa minőségi ellenőr és Szekeres Istvánné személyzeti felügyelő"

Üzemünk dolgozói képtelenek a malac orrába fűzött vaskarikát a fejhússal együtt megemészteni. Kérjük a Ludas Matyit, hogy a orrkarikát tálalja fel az Ételgyár hanyag dolgozójának. Kíváncsiak vagyunk, ízlik-e neki?

A Csiszológépgyár dolgozói

Ludas Matyi elintézte

Ludas Matyi 1952. január 10-iki számában megjelent „Magyar királyi pénzügyminiszter" című cikk közlését köszönjük. A régi borítékok feliratait utasítás szerint olvashatatlanná kellett volna tenni. A minden dolgozóra kötelező éberség megsértése miatt a felelős személyt megdorgáltuk. A Ludas Matyi cikkét a szakszervezeti taggyűlésen ismertettük.

A PÉNZÜGYMINISZTER TITKÁRSÁGA

A Ludas Matyi december 27-iki számában Meleg János, ácsi lakos panasza jelent meg. A Pénzintézeti Központ a fizetési felszólítást a Háztartási Bolt bejelentése alapján küldte el. A Ludas Matyi közlése után nyomban vizsgálatot indítottunk és megállapítottuk, hogy a tartozás valóban nem áll fenn. A behajtási eljárást azonnal megszüntettük.

PÉNZINTÉZETI KÖZPONT

A Ludas Matyi „Cammog a láda" című közleményével kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. Megállapítottuk, hogy a veszprémi állomás meglévő raktárában ugrásszerűen erősödő áruforgalom miatt állandó a torlódás. A legnagyobb figyelem esetén is előfordul, hogy egy-egy áruküldemény továbbítása hosszabb időt vesz igénybe.

Ez volt az oka, hogy Mező hadnagy elvtárs ládája is késéssel érkezett rendeltetési helyére. Megállapítottuk, hogy a torlódáson kívül a vasúti személyzet részéről is történt mulasztás. Az illetőket szigorúan megbüntettük.

KÖZLEKEDÉSI MINISZTÉRIUM KERESKEDELMI SZAKOSZTÁLY

Mi az igazság a két szakállas német katona körül?

Budapesten és környékén, mint megveszett búgócsiga forgott közszájon néhány napig a legőrültebb rémhír, amely szerint két szakállas német katonát találtak egy kőbányai pincében, akik 1945 óta lappangtak ott, konzerveken és pezsgőn élve, s amikor kikerültek a pincéből, a napfénytől rögtön megvakultak.

Volt, aki úgy tudta, hogy a Vár egyik földalatti helyiségében találták a két német katonát, akik Mirelit-barátfülén és Nektár-sörön táplálkoztak, a hétéves borotválatlanságtól Hitler-bajuszuk nőtt és amikor kikerültek a napvilágra, három dioptriás szemüveget kértek, majd megkérdezték: „Vilmos császár nyerte meg a háborút, vagy Clemenceau?"

Más viszont úgy hallotta, hogy Rákospalotán találtak két német katonát, akik egy szaletliben bujkáltak hét év óta, copfjuk nőtt, hét évig dáhliával és tulipánnal táplálkoztak és amikor kijöttek a napfényre, visszanyerték a látásukat, amit a szaletliben elvesztettek, úgyhogy kórházba kellett szállítani őket. Aki nem hiszi, annak szívesen megmutatja azt, akitől hallotta.

Lapzártakor értesülünk, hogy a hír igaz. Valóban találtak két bujkáló SS-katonát, de nem Kőbányán, sem a Várban, sem Rákospalotán, hanem Nyugat-Németországban és nem kórházba szállították őket, hanem az amerikai parancsnokságra, ahol még ma is ezredesek, ha azóta elő nem léptek tábornokká.

T. P.

A vicenzai főpróba

Az északolaszországi légi hadgyakorlatok során bombák estek Vicenza városára és felrobbantak. Régi szokásuk ez a bombáknak, nem is lett volna semmi feltűnő a dologban, de a vicenzaiak nem szokták még meg és nagy patáliát csaptak miatta. Truman nyilván arra az álláspontra helyezkedik az okvetetlenkedő vicenzaiakkal szemben, hogy bármilyen bajt okoztak a felrobbant repülőbombák, kár úgy felfújni a dolgot, hiszen csak gyakorlat volt az egész, az olaszok hibája, ha annyira nem edzettek, hogy a gyakorlóbombától is meghalnak. Ők is joggal tehetnének az olaszoknak szemrehányást, miért építik a házaikat pont az amerikai gyakorlóbombák alá.

Az ügynek tehát nem lesz komoly folytatása, legfeljebb annyi, hogy a vicenzaiak fognak bocsánatot kérni az amerikai hadvezetőségtől.

A LEGSZEBB AJÁNDÉK!

Az annavölgyi szénbányák dolgozói az első negyedévben 8000 tonna szenet adnak az országnak terven felül Rákosi elvtárs 60-ik születésnapjának tiszteletére.

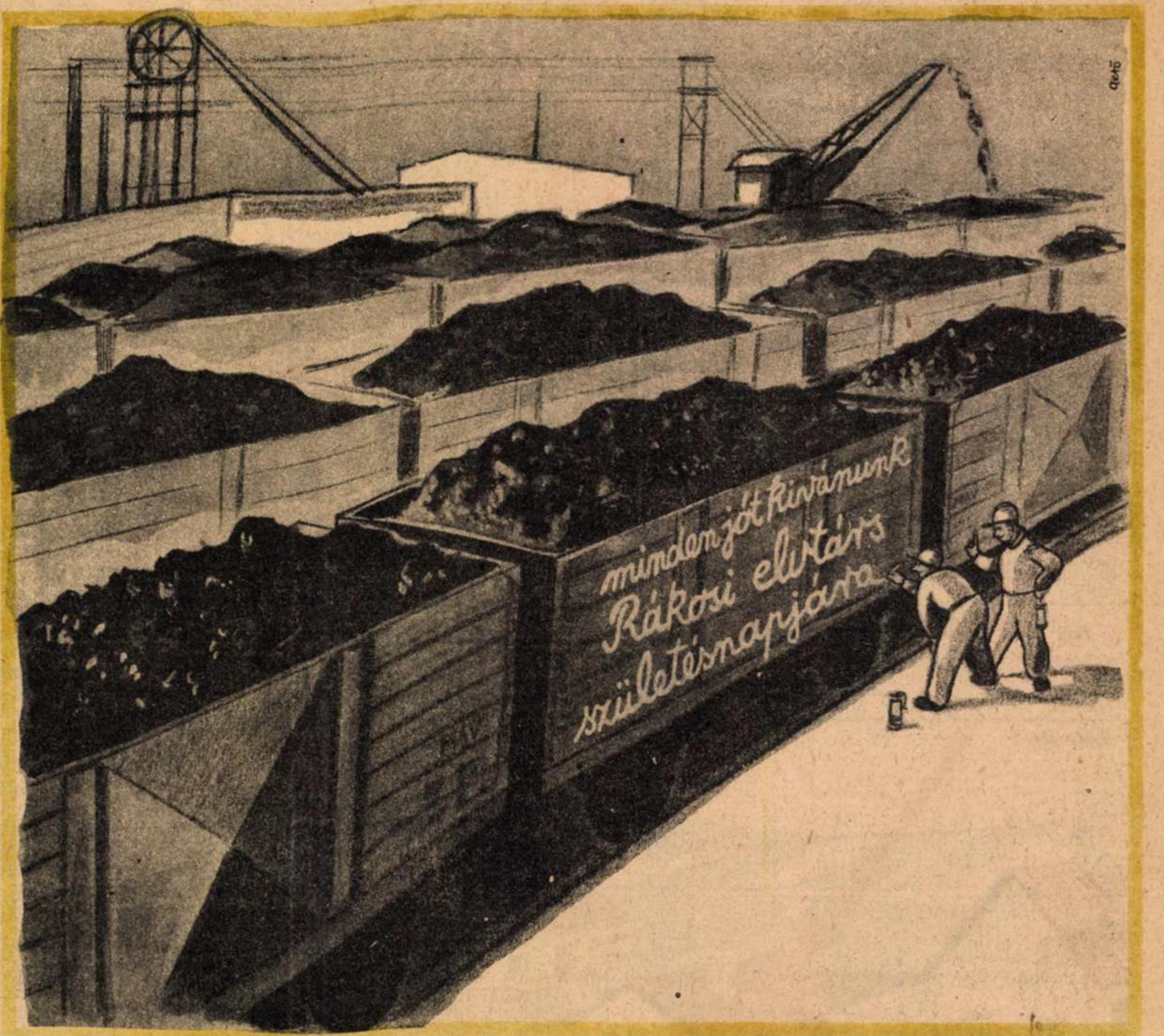
minden jót kívánunk Rákosi elvtárs születésnapjára

KISEGITŐ SZOLGALATOT LÉTESITETTEK A POSTAHIVATALOKBAN

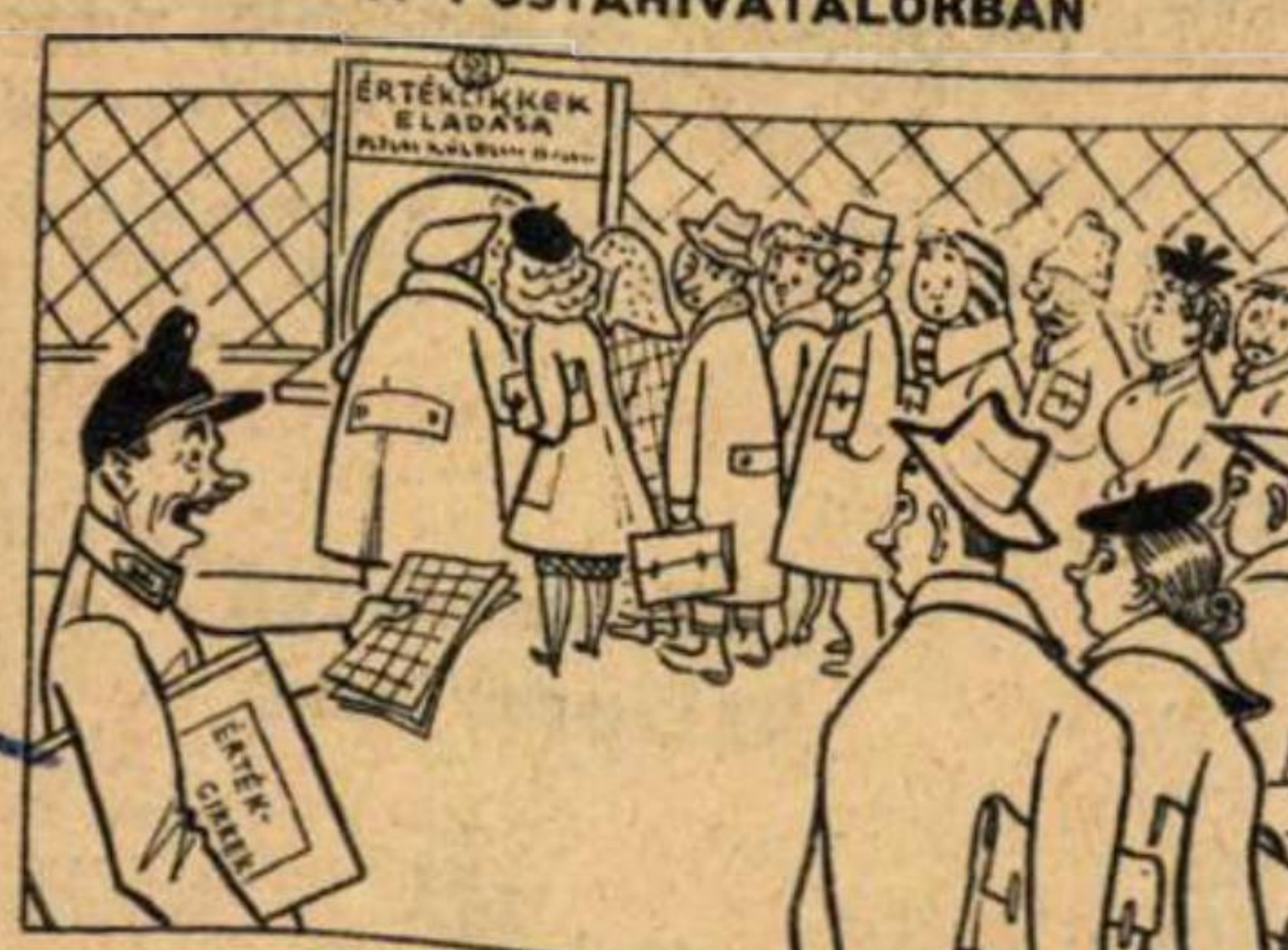

— Miért állnak sorba, amikor nálam is kaphatnak bélyeget?

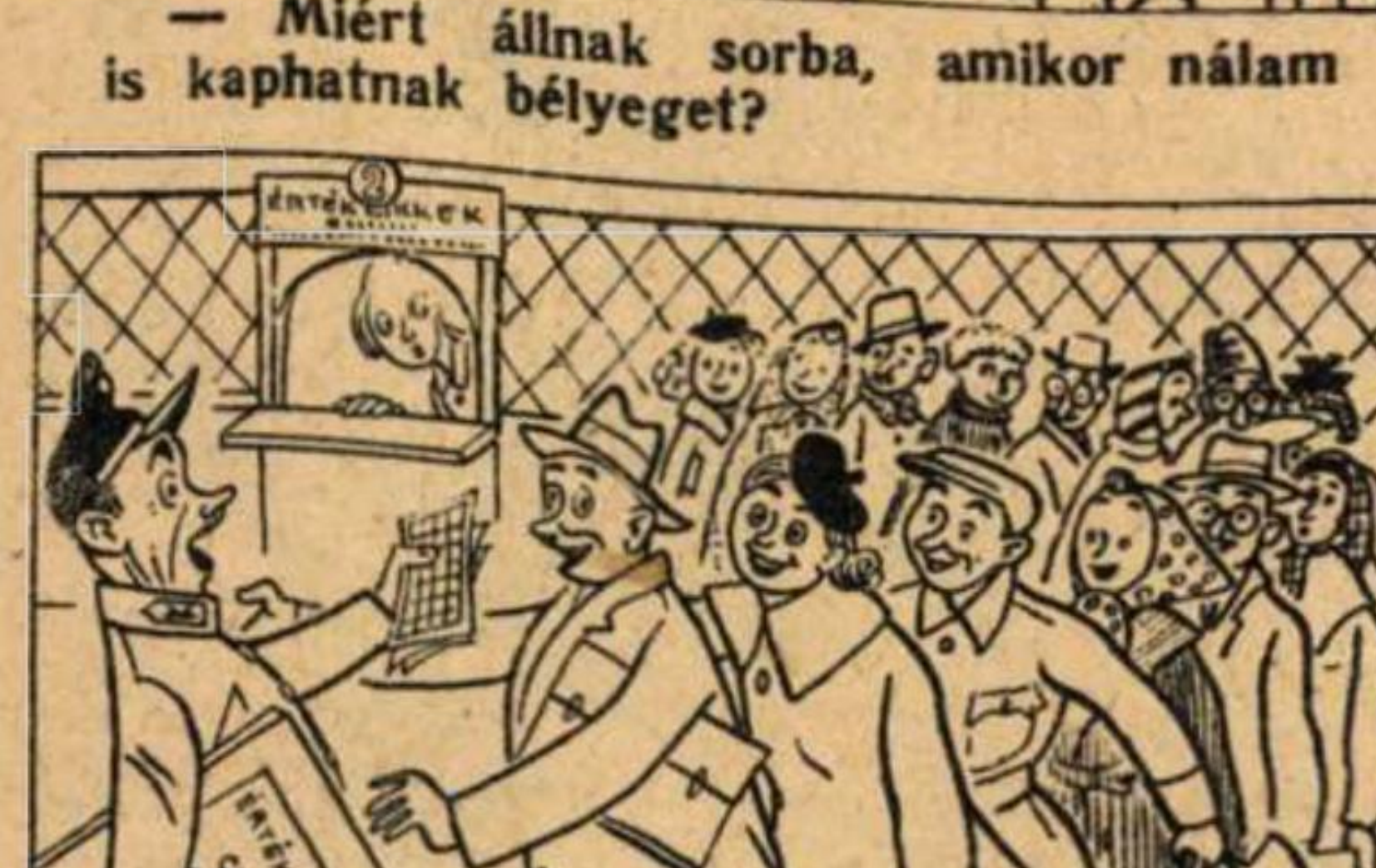

— Ja, az más!

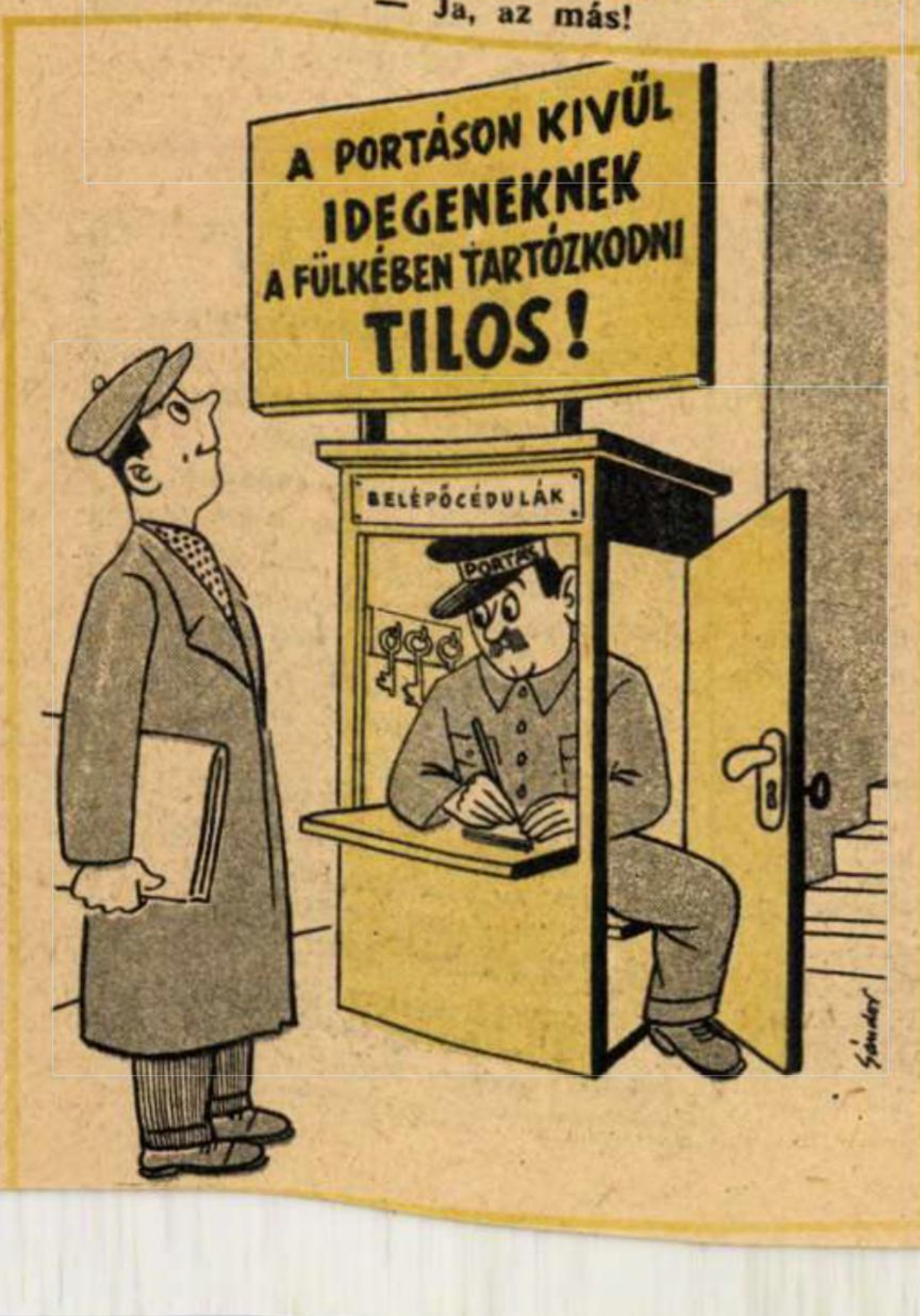
A PORTÁSON KIVÜL IDEGENEKNEK A FÜLKÉBEN TARTÓZKODNI TILOS!
BELÉPŐCÉDULÁK
PORTÁS

Dal a klubhelyiségről, ami volt, ami lesz, ami nincs

Volt egyszer egy társadalmi szervezet,
Amely élénk klub-életet tervezett;
Pénzt is gyüjtött, nem is éppen keveset,
S klub számára helyiséget keresett.

Volt egy kicsi kulipintyom kocsmahely.
— Át lehet ezt változtatni, hogyha kell! —
Mondta ki a tisztelt Lakáshivatal.
(A Szervezet bohó volt és fiatal.)

Összefogott a nagy célért férfi, nő.
Nem számított rút idő, vagy szép idő,
Kocsmapadlót vakargatták, seperték.
Hófehérre mosta azt a verejték.

Öntevékeny volt a tagság s tettrekész.
Szutykos, kormos falakkal is szembenéz.
Addig-addig meszelt mind és piktorolt, —
A kis kocsmán nem látszott már, hogy mi volt.

Szájalt a száj és könyökölt a könyök,
Hogy a klubba szülessenek fotöjök.
Kulturgárda csürdöngölt és zakatolt,
S a klubnak már három szép asztala volt.

Teát tömtek a pártoló tagokba,
S klubfelelős jelentette ragyogva:
— Kész a szekrény, vehetjük a könyveket.
A klubélet grafikonja fölvezet! . . .

Ekkor csapott derült égből a mennykő.
Egy iroda szólt: — Ez a hely nekem kő . . .
S szólt a lakáshivatalban Belzebub:
— Az iroda előbbvaló, mint a klub!

Elhappolta a klubot az iroda.
Mehetett a szegény kis klub, — de hova?
Szólt a Lakáshivatal: — Ej, no, tagok,
Van egy másik kocsma, amit odaadok!

Költözött a Társadalmi Szervezet.
Megint vette a spaklit és a meszet.
Egyik kocsma piszkosabb, mint a másik.
Kivakarták pincétől a padlásig.

Berendezték. Függönyös lett az ablak.
A klubtagok örvendeztek, kacagtak.
Kályhát vettek. A felelős szólt: — Nohát,
Legközelebb keresünk egy zongorát! . . .

S megint jött a derült égből a mennykő.
Egy hivatal szólt: — Ez a hely nekem kő! . . .
S szólt a lakáshivatalban Belzebub:
— A hivatal előbbvaló, mint a klub!

No, ha megint kimondták, hogy elmehet,
Felpakolt a Társadalmi Szervezet.
Hátán széke, kebelén az asztala,
S a holdban a klubhelyiség, trallala . . .

K. Tóth Lenke.

Törődj az új szakmunkásokkal!

(A MAVAG szivattyúgyárában)

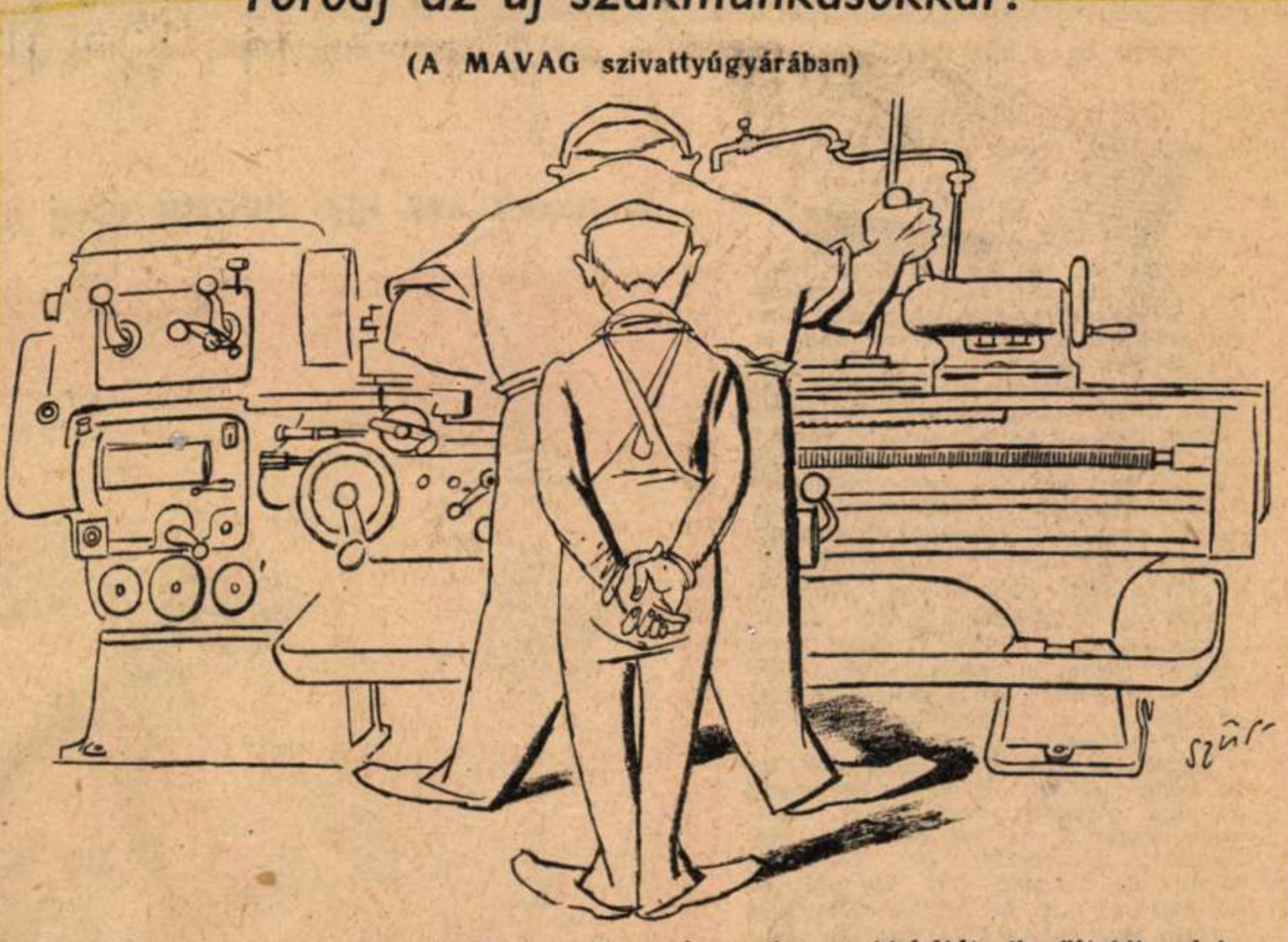

— Már három hete vagyok itt, de eddig még csak a szaki hátát sikerült kitanulni . . .

Épül az új istálló

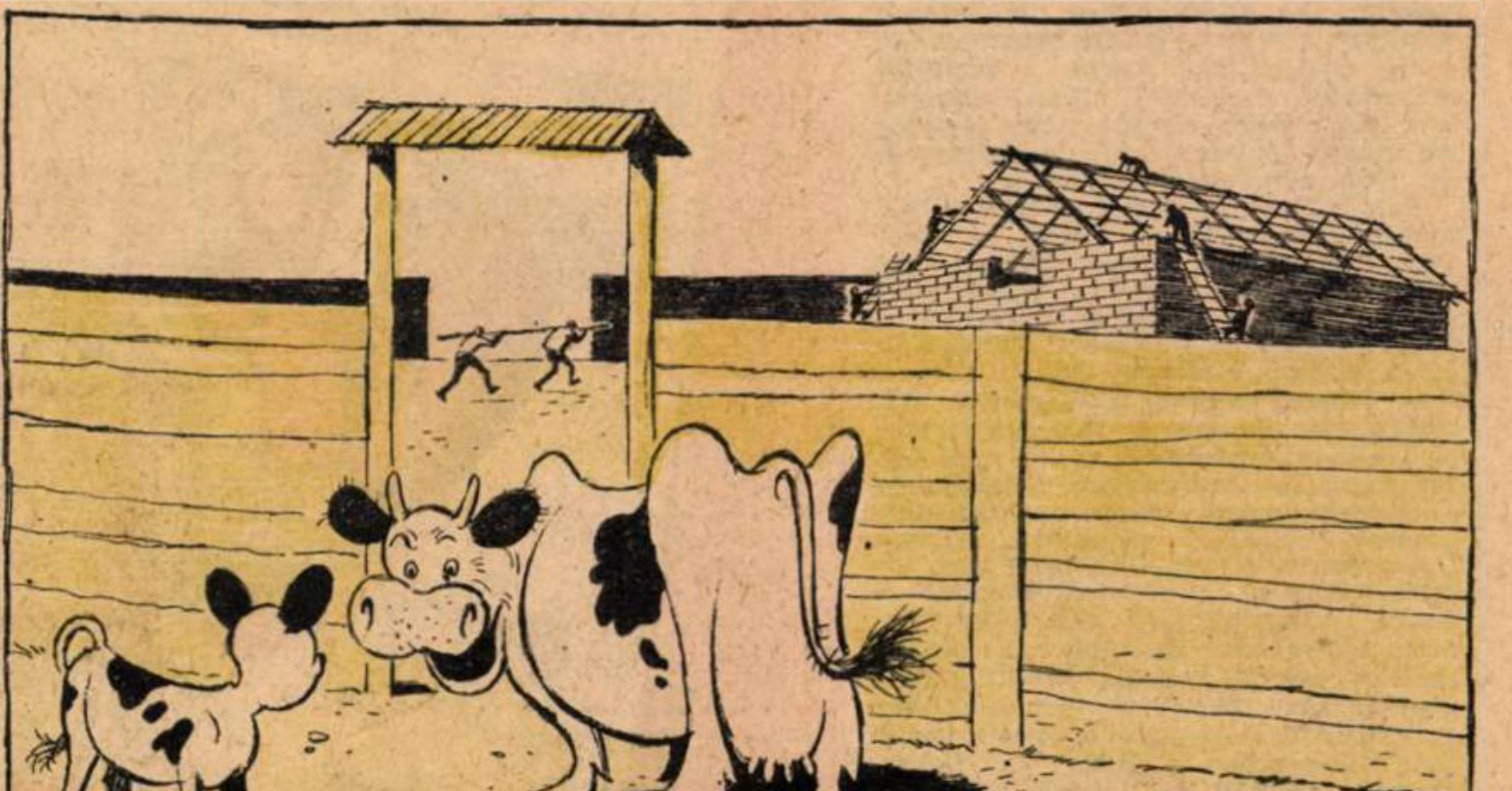

— No, most aztán igazán bámulhatsz mint borjú az új kapura!

Egy Kálvin-téri ház lakói,

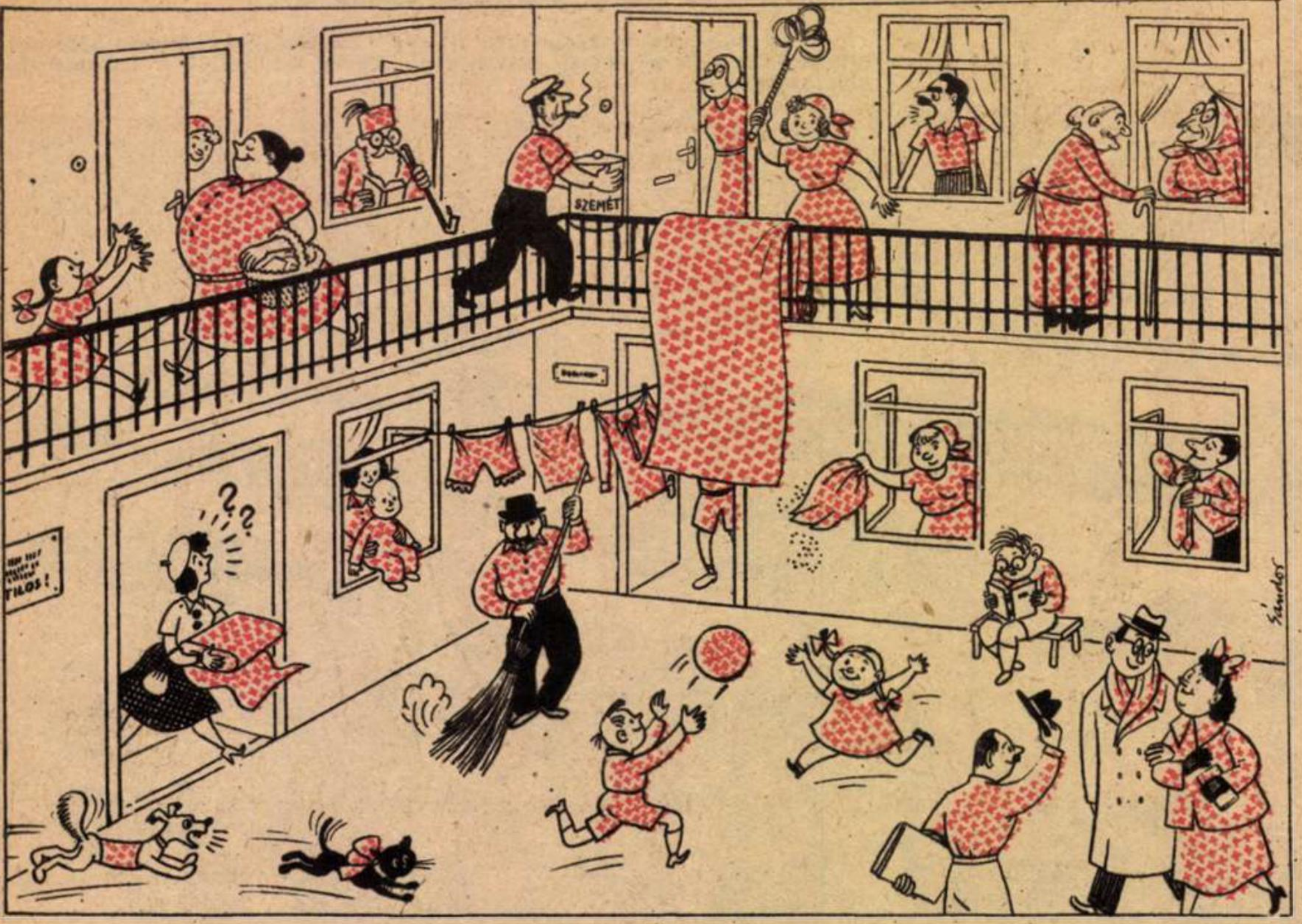

akik mind a közeli Csillag Áruházban vásárolnak, ahol dús választék van egyféle kartonból.

Talajcsuszamlás? Földrengés?

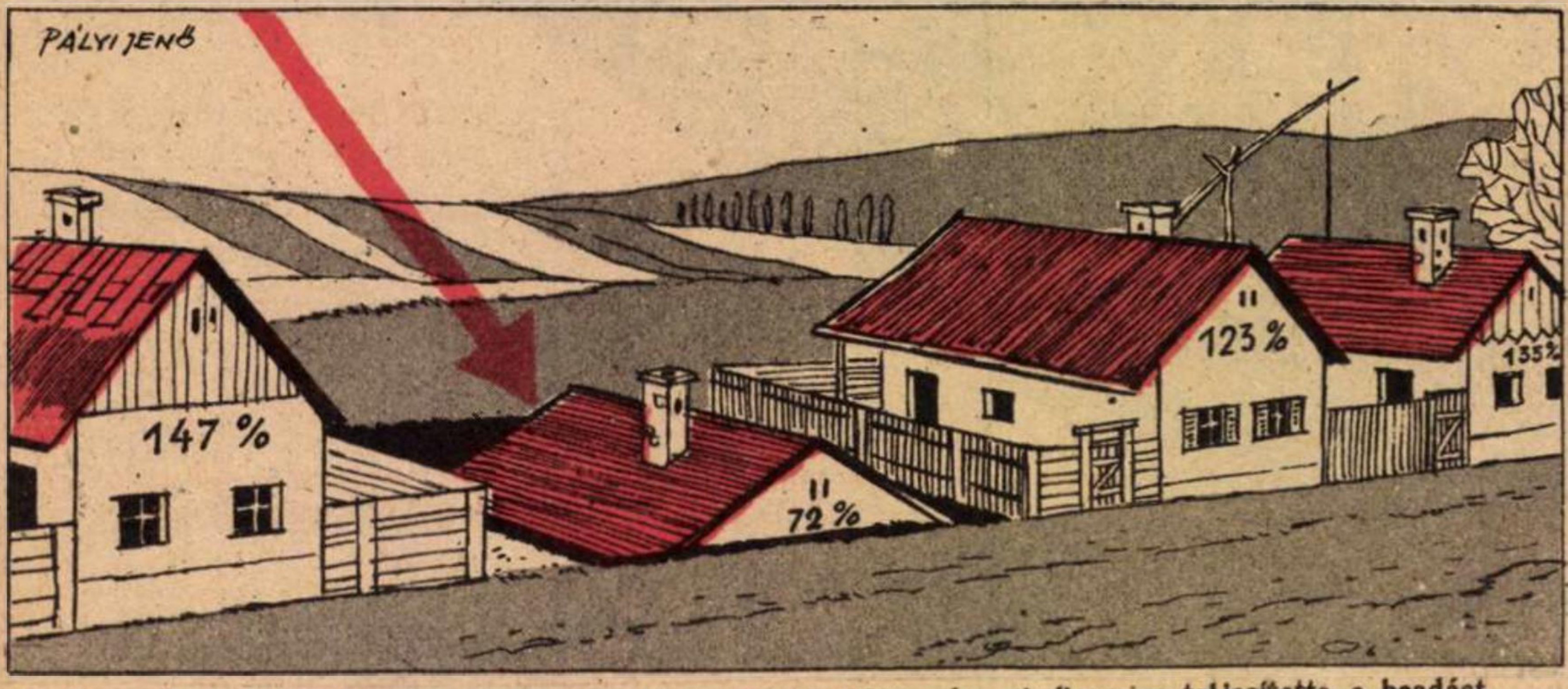

Nem! Ez a ház szégyenében süllyedt el, mert a gazdája még mindig nem teljesítette a beadást.

Reklám a gyufán

Jól jár az, aki kényelmesen megy az utcán (és nem zsúfolódik valamelyik közlekedési eszközön), de lehet ezt érteni a szó átvitt értelmében is. Jól jártam akkor is — véleményem szerint — amikor megszülettem és azóta is jónéhány esetben. Az utóbbi időben például akkor, amikor december 30-án nem vettem a fizetésemből 20 kiló cukrot, 100 üveg barackízt, 5 fürdőköpenyt, 4 rádióasztalkát és egyéb ilyen apróságokat. Megmaradtak ugyanis bordó százforintosaim és azóta sem változtak át zöldszínű huszonötforintosokká. De jól jártam a multkor is, amikor rendes áron vettem jegyet a magyar-cseh ökölvívó mérkőzésre, mert megspóroltam az üzérek zsebét tömni és így is láttam Papp nagy balhorgait.

Egyszóval nem rossz dolog az, ha az ember jól jár. Persze nem megy az úgy magától, hogy most elmegyek hazulról és azt mondom magamban: „Mostpedig én jól fogok járni!" Ez magától jön. Így volt ez az egyik este is. A Thököly-út sarkán vettem egy doboz cigarettát és gyufát. Nos, a gyufásdoboz tetejéről a következő felirat tekintett rám: „Jól jársz, ha hizlalási szerződést kötsz!" A képen még egy mosolygó malacfej is látható, bizonyára étvágykeltés céljából. Az egész pedig rózsaszínű papiron, ami nem tudom azért van-e, hogy derűlátóbbá tegye a hizlalási szerződést megkötni kívánó egyéneket, vagy pedig amiatt, hogy tévedés ne essék: itt rózsaszínű hússertésről és nem zsírsertésről van szó.

Sajnos, sok dolgom akadt és kiment a fejemből az egész hizlalási ügy. Néhány nap mulva azonban egy újabb skatulya gyufa vétele vált szükségessé és ismét a mosolygó — sőt szavamra — gúnyosan röhögő illetve röfögő malacfej nézett rám a már ismert szöveg kíséretében. Rádöbbentem, ennek a fele sem tréfa, jó alkalmat szalasztok el, ha nem kötök hizlalási szerződést. Megnéztem a telefonkönyvet, hátha rábukkanok valami HISZEKÖT vállalatra. Sajnos ilyet nem találtam, GYÜFÉRT sem létezik, az első „Gyu"-val kezdődő a Gyula hölgyfodrász, aki bizonyára nem tud segíteni hizlalási bánatomon. Hosszú utánjárásomba került, amíg megtudtam illetékes kereskedelmi szervektől a valóságot: a falura szánt gyufásdobozokat árulják — ügyes elosztás folytán — a pesti trafikokban.

Most már csak egytől félek. Vidékre ezek szerint majd a következő feliratú gyufásdobozokat küldik: „Ne lógj a 6-os villamos lépcsőjén!"

E. GY.

A makk ász így oldotta meg a problémát

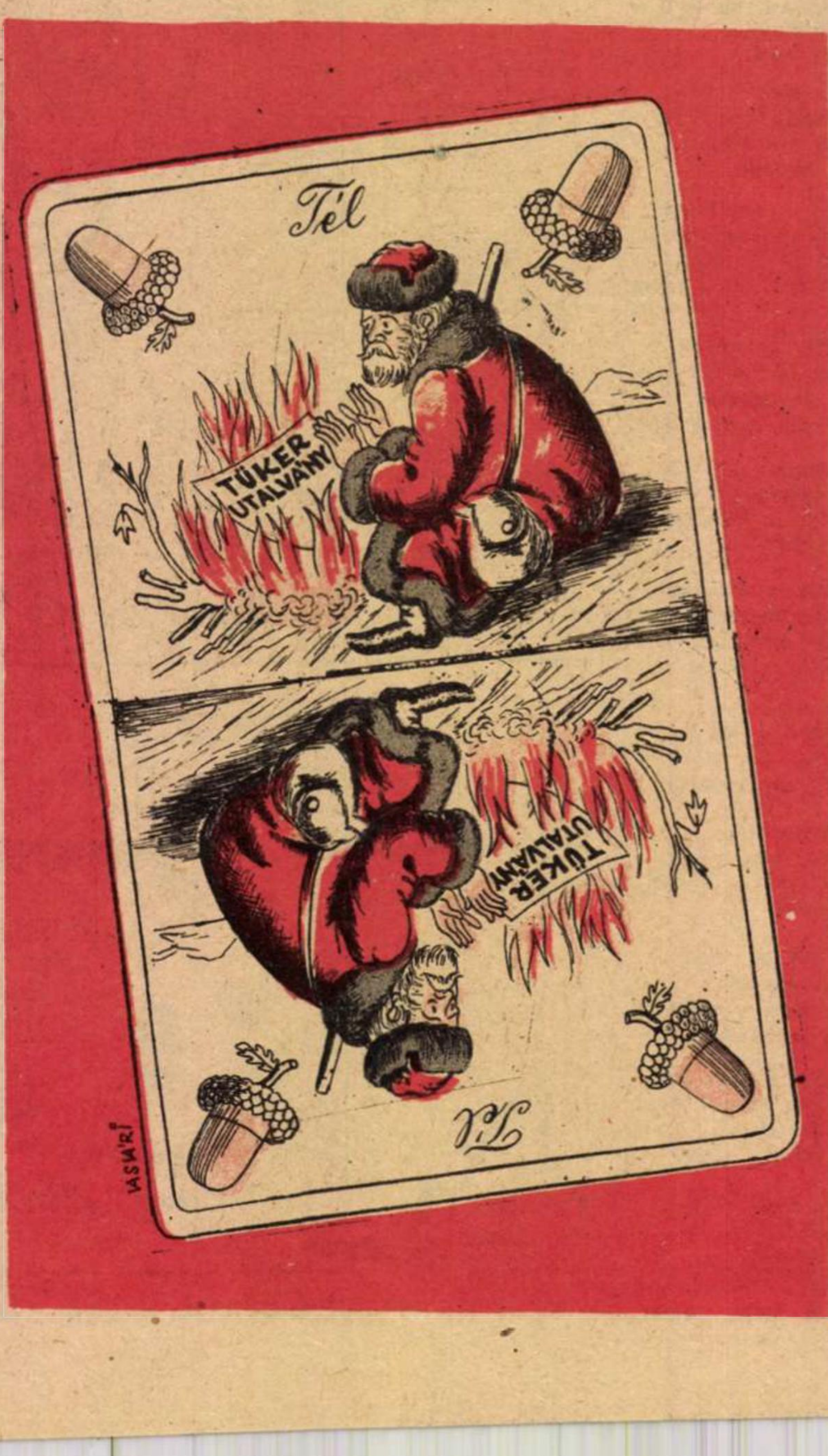

Darvas Szilárd:

Író, kis hibával

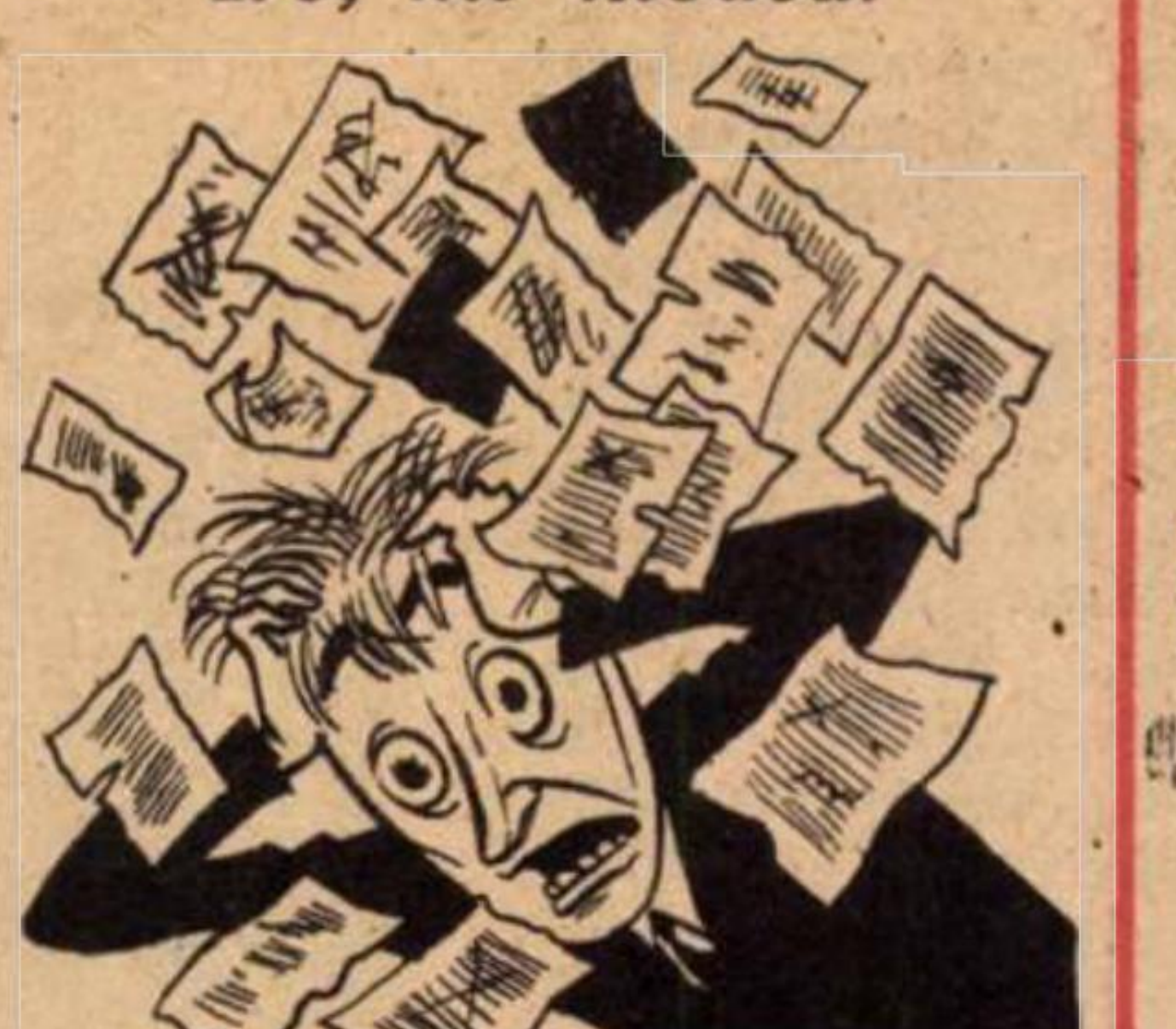

Mindenki, aki közelebbről ismeri Ember Tamást, az írót, egyetért abban, hogy nemcsak jóindulatú és tisztességes, de tehetséges ember is. S mindezekből következik, hogy elvtársnak sem utolsó. Talán mindössze egy komoly hibája van. Túlságosan sértődős.

Ezt sokan megállapították róla, híre, mondhatnánk, valósággal átment a köztudatba. Érzékenységének egyébként mélyek a gyökerei, multból magával hozott csökevény ez — mint többen megállapították. Visszamehetünk nyugodtan a gyerekkorig: volt osztálytársai mesélik, hogy már elemista korában szinte a különcködésig vitte a durcásságot. Egyízben, mikor csupa tréfálkozásból hárman-négyen hátulról leteperték és másfél kiló havat nyomtak a szájába, órákig nem állt szóba velük, míg csak a havat mind ki nem köpte. A kamaszkor még tovább érlelte benne a durcát: a legkisebb fizikai vagy lelki atrocitásra legalábbis homlokráncolással reagált, úgyhogy barátai és ellenségei egyaránt kétszer is meggondolták, míg egyszer belerúgtak vagy megpofozták.

Ilyen előzmények után érthető, ha Ember Tamás ma sem viszonyul valami jól a sértésekhez és a legkisebb félreértést is élére állítja. Közismert például az a kitörése, amelyet egy igen jelentéktelen ügy váltott ki belőle. Bizonyos kiadandó könyvével egyik népművelési intézményünk messzemenő szeretettel foglalkozott. Csaknem másfél évig babusgatták, úgyszólván rongyokká olvasták s a cafatokat magával a portással küldték vissza neki, hogy minden bürokratikus levelezgetés mellőzésével a kapus személyesen közölje az íróval, milyen utolsó, ócska, pocsék, idejétmult marhaságot írt. Ember Tamás fegyelmezetlen vonásai pillanatok alatt a vadságig eltorzultak s szinte magánkívül sziszegte:

— Ez nem volt szép, kérem...

Szerencsére már a kapus is tudott Ember Tamás hirhedt érzékenységéről s az egész felett napirendre tért egy kézlegyintéssel, amely éppen csak súrolta az író arcát.

Végzetes sértődöttsége a színműirodalom terén is sok keserűséget okozott ennek a szerencsétlen természetű embernek és tamásnak. Midőn egyszer alig három és félévi munkával összecsapott egy mai tárgyú vígjátékot és a dramaturgiai tanács figyelmeztette őt ennek a slendriánságnak a műben fellelhető nyomaira, rögtön a legkihívóbb módon levegő után kezdett kapkodni. Később pedig, mikor néhány jelentéktelen módosítást ajánlottak neki, nevezetesen hogy az első felvonást cserélje ki a harmadikkal, a férfi főszereplőt írja át nőre, gondoljon egy számot, amihez a király is ad annyit, a felét dobja a Dunába és adja vissza a királynak, amit adott... szóval az észszerű és mély hozzáértésről tanuskodó dramaturgiai tanácsoknak még alig felénél tartottak, amikor Ember Tamás máris hepciáskodni kezdett és kijelentette, hogy ilyenformán új darabot kell írnia.

Zaklatott lelkiállapotban, ugyanis nem nagyon válogatja meg a szavait.

Sorolhatnánk hosszan az ilyen és hasonló eseteket, de mivel Ember Tamás nem költött, hanem élő személyiség, inkább abbahagyom. Amilyen sértődős ember, képes és felkeres a szerkesztőségben, kiráncigál a folyosóra és a leggorombább módon értésemre adja, hogy hálás nekem e cikk megírásáért.

Amit végeredményben el is várok tőle. Különben is nekem elég széles a hátam, az idegeim is jók és nincs az a dicséret, amit el ne bírnék.

Ezután majd jobban megy a begyüjtés!

(Füzesgyarmaton kulákok voltak a földművesszövetkezetben, amíg le nem leplezték őket.)

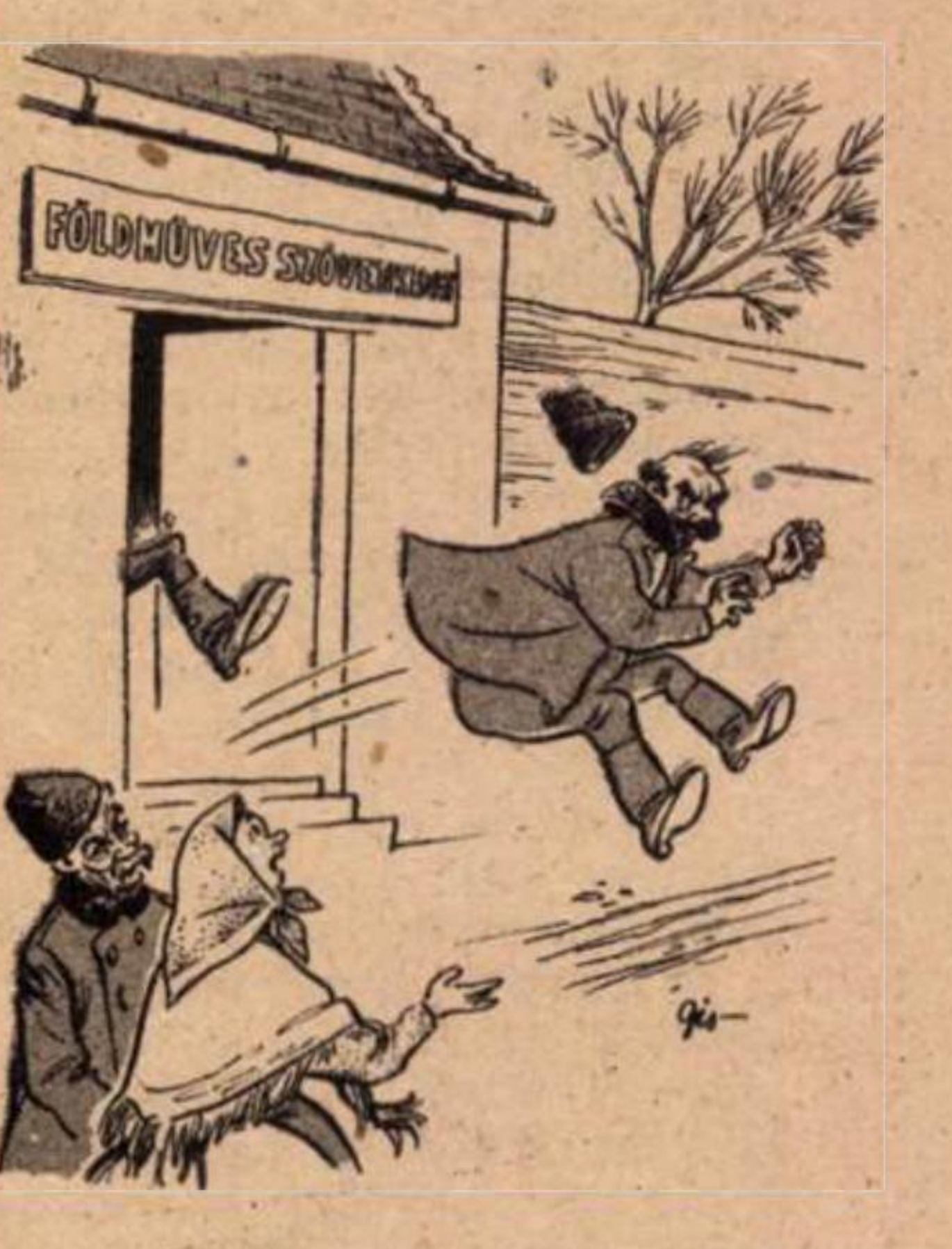

— Ni csak, hát ez miért röpül?
— Mert kiderült, hogy jómadár!

Egy igazgató, aki elégedett a sikereivel

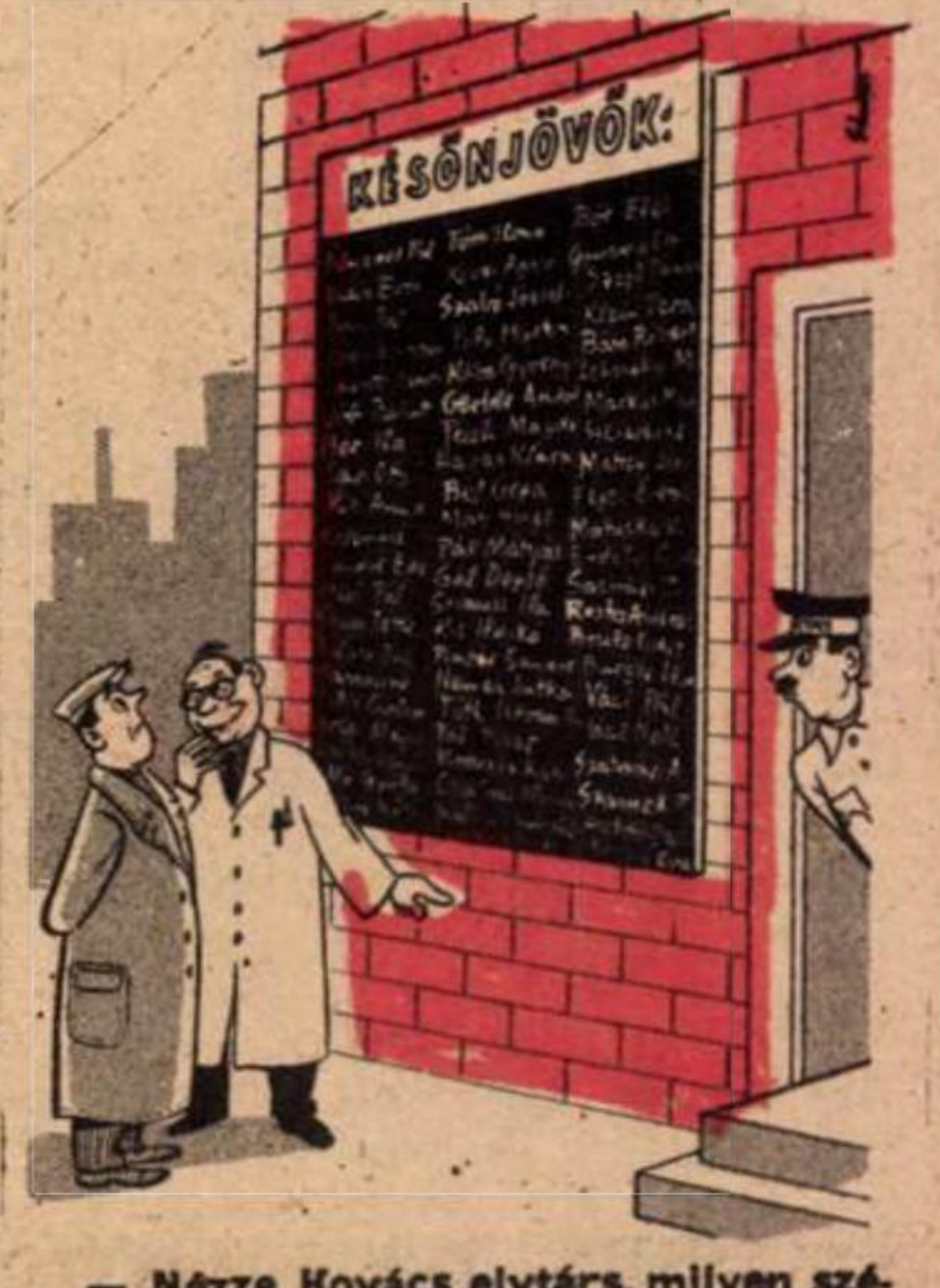

— Nézze Kovács elvtárs, milyen szépen lecsökkent az üzemünkben a későnjövők száma.

— Dehiszen egészen tele van a tábla!

— Igen, de azelőtt a tábla alá, a falra is mindig jutott néhány név!

Exőméltósága kalapot vesz

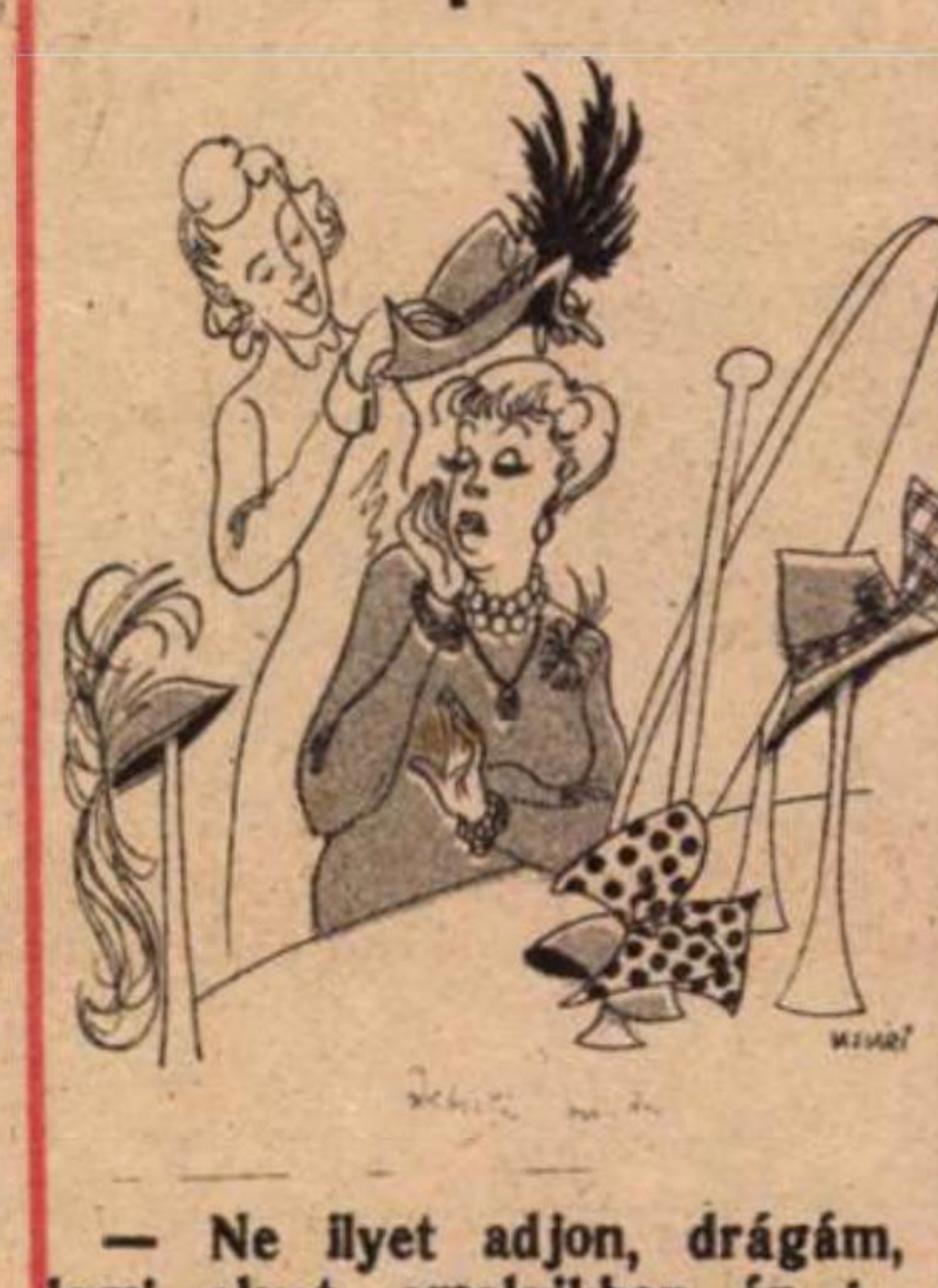

— Ne ilyet adjon, drágám, valami olyat, amelyikben én is dolgozó nőnek látszom...

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Diákélet filmcímekben

Csöngetés előtt	Még öt perc az élet
Önként jelentkezők	Bátor emberek
Diák, aki tanul	Egy igaz ember
Tízperc	Vidám vásár
Tanár a folyosón	Veszélyes őrjárat
Lyukas óra	Vigad az erdő
Tanár	Kőszív
Referálás a tanárnál	Veszélyes vizeken
Egyes	Csak a papa meg ne tudja
Felelők	Néma barikád
Táblánál felelők	Nyomorultak
Konferencia	Istenek tanácsa
Jelentkezés az osztályfőnöknél	Fizess a multadért
Tanulás félévi előtt	Teljes gőzzel
Tanulási idő	Nappalok és éjszakák
Vizsga	A selejt bosszúja
Nyári szünet	Békés napok
DISZ-taggyűlés	Öten voltak

M. J.—V. Gy

Kígyófészek

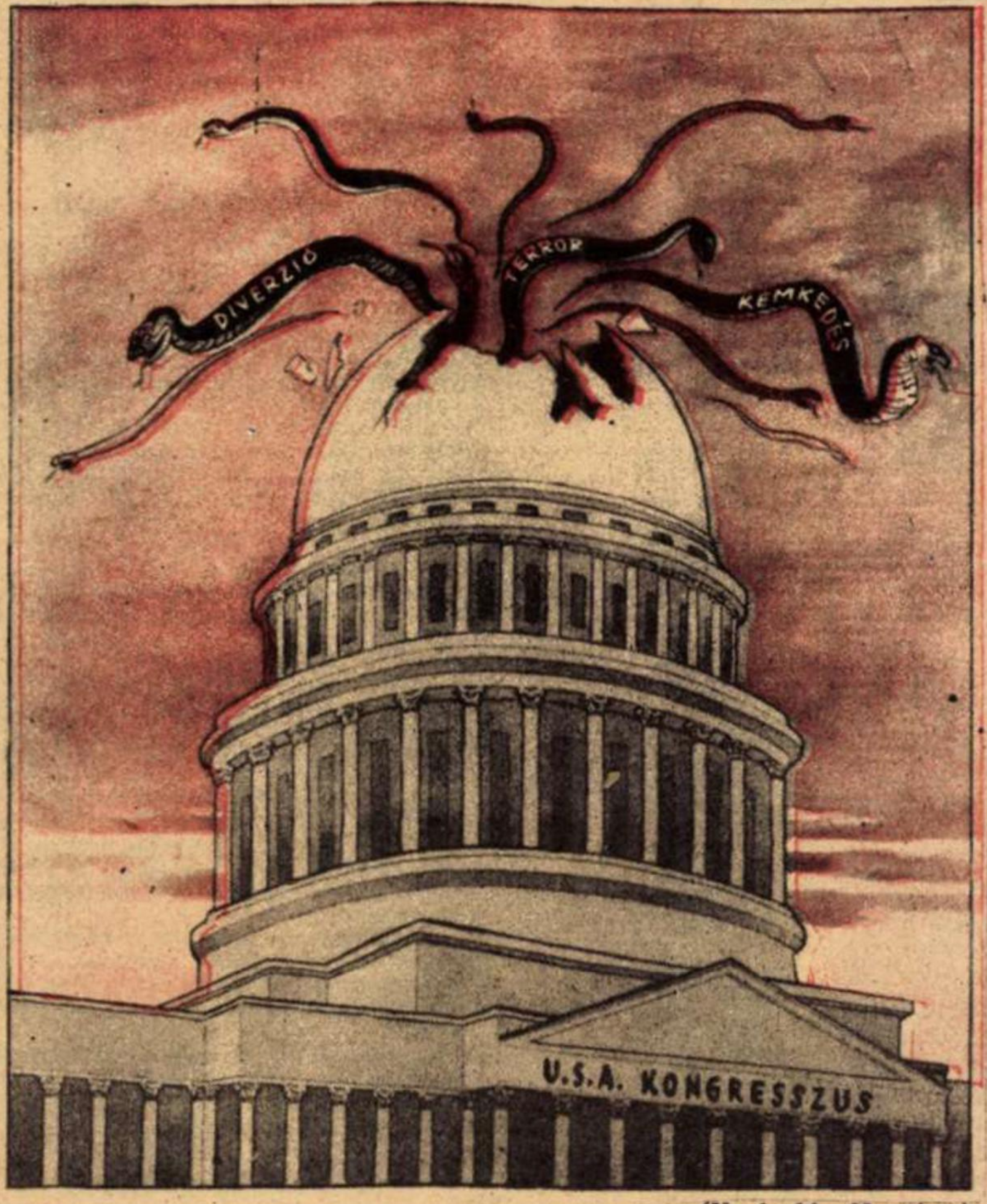

(Krokodil, Moszkva)

Két fogadtatás

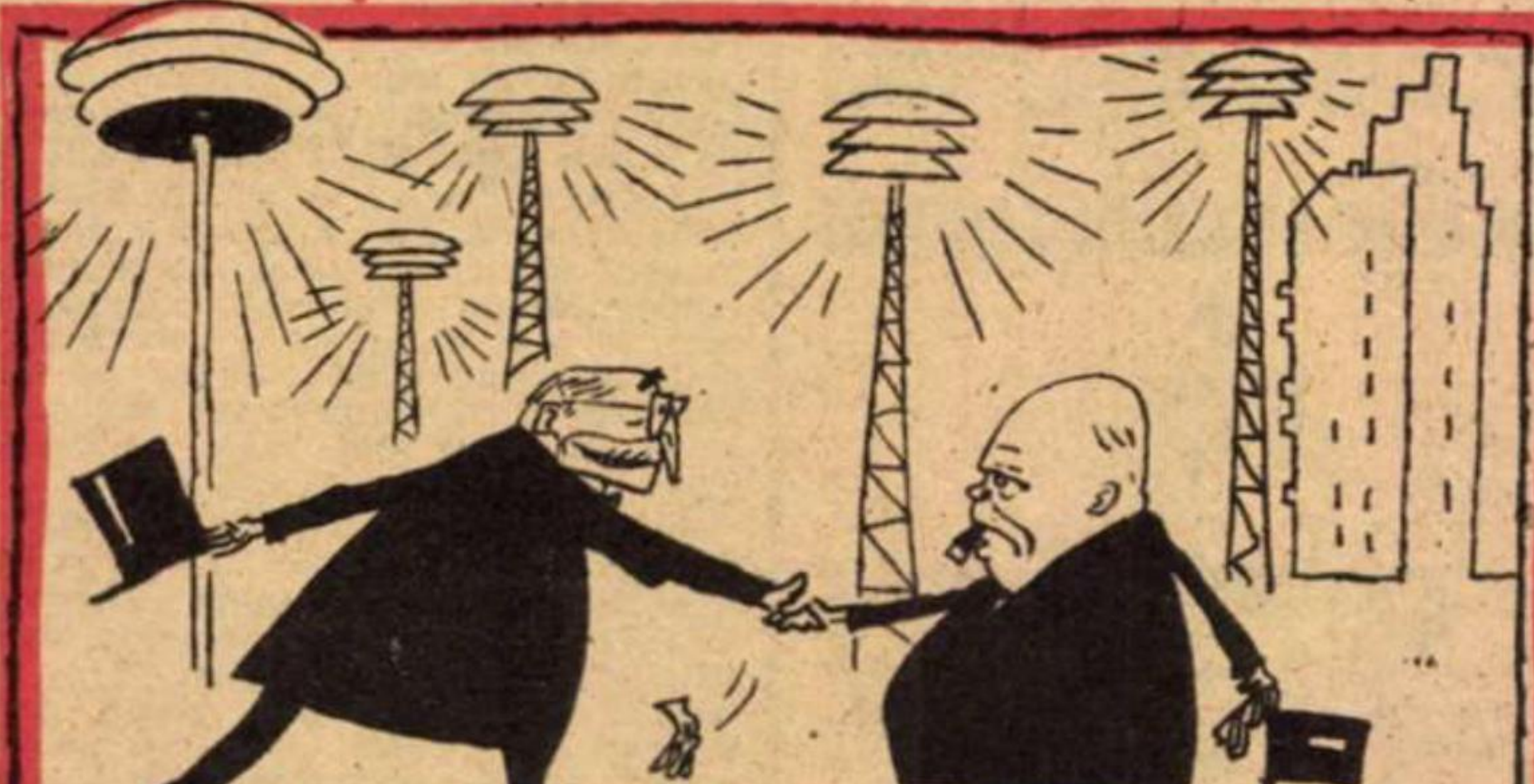

Churchill amerikai fogadtatása: bőgtek a szirénák...

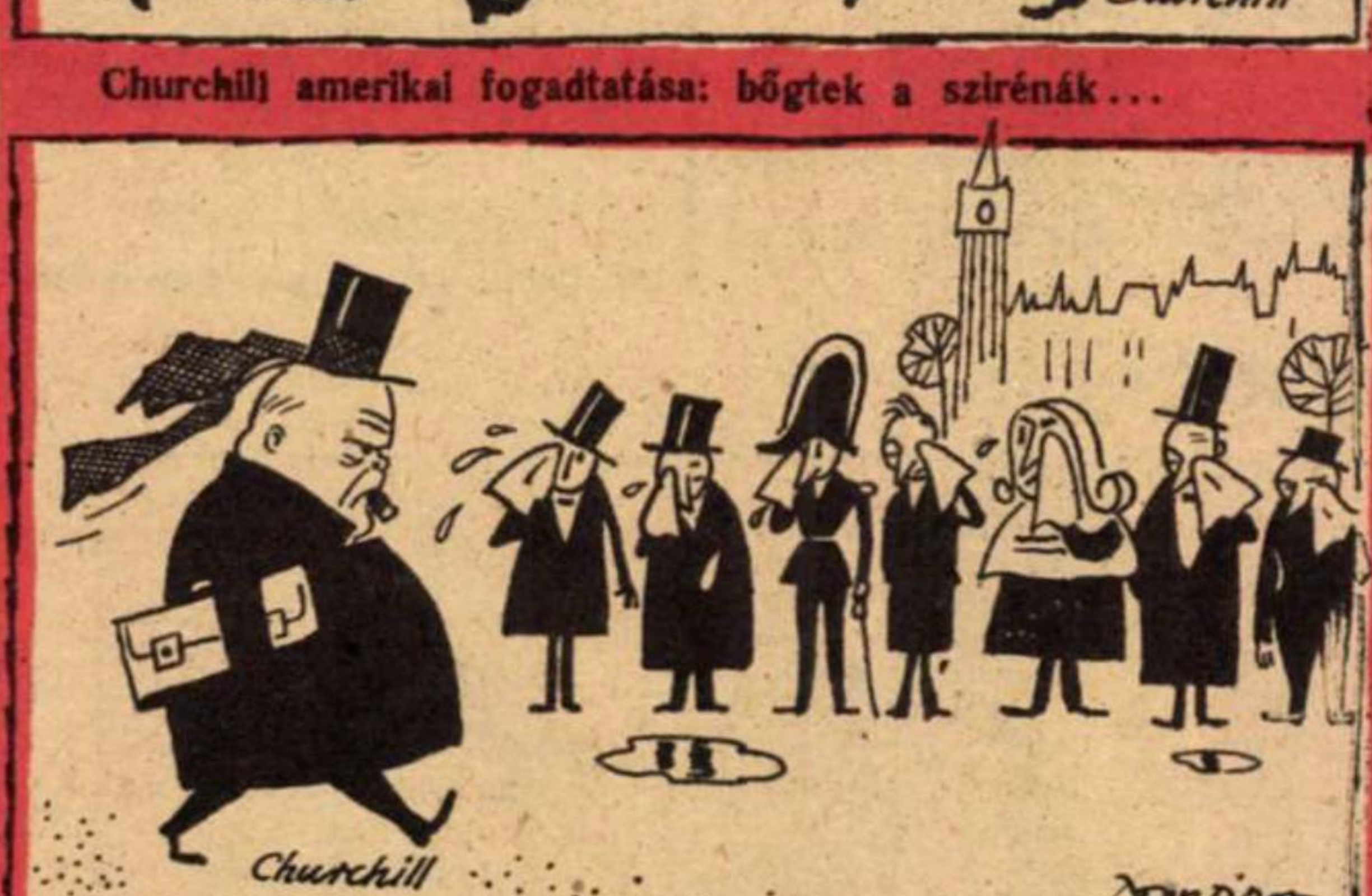

Churchill angliai fogadtatása: bőgnek az angolok...

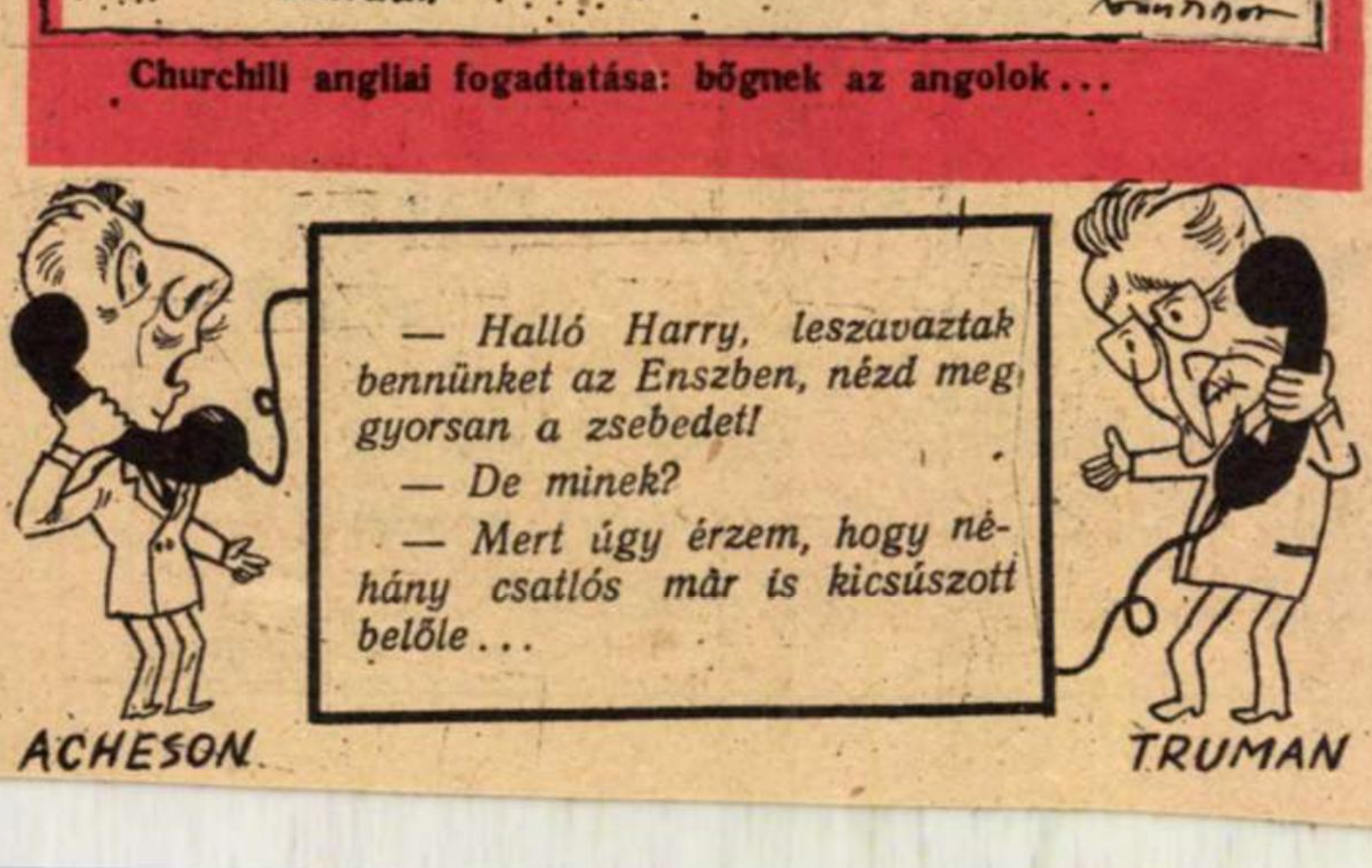

— Halló Harry, leszavaztak bennünket az Enszben, nézd meg gyorsan a zsebedet!

— De minek?

— Mert úgy érzem, hogy néhány csatlós már is kicsúszott belőle...

Churchill meg a jelképek

(Anglia szívesen venné, ha Amerika, Franciaország és Törökország „jelképes" csapatokat küldene Egyiptomba.)

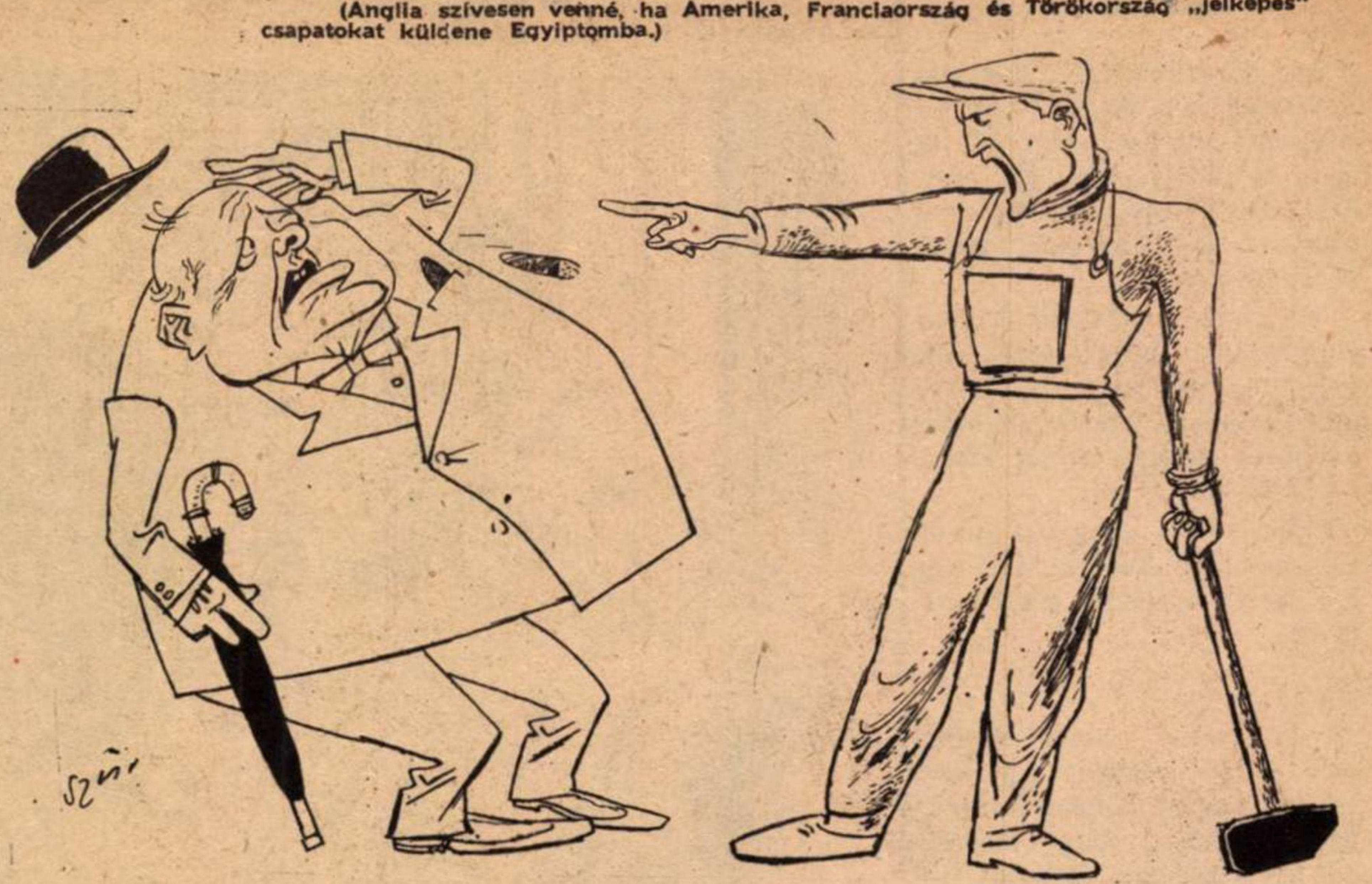

Munkás: Tudja mit, menjen el maga jelképes katonának, legfeljebb egy jelképes ágyugolyó elviszi azt a jelképes fejét!

ROZI avagy tévedni írói dolog

1.

Hathónapos vót akkor Rozi.

Szaggatottan, lüktető stílusban beszélt, úgy móriczzsigmondosan, mán ahogy hathónapos parasztjánkák szoktak azidétt.

— Héj, Móricz Zsigmond, Móricz Zsigmond — pillentett egy lehetőset a jánka. — De nagyon hatottál rám! Menek. Legeltetni. Pulykát. A. Rétre.

S ment. Pulyk. leg. A rtr.

2.

Kerek tizenhat esztendő multán ott ment Rozi a legénnyel, Józsa Imrével, a fődeken által. A fődrül jut eszembe, hogy közbe vót valami fődosztás is, de nem az az érdekes, hanem az a buja láng, ami a legin szemibűl kicsapott. Mer meg akarta ejteni Rozit a búzába. Vagy a rozsba. Vagy az árpába.

Mer mindegy vót neki, búza, rozs vagy árpa, olyan nagy gazda vót az, vót neki mindenbűl bőven.

3.

De Rozi felcsattant:

— Kulák kend, most mán látom. Arrul ismerszik meg a kulák, hogy a jánt magáévá akari tenni. Szeginparaszt a jánt másévá akari tenni.

4.

Debrecenbe tanálkozott Rozi megint a legénnyel. A Piac-utcán vótak. Rozi a nyomdábul gyütt és a szocializmus felé ment tempósan. Nem is csuda, hogy így átformálódott, mer egy öreg gépmester tanítgatta. Ma is azt mondta neki, hogy ja, ja, lányom.

Állingáltak hát az utcán, a Rozi, meg a Józsa Imre, oszt néztek egymásra.

— Itt az utcán? — hökkent meg Rozi.

— Tőlem bemehetünk egy kapu alá is — vont vállat a legény.

Ekkor látta Rozi másodszor, hogy milyenek a nagygazdák.

5.

— Csalódtam kendben — mondta Rozi.

— No.

— Nono!

— Nonono...

— Nononono!

Igy beszélgettek sokáig, de csudálatosképpen mégse értették meg egymást.

6.

— Én mán elemésztem magam — zokogott fel Rozi. — Nekimegyek a Tiszának vagy a traktorosiskolának, nekem mán úgyis minden mindegy.

A traktorosiskolának ment neki, mer az közelebb vót.

7

Öt perc mulva kigyütt onnét, mint képzett kommunista. Olyan sematikus vót, hogy aki legin ránizett, megsodorintotta a bajszát. Igaz, hogy a leginyek bajsza is elég sematikus vót.

— Soká vótam benn — riszálta meg a sémáját Rozi. — De megérte!

S összébbvonta a hárászkendőt a sillabusza felett, mer a legények mohó szemmel nézték.

8.

Ládházán mán várták azok, akiket meg kellett nevelni. Hosszú éjszakákon gondolkozott Rozi, osztán kinyilatkoztatta az álmélkodó ládházi nép előtt az igazságot:

— Jobban kell csinálni!

— Mit? — ütötte szíven a ládháziakat a nagy felismerés.

— Mindent!

— Oszt hogyan?

— Jobban!

Tudtak mán mindent a ládháziak. Megfogant a Rozi tanítása. de nem is csuda, mer igen alapos vót.

9.

A szerző meg, az Imre, a Sarkadi Emrüs ott állott a szekér mellett.

— Befogtál, Imre? — kérdezte tőle Rozi.

— Nem, — csóválta meg a fejit Imre. — Mellefogtam.

— Hát ahhó minek a lú?

— Hogy legyen minek átesni a túlsó ódalára.

Gergely Miklós

KISÁZSIAI VÁSÁR

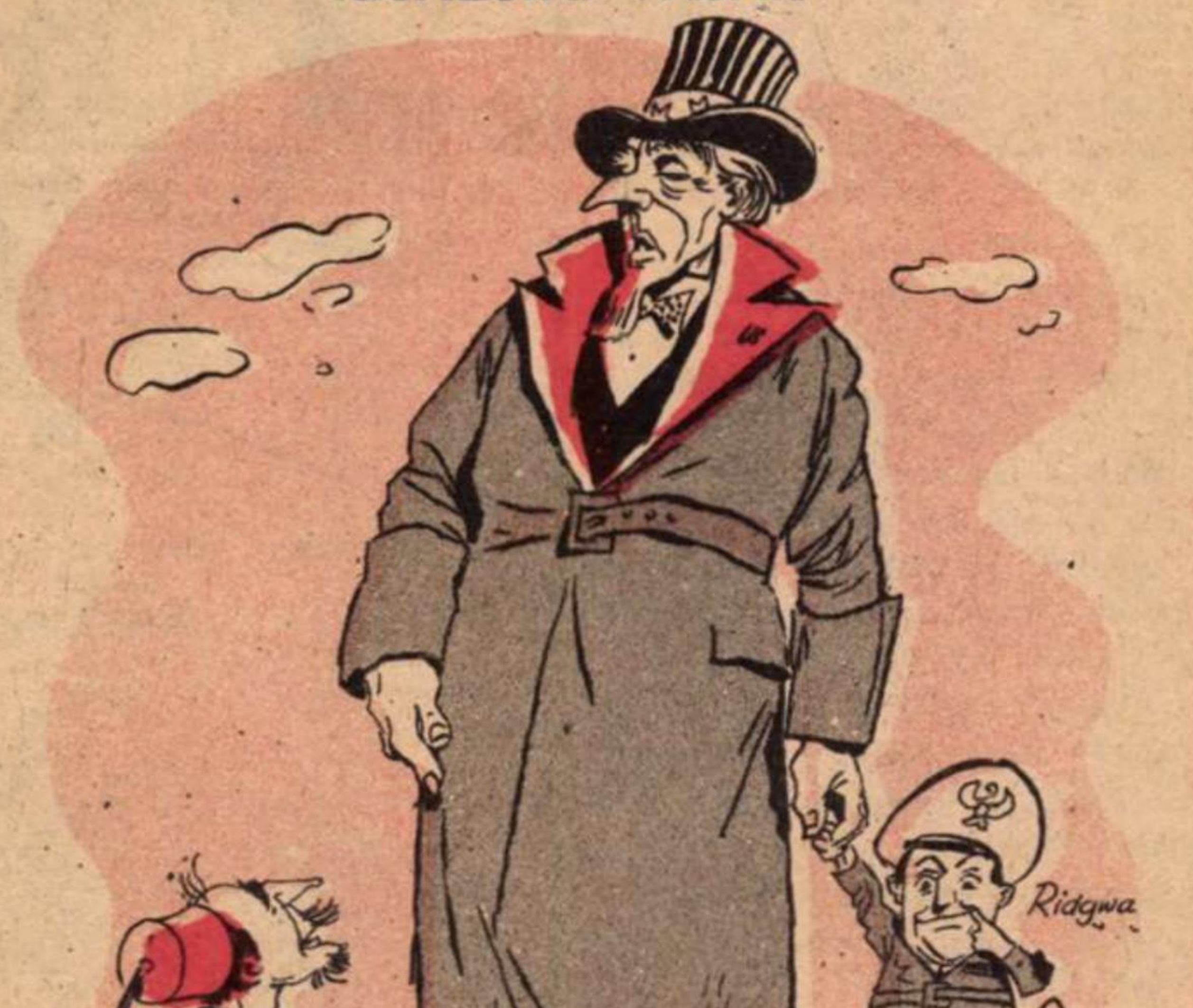

— Mibe kerül egy török katona?

— Ötszáz dollár, effendi!

— És ha mind megveszem?

— Akkor, Allah növessze meg a szakálladat, öt százalékkal olcsóbban adom!

A késönjövő találmánya

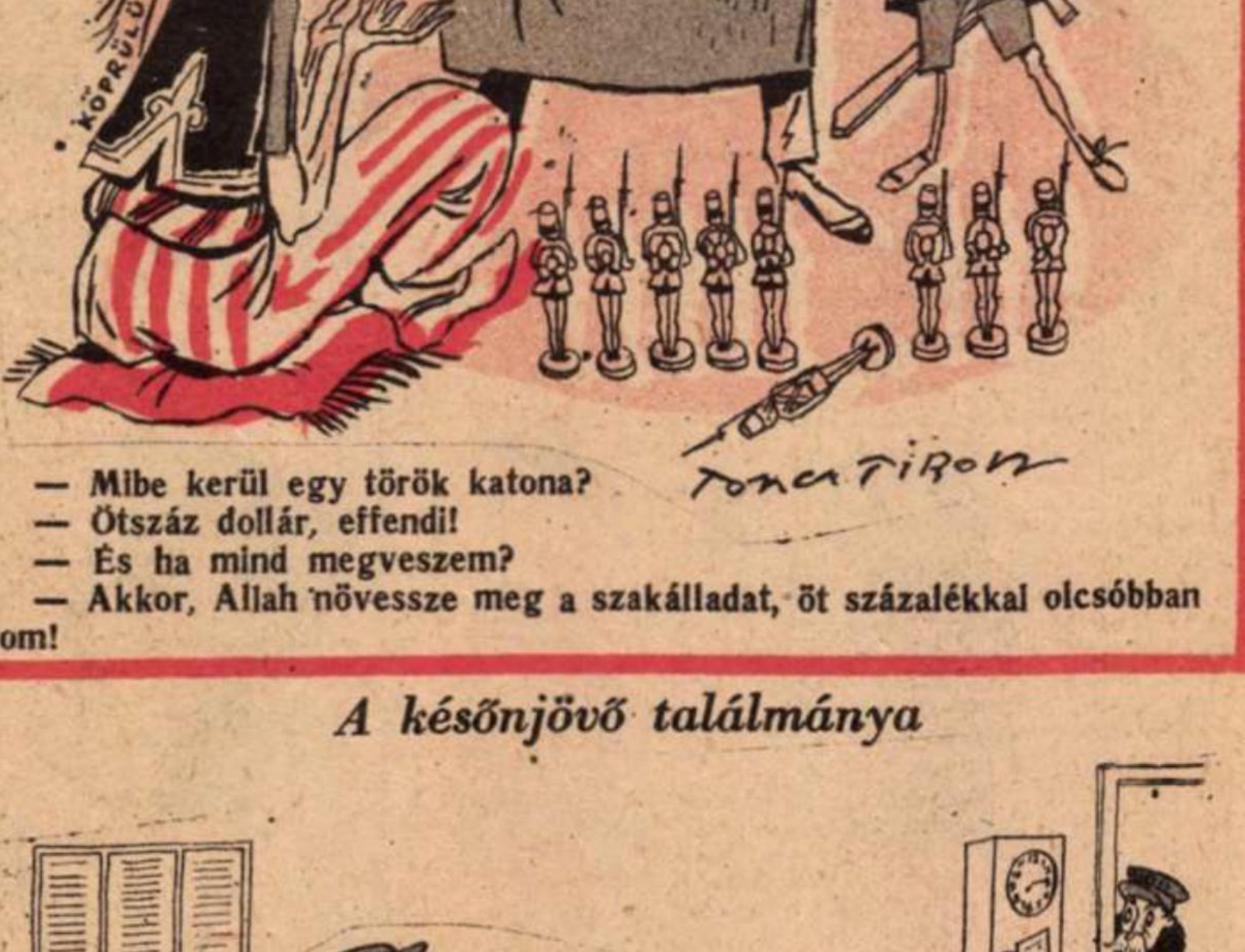

Egy és más...

(Artisták.)

Egy népszórakoztató intézmény irodájában volt dolgom. Amikor beléptem, két fiatalember ült az igazgató asztala előtt. Az egyik fiatalember nagyon szerényen és halkan (vagy talán csak egykedvűen) így beszélt:

— ...erre én feldobom őt a levegőbe, kettős szaltót csinál, ülő helyzetben elkapom, kézállásban újra felmegy, a vállamra áll, utána kopfstand, pörög, csavart szaltóval lejön, ezalatt én...

Ekkor sietve elhagytam a szobát, mert úgy éreztem, ha még egy percig hallgatom, a nyakamat töröm.

(Vicc.)

Nem szeretek viccet mesélni, sem viccet hallgatni. A vicc, (vagyis kiagyalt történetke nevettető csattanóval) annyi rokonságot tart a humorral, mint egy szál művirág egy csokor valódi ibolyával. Utóbbi az életszagú földben gyökerezik, előbbi abban a szándékban, hogy hasonlítson a valódi virágra. Az ibolya puszta látása jókedvvel tölt el, a művirág úgy nevettet, hogy az orromba dugják és csiklandoznak vele.

A viccmesélőktől persze én sem tudok szabadulni. B. J. is ilyen, ha meglát, azonnal viccet kezd mesélni. Valamelyik nap nem volt időm a kapu alá menekülni előle, megállított és belekezdett egy viccbe. Az ötödik mondatnál rájöttem, hogy a viccet ismerem, valaki már mesélte.

Összeszorított fogakkal figyeltem s mindent elkövettem, hogy a vad érdeklődés tüze lobogjon a szemeimben. Hogyne, majd elárulom, hogy ismerem a viccét s hagyom, hogy újat kezdjen mesélni, amikor ebből már négy mondatot ledolgoztam.

(Együttérzés.)

Az autóbusz jön, megáll s negyven ember megrohanja. A kalauz rekedten rimánkodik: menjünk ott előre a kocsi elején, más is utazni akar... De nem megyünk. A kocsi belseje elől üres, a peronon nyögnek az emberek, öten a lépcsőn lógnak, húsz lemaradt. Nappal, este így van. Reggel nem.

Korán reggel az autóbusz utasaiban van együttérzés. Összehúzódnak, biztatják egymást. A késés közös réme kovácsolja őket eggyé, a bélyegzőóra lebeg mindnyájuk felett. Dolgozók vagyunk, nem igaz?

Délben, este már más a helyzet. Kit érdekel a másik? Lemaradt? Menjen gyalog, érdekes. Utasok vagyunk, nem igaz?

Tabi László

Egy fegyvergyáros gondjai

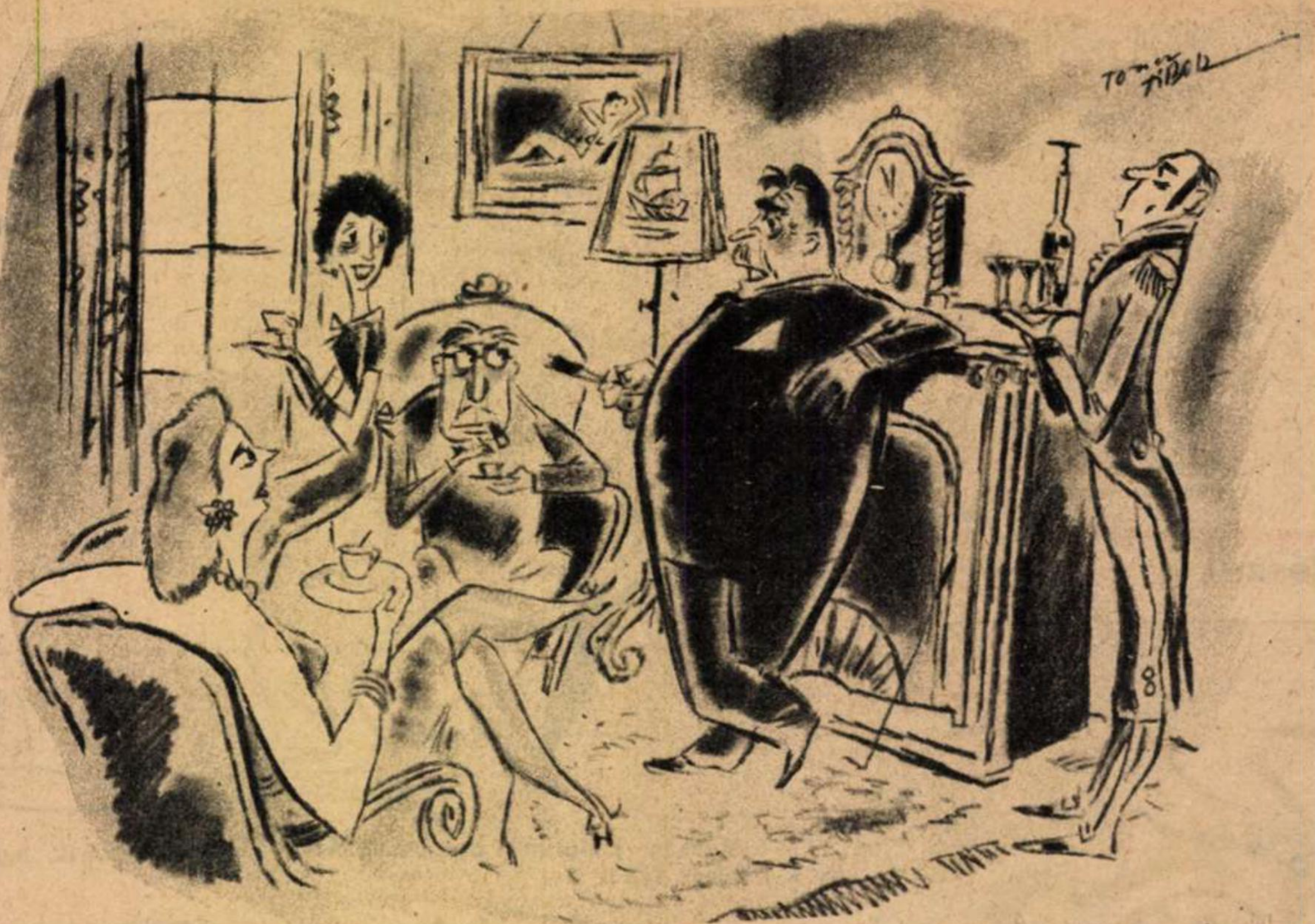

— Nem értem! Be akarják tiltani az atombombát, amikor pedig sokkal jövedelmezőbb, mint a nájlonharisnya . .

Jogos felháborodás

(Churchill hozzájárult ahhoz, hogy az északatlanti tengerészeti főparancsnokság élére amerikai tengernagy kerüljön.)

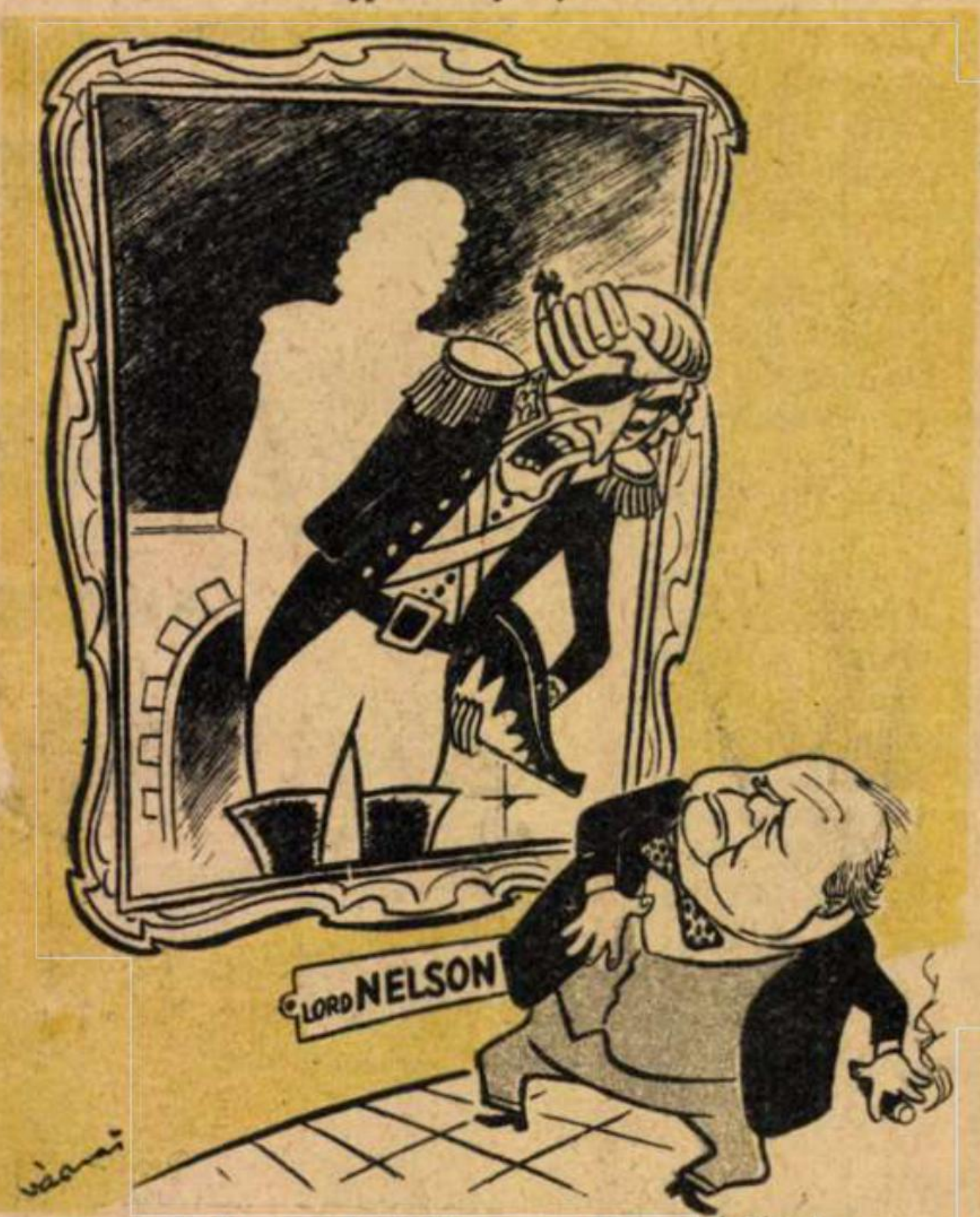

Nelson admirális: — Maga hülye!

Segítség!

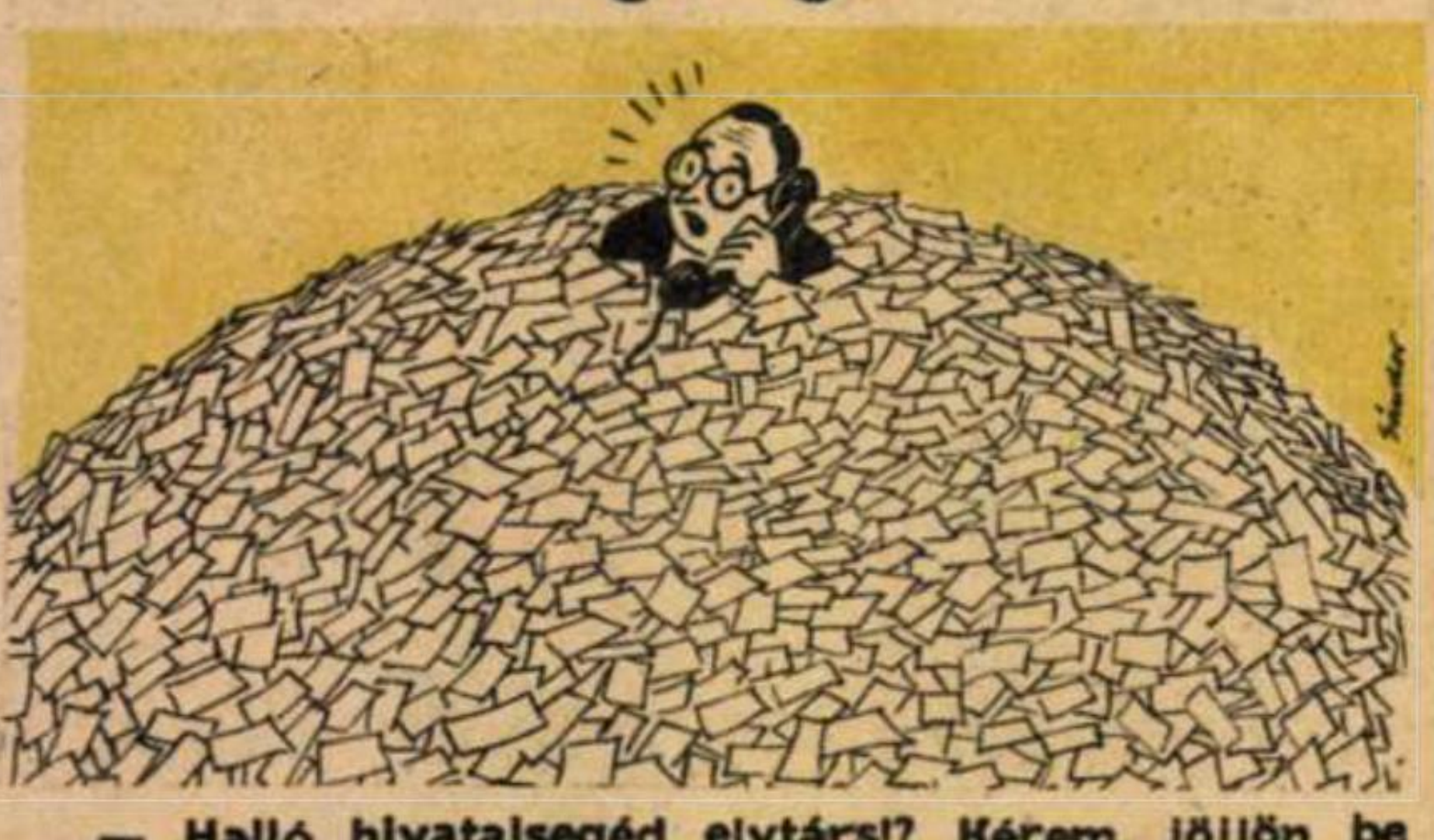

— Halló hivatalsegéd elvtárs!? Kérem, jöjjön be hozzám egy vasvillával. Most hozták be a postát és a sok értekezleti meghívó alatt van néhány fontos levél . . .

Amerikaiak Koreában

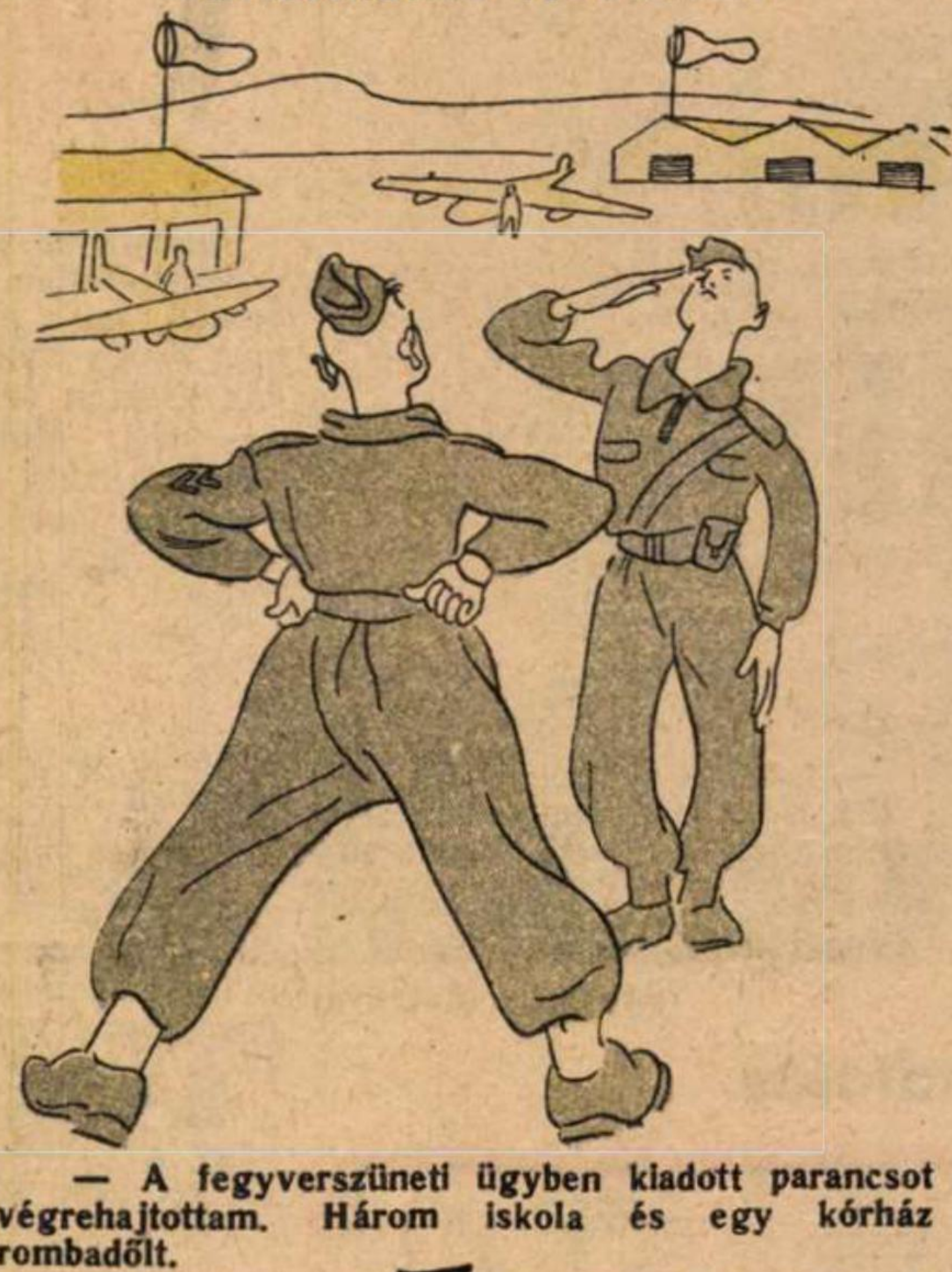

— A fegyverszüneti ügyben kiadott parancsot végrehajtottam. Három iskola és egy kórház rombadőlt.

A FASISZTA STARHEMBERG HERCEG VISSZAKAPTA A VAGYONÁT

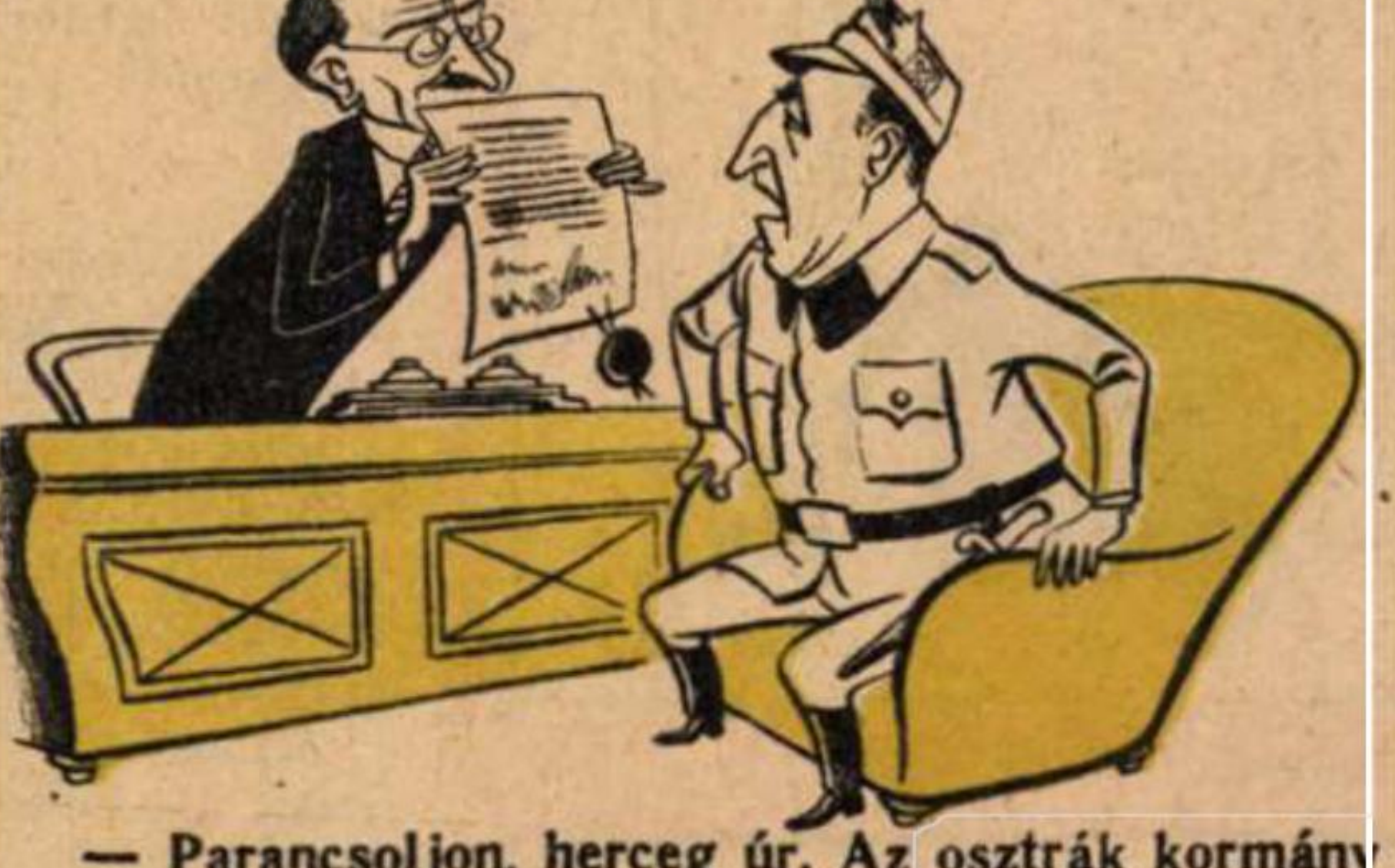

— Parancsoljon, herceg úr. Az osztrák kormány visszaadja önnek minden vagyonát.

— És amit azóta loptam volna össze, azzal mi lesz?

Ludas Matyi postájából

1.

Kedves Ludas Matyi! Napokban egyik vidéki moziban „Az én hazám" című, magyarra szinkronizált koreai filmet játszották. Mögöttem öreg házaspár ült. A film kezdetén a bácsi félhangosan olvasta a néninek, hogy kik játszanak. Sorra mondta a magyar szereplőket is akik az egyes koreai szereplők helyett beszélnek a szinkronizált filmen: Pethes Sándor, Mednyánszki Ági, stb., stb. . . .

Az előadás végén a bácsi kijelentette, hogy nagyon szép film volt, nagyon tetszett neki. „Én mondom neked, — mondta elmenőben a feleségének — nagyot fejlődött a magyar filmgyártás! Hát hitted volna, hogy ez a Pethes ilyen remek koreai tud lenni, hogy szinte rá se lehetett ismerni?

Borbély Éva

Budapest, VII. Damjanich-u. 37.

2.

Kedves Ludas Matyi! Az alábbi eset az egyik Közért fiókban történt. Bejött egy pocakos, tokás, határozottan reakcióskülsejű férfi. (Félreértés ne essék, nem azért tűnt reakciósnak, mert kövér, hanem azért, amit mondott és csinált.) Kért egy rúd szalámit, az eladó lemérte, 1 kiló 16 deka, az annyi mint . . . egy kiló az 77 forint . .. tizenhat deka . . .

A kövér férfi átveszi a blokkot, nézi, nézi, aztán azt mondja: „Tévedés, kérem!" Az eladó mégegyszer utánaszámol, ugyanaz az összeg jön ki.

— Nem a számolásnál tévedett, — mondja a kövér — hanem a mérésnél. Maga az ólomplombát is belemérte!

Most már többen odafigyeltünk. Az eladó megmagyarázta, hogy ők így kapják a rudat, plombával, így is adják el.

— Szép dolog — morog erre a kövér vevő — szép kis üzleti szellem! Így akar a Közért rajtam meggazdagodni!

Nem tudtam megállni, rászóltam: süljön ki a szeme, ahelyett, hogy boldog lenne, hogy minden tele van áruval és ő egy egész rúd szalámit vehet!

— Nem is az — nézett rám, kissé megütődve — de... látja ezt az ólomplombát? Nézze meg milyen silány... Hol van ez a régi békebeli ólomtól!

Dóra Ernő

Budapest, Cserkesz-u. 27/A.

3.

Kedves Ludas Matyi! A budapesti Fodrászszövetkezetekben kisebb-nagyobb táblák lógnak. Ezekről a táblákról szeretnék néhány szót szólni. Az egyik tábla: ELVESZETT TÁRGYAKÉRT NEM VÁLLALUNK FELELŐSSÉGET! Szerintem, ez a szövegezés nem helyes! Mert, ha valaki elveszti az esernyőjét a villamoson, úgyse nálunk keresi. Vagy, ha a pénztárcáját elejti Lágymányoson, akkor se minket fog felelősségrevonni. Ha pedig ez úgysem áll fenn, akkor mi célja van az ilyen szövegű táblának?

A másik tábla: ITT SZÖVETKEZETI TAGOK DOLGOZNAK. BORRAVALÓ NINCS! Egyik vendégünk mérgesen kifakadt, hogy ő nem koldus, sohasem kért és nem is kapott itt az üzletben borravalót. Már pedig ez a szöveg azt jelenti, hogy itt szövetkezeti tagok dolgoznak, akik nem adnak borravalót.

Szerintem sokkal helyesebb az ilyen tábla: ÖNTUDATOS DOLGOZÓ NEM AD ÉS NEM FOGAD EL BORRAVALÓT. Úgy gondolom, szerinted is, Kedves Ludas Matyi!

Klier Imre

XII., Fodrász K. Sz. 8-as fiók dolgozója

Megrögzött telefonrongálók figyelmébe!

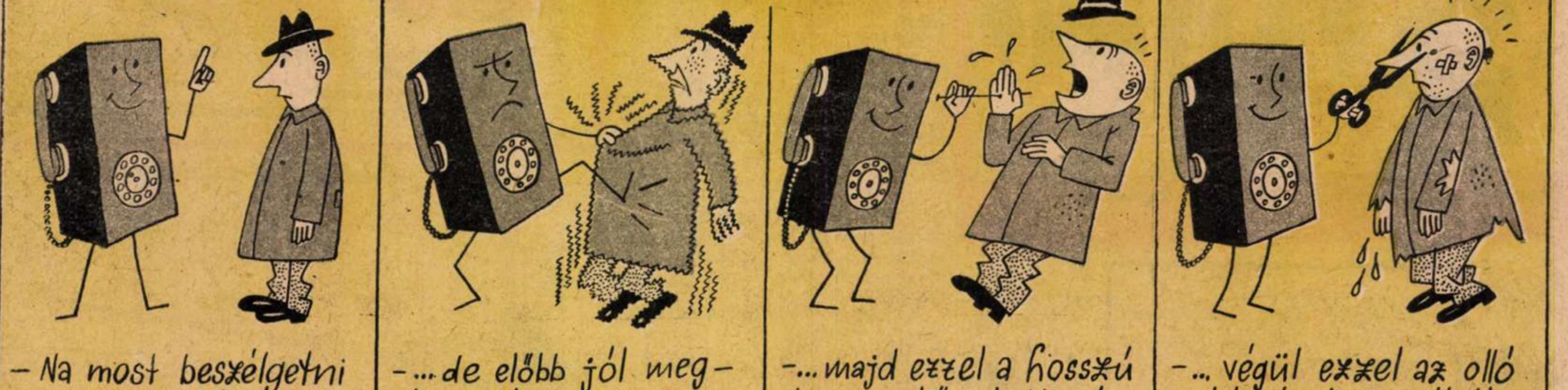
– Na most beszélgetni fogok magával egy kicsit...
–...de előbb jól megrázom és össze-vissza rugdosom...
–...majd ezzel a hosszú hegyes tűvel kissé megpiszkálom...
–... végül ezzel az ollóval levágok magából egy darabot!...
KASSO

PAX BRITANNICA

Aki nem tudja, hogy ez mit jelent, azzal közöljük, hogy azt jelenti: brit béke. Aki még azt sem tudja, hogy ez mit jelent, azzal közöljük, hogy Izmailia ostromát jelenti, egyiptomiak leinészárlását, elfogott egyiptomiak felakasztását, lakóházak tankokkal való letiprását, egyiptomi kórházak 2500 emberrel és 20 tankkal való megtámadását jelenti. Mivelhogy Anglia jelenleg nem áll hadiállapotban senkivel, az Egyiptomba szállított angol katonák nem háborúba mennek, hanem békébe, brit békébe. A halottak nem háborús halottak, hanem békés halottak; brit békés halottak. A háború áldozatai pedig nem a háború áldozatai természetesen, mert hiszen háború nincsen, hanem a brit béke áldozatai, ami természetesen nem háború, hanem brit béke és az alig kegyetlenebb a háborúnál.

A háborúnál tehát rosszabb dolog a híres Pax Britannica; de azért nem kell azt hinni, hogy az a legrosszabb dolog a világon, hogy annál már nincs is rosszabb.

Nézzék csak meg a Pax Americanát Koreában.

AZ ENSZ-TAGSÁG HÁROM FELTÉTELE AZ USA SZERINT

„NE BOSSZANTSUK AZ AMERIKAI DIPLOMATÁKAT!"

„TARTSUK TISZTELETBEN AZ EMBERI JOGOKAT!"

„CSAK AZ LEHET AZ ENSZ TAGJA, AKI RÉSZT VESZ AZ USA KOREAI HÁBORÚJÁBAN"

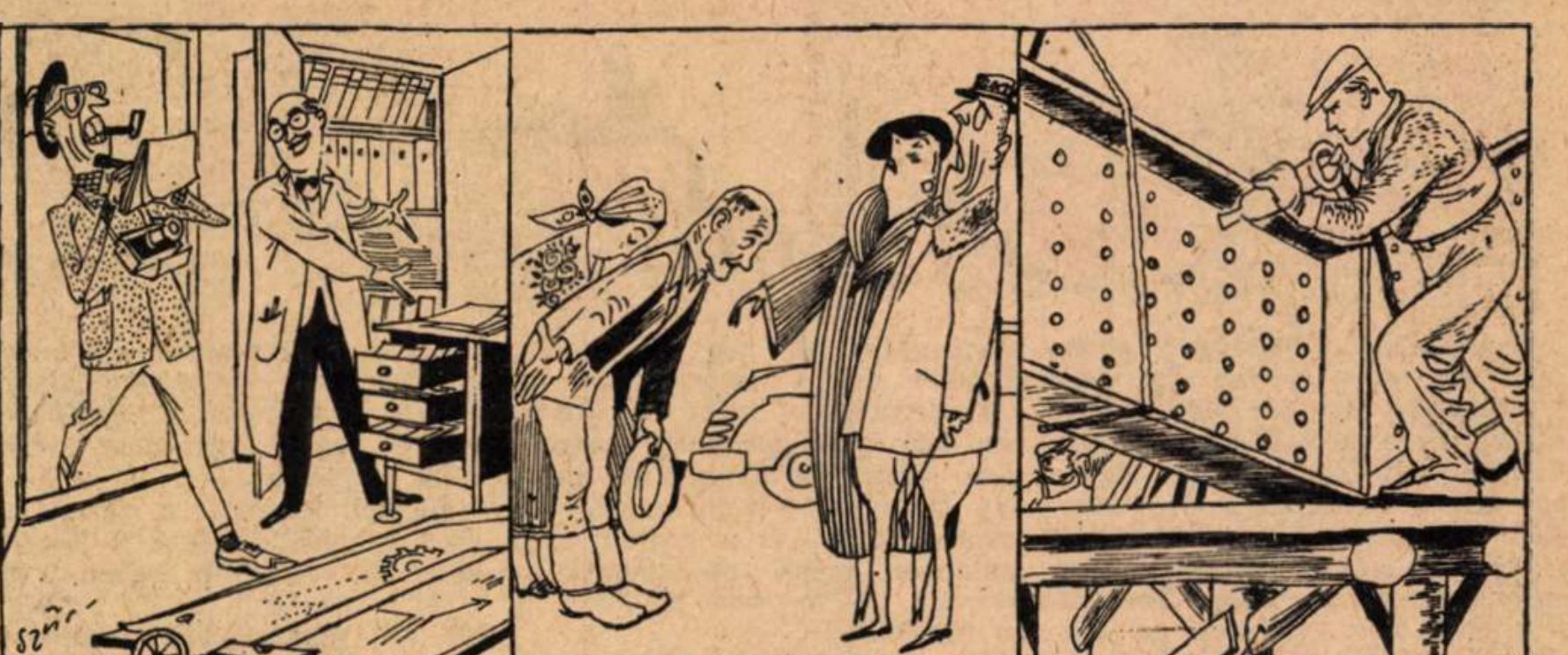

— Parancsoljon kém úr!

— A „Vörös Csillag" téeszcsé nevében kérjük a gróf urat, méltóztassék újra a nyakunkra ülni.

— Ne építsd a hídat, édes fiam! Eredj és segíts a szegény amerikaiaknak gyilkolni Koreában.

Kaland egy sötét lépcsőházban

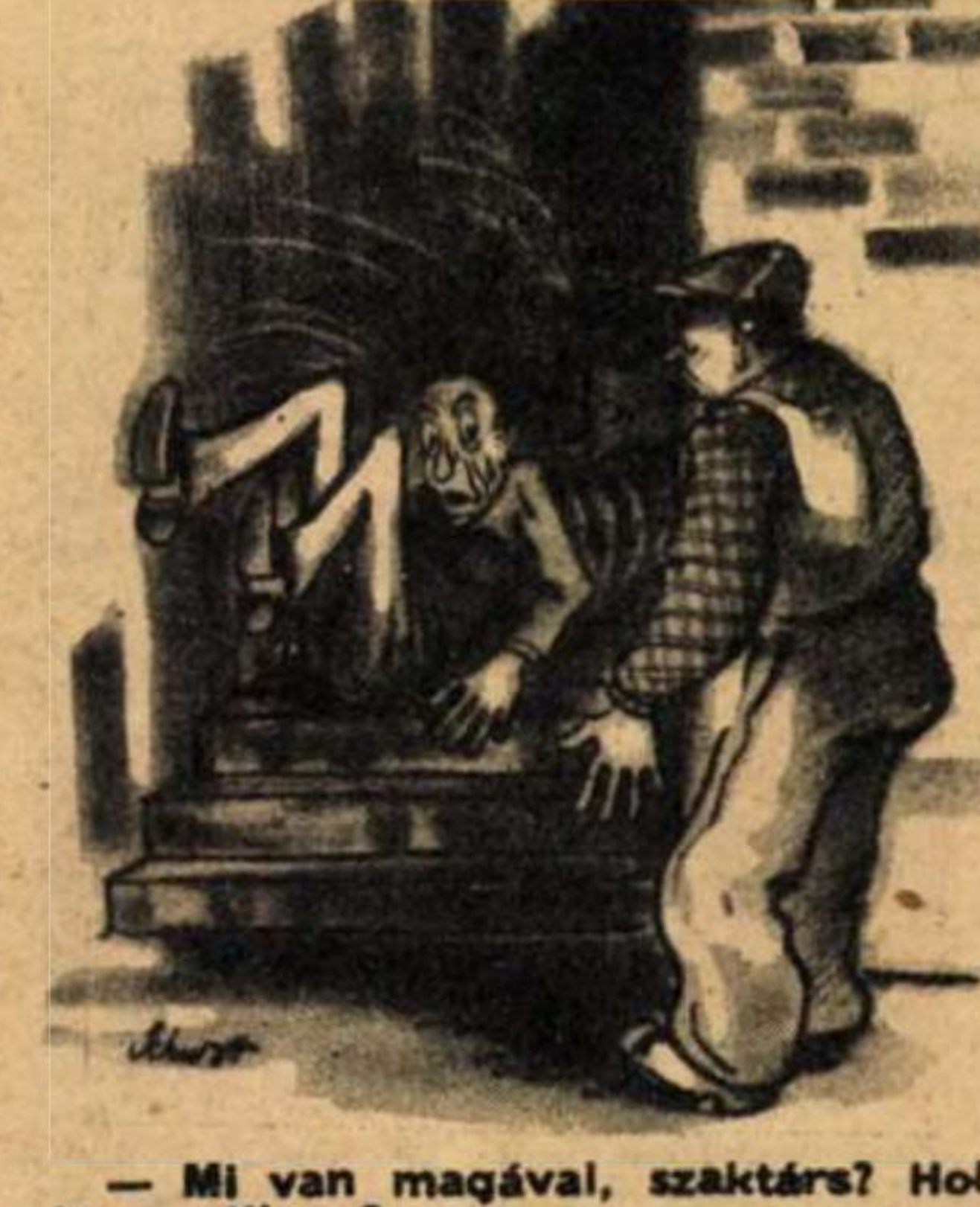

— Mi van magával, szaktárs? Hol itt a villany?

— A gondnok önköltségcsökkentési tervében.

Egy lektorátuson

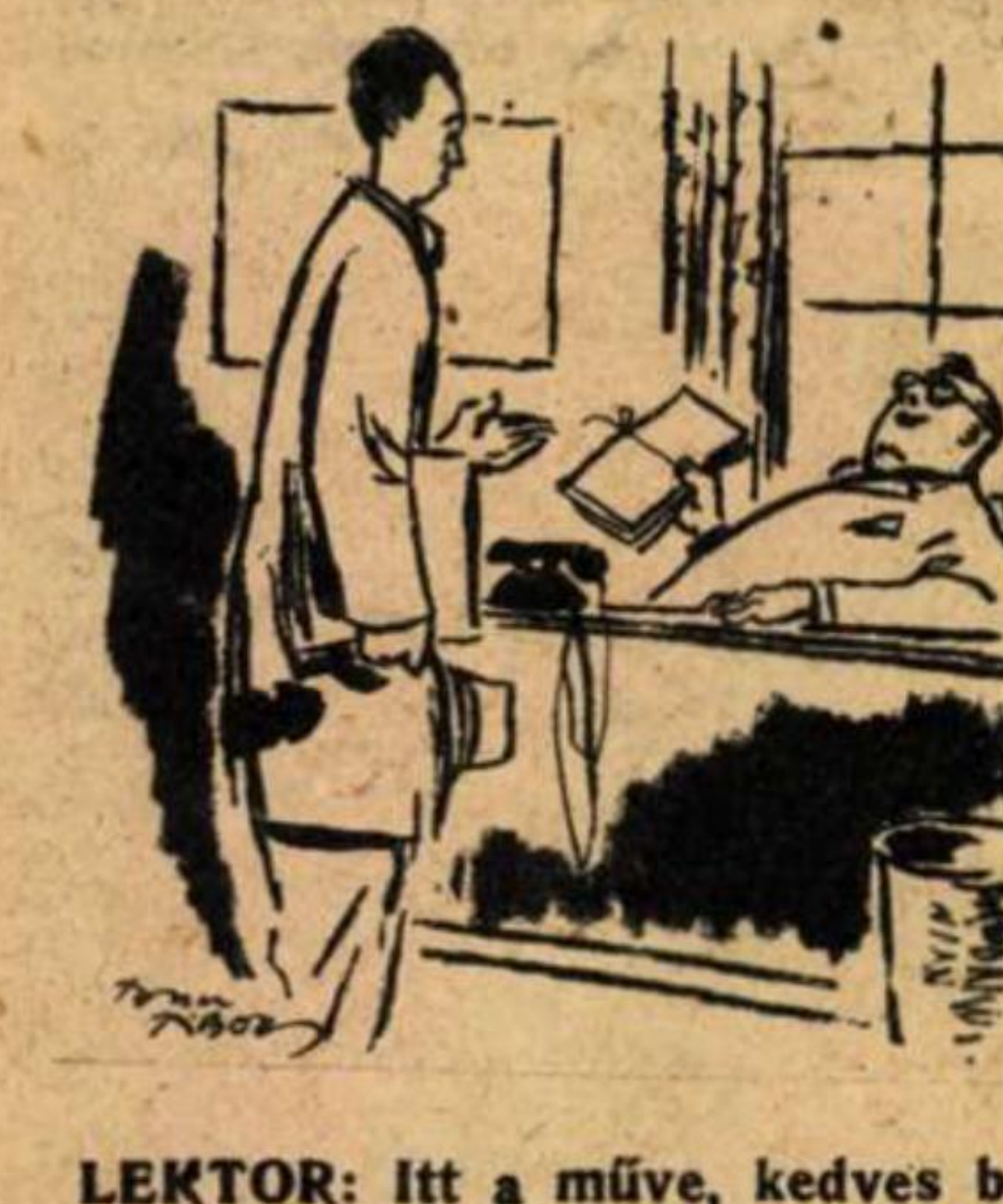

LEKTOR: Itt a műve, kedves barátom, írja át a megbeszélt új szempontok szerint és hozza vissza holnap.

IRÓ: És ha holnap már más lektor lesz itt, újabb szempontokkal?

LEKTOR: Legyen nyugodt, holnap én leszek itt újabb szempontokkal.

Totózó!!

Vegyen TIPPSZELVÉNYT, nyerhet!

Ludas Matyi SZÍNPADA

ÖNGÓL . . .

— Igaz történet egy vállalat életéből —

SZOMJAS *(házi telefonon beszél)*: Bizd csak rám Nedelkó kartárs, majd én elintézem azt az erőszakos alakot... *(Leteszi a kagylót.)*

ÉVA: Kit akar elintézni, Szomjas kartárs?

SZOMJAS: Egy anyagbeszerzőt... Erőszakos alak. Mindenáron fémhuzalokat akar és Nedelkó nem tudja lerázni.

ÉVA: És maga le tudja rázni?

SZOMJAS *(fölényesen)*: Persze, persze, maga még nem ismeri a Szomjas-féle trükköt.

ÉVA: Mért nem adnak neki inkább fémhuzalokat?

SZOMJAS: Kérem, kérem... Most nem érünk rá áruszállítással foglalkozni, kimutatásokon dolgozunk. Ha nem készül el idejére a kimutatás, a főosztályvezető kartárs elevenen megesz minket.

ÉVA: Furcsa gusztusa lehet... És mi az a Szomjas-féle trükk?

SZOMJAS: Látja ezt a városi telefont? *(Másik készülékre mutat.)* Egy hete rossz. Süket. Namármost. Amikor az ügyfél belép, úgy teszek, mintha beszélnék rajta...

ÉVA: Nem értem... Mi ebben a trükk?

SZOMJAS: Várjon, várjon... Már jön az az erőszakos alak. *(Felveszi a kagylót.)* Halló... Sajnálom kedves elvtársam...

LATOGATÓ *(aktatáskával belép)*: Szabadság!

SZOMJAS *(beszéd közben int, hogy álljon meg, utána Évára hunyorít, mint aki büszke az ötletére)*: Nem kedves elvtársam, mondtam már, hogy nyolc napig szünetel a szállítás. Egyetlen szál fémhuzalt sem adhatunk ki. *(Évára néz, hunyorít, Éva fejét csóválja.)* Sajnálom, még a minisztériumnak sem... Hogyan? Kérem, tőlem kapcsolhatja a miniszter elvtársat, neki is csak ezt mondhatom. *(Kis szünet, Éva megdöbbenve néz.)* Halló, itt Szomjas előadó... Aláza... izé... Szabadság miniszter elvtárs. Igazán sajnálom, de még nektek sem adhatunk... Magasabb gyártási érdek. Köszönöm miniszter elvtárs. Tudtam, hogy megméltóztat... izé... megértesz minket. Bárcsak az ügyfelek is ilyen megértőek lennének... Aláza... izé... szabadság miniszter elvtárs. *(Leteszi a kagylót. Látogatóhoz fordul, szigorú hangon)*: Hallotta kérem? Szünetel a fémhuzalkiutalás.

LATOGATÓ *(az asztalhoz lép)*: Kérem, én...

SZOMJAS *(közbevág)*: Ne erőltesse magát, kedves elvtársam. Tudok mindent. Sürgős az anyag, sürgős a fémhuzal... De hallhatta! Még a miniszternek sem szállítunk.

LATOGATÓ: Igen, de én...

SZOMJAS: Kérem, ne is folytassa. Mondtam már, hogy tudok mindent. Használja fel a tartalékot. Ha majd megkapják az új kiutalást, akkor abból helyezzék vissza a tartalékot...

LATOGATÓ: De én csak azt akarom...

SZOMJAS: Elég az erőszakoskodásból. Nyolc nap mulva kap fémhuzalt.

LATOGATÓ: Nem kell.

SZOMJAS: Hogyhogy? Nem kell fémhuzal?

LATOGATÓ: Nem.

SZOMJAS *(csodálkozva)*: Dehát akkor... mit akar?

LATOGATÓ *(műszert vesz elő a táskából, telefonra mutat)*: Ezt a telefont jöttem megjavítani...

Király Dezső

Tito és a Vatikán együttműködése

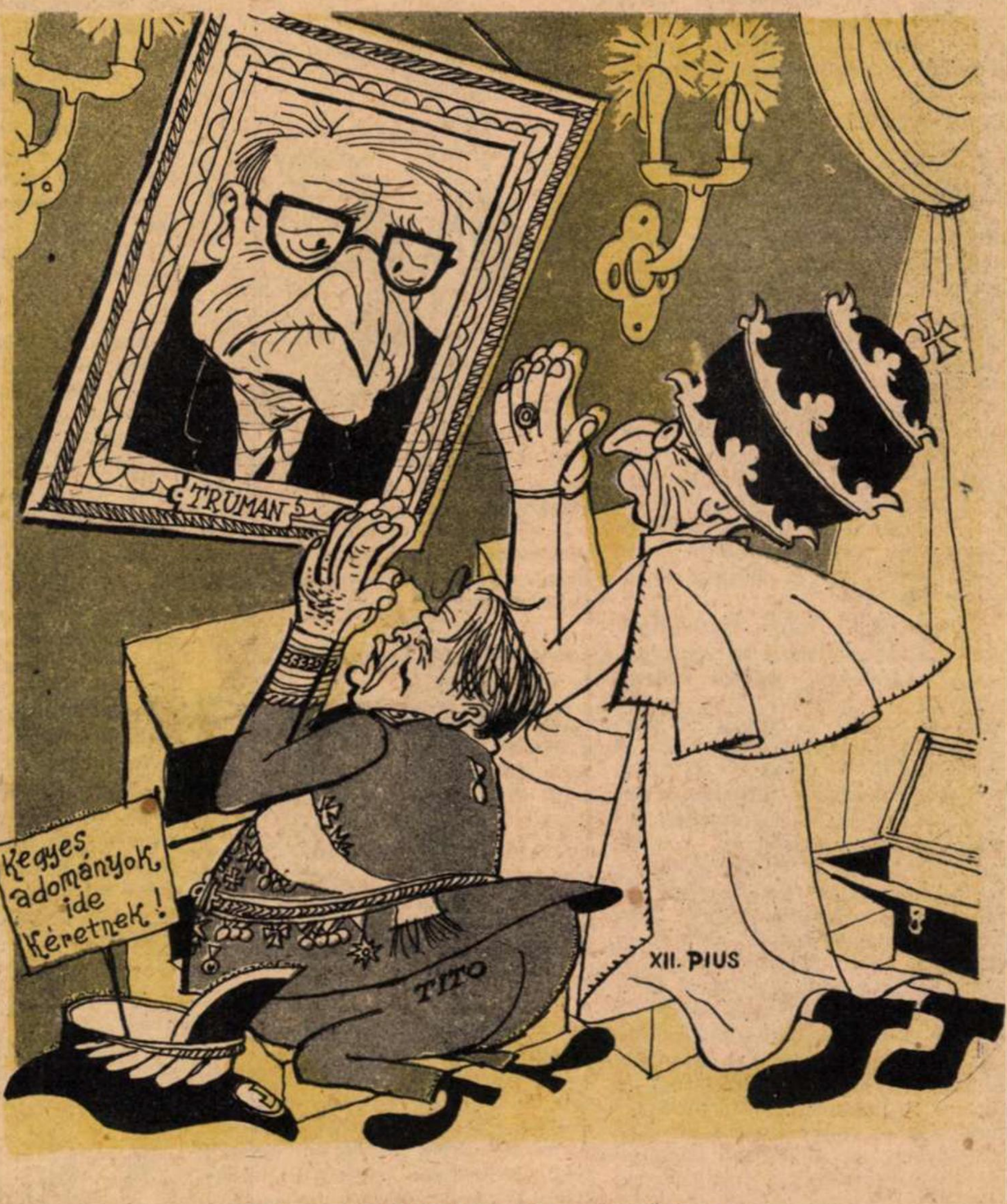

— Mindennapi dollárunkat add meg nekünk ma...

Ilyen a csényei pap!

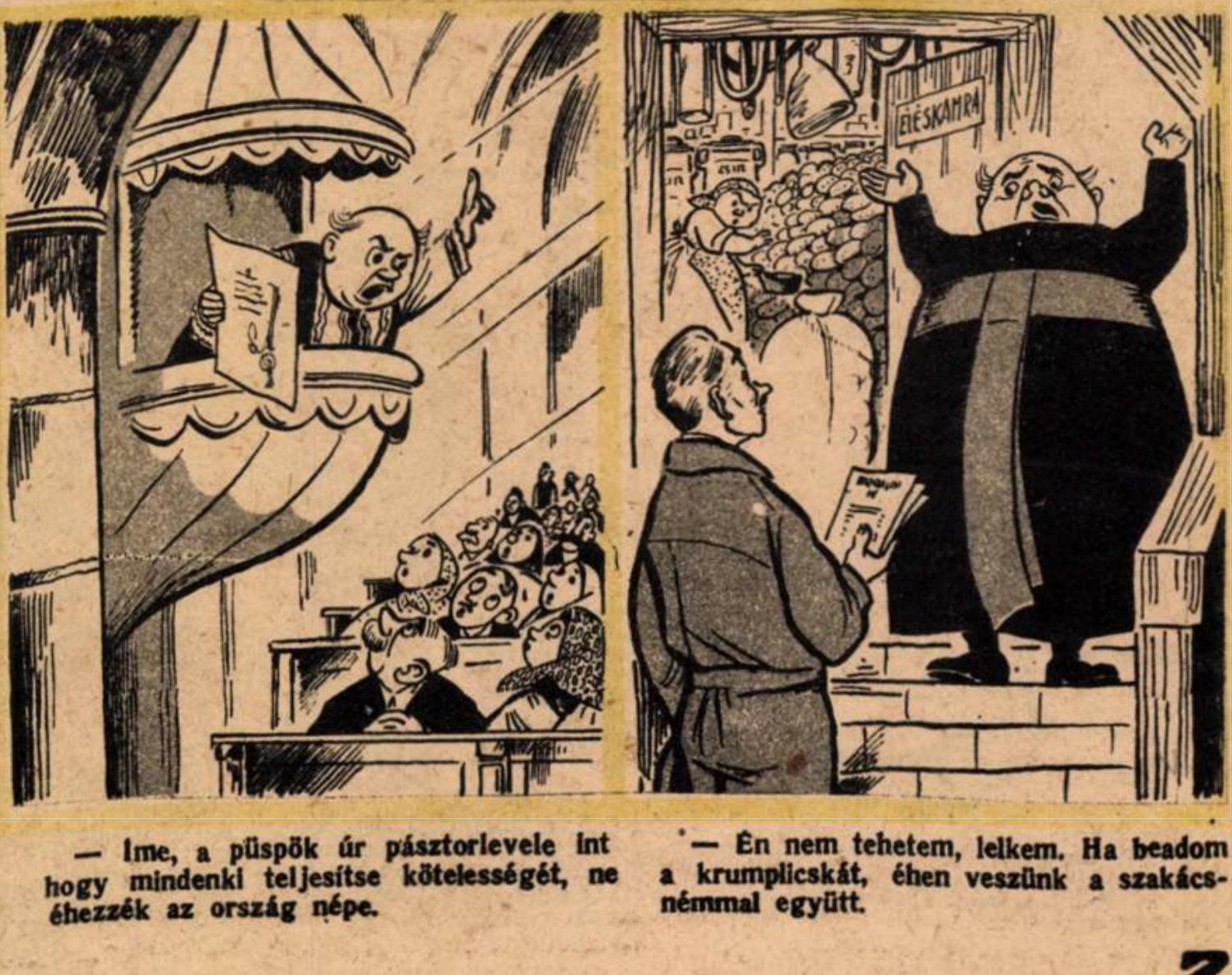

— Íme, a püspök úr pásztorlevele int hogy mindenki teljesítse kötelességét, ne éhezzék az ország népe.

— Én nem tehetem, lelkem. Ha beadom a krumplicskát, éhen veszünk a szakácsnémmal együtt.

Ludas Matyi a BUDAPESTI KONZERVGYÁRBAN

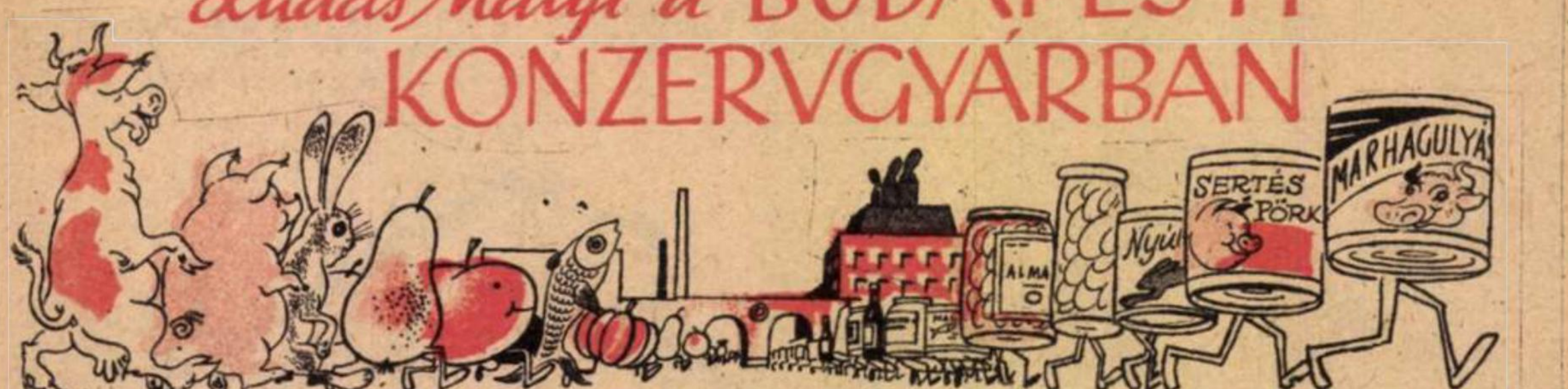

A Budapesti Konzervgyár olyan, mint egy óriási konyha. Egy pesti háziasszony biztosan eltévedne a tűzhely és a spejz között. Harminchatféle ételt főznek, hogy legyen egy kis választék. Ez a híres készétel. Üvegekben kerül forgalomba és nincs más dolog vele, mint megmelegíteni és tálalni. Továbbá készítenek még gyümölcs- és főzelékkonzerveket, különböző gyümölcsleveket s magyar szardiniát. A magyar szardinia olyan jó, hogy még egy öreg szardiniai sem tudja eldönteni, hol fogják a halacskákat. Kjöbjenkjopjenhörgenhavenben vagy Balatonkenesén.

A meleg-konyhán, ahol a készételek készülnek, Breznai Nándor főszakács az atyamester. Nem nagyétkű ember, mégis frűstökre töltött káposztát, kilenc órakor tízóraira pacalpörköltet, délre rizses húst főz, méghozzá akkora mennyiségben, hogy egy ember átlagétvággyal, átlagos sebességgel, átlag naponta háromszor másfél évig lakmározhatna belőle. Itt a meleg-konyhán nem lehet szerelmes a szakács, mert akkor véletlenül nem egy csipetnyivel, hanem egy mázsával több sót tenne a lecsóba s kész volna a galiba. Hatalmas duplafalú üstökben rotyog, illatozik az étel. Most aztán előlépnek a konzervmesterek, a konzervsegédek és a konzerves tanulók és konzerválják az ételt, de úgy, hogy három hónap mulva Szegeden, vagy mittudomén hol az a bizonyos Kovács János megnyalja mind a tíz ujját a gyönyörűségtől és nem is gondolja, hogy készételének milyen hosszú története van.

De mint előljáróban mondottam, nemcsak készételeket, hanem gyümölcs-, főzelék... satöbbi konzerveket is készítenek. Nemcsak a belevaló készül a Budapesti Konzervgyárban, hanem a doboz is. A dobozkészítő műhelyben kiszabják a pléhlemezeket, villámgyorsan összeforrasztják a köpönyeget, kiszabják a kerek aljat és a tetőt, erre ráhelyezik a gumiszalagot s aztán csak tölteni kell minden jóval, mi szem-szájnak ingere. Például májpástétommal. Majdnem igaz, ha azt mondom, hogy az egyik ajtón bejön egy tehén és a másik ajtón kimegy száz doboz — uzsonna, — májpástétomkonzerv. Közben azonban természetesen sok minden történik: feldolgozzák a húst, kicsontozzák, szortirozzák, megfőzik a májat, beleteszik egy töltőgépbe, a töltőgép bepréseli egy konzervdobozba, kiszivattyúznak belőle minden levegőt, s aztán elszállítják a Közértbe, kiteszik a pultra, valóságos kis piramist raknak belőle, jön a vevő a kisfiával, a kisfiú májpástétomot akar hamizni, megveszik, megeszik s biztos, hogy másnap megint vesznek... esznek, vesznek, esznek... szóval így készül.

Eddig csupa jót mondtunk a Budapesti Konzervgyárról. Most mondjunk egy-két rosszat is. A hibákat azonban nem kell konzerválni, hanem sürgősen ki kell javítani. Elsőnek kell megemlíteni a mosdóhiányt és az öltözőhiányt. Mind a kettő rettenetesen fontos. Hanyagság volt, hogy eddig nem törődtek vele. Másodsorban azt kell megemlíteni, hogy az oktatásban csak a dolgozók 50 százaléka vesz részt; harmadsorban pedig azt, hogy bár a Konzervgyár nőnemű üzem, — értsd ezalatt, hogy majdnem csupa nő dolgozik a gyárban, — mégsem működik jól az MNDSZ.

Az üzem rohamléptekkel fejlődik. Ivanics Sándor lelkes kőműves-brigádja csodákat művel. Nemrégiben kultúrtermet építettek, amire a konzervesek — így nevezik magukat — nagyon büszkék. Készül a bölcsőde, a sportpálya... egy év mulva már nem is ismerünk a gyárra...

Be kell fejeznem a cikket, mert éhes vagyok. Rohanok a Közértbe készételt venni. Mi legyen a mai menü? Sok közül nehéz a választás. Mit vegyek? Töltött káposztát, paradicsomos babot szalonnával, vagy lecsót? Nem vagyok válogatós. Mind a hármat megveszem és megeszem.

Aranykezű Mariska

I.

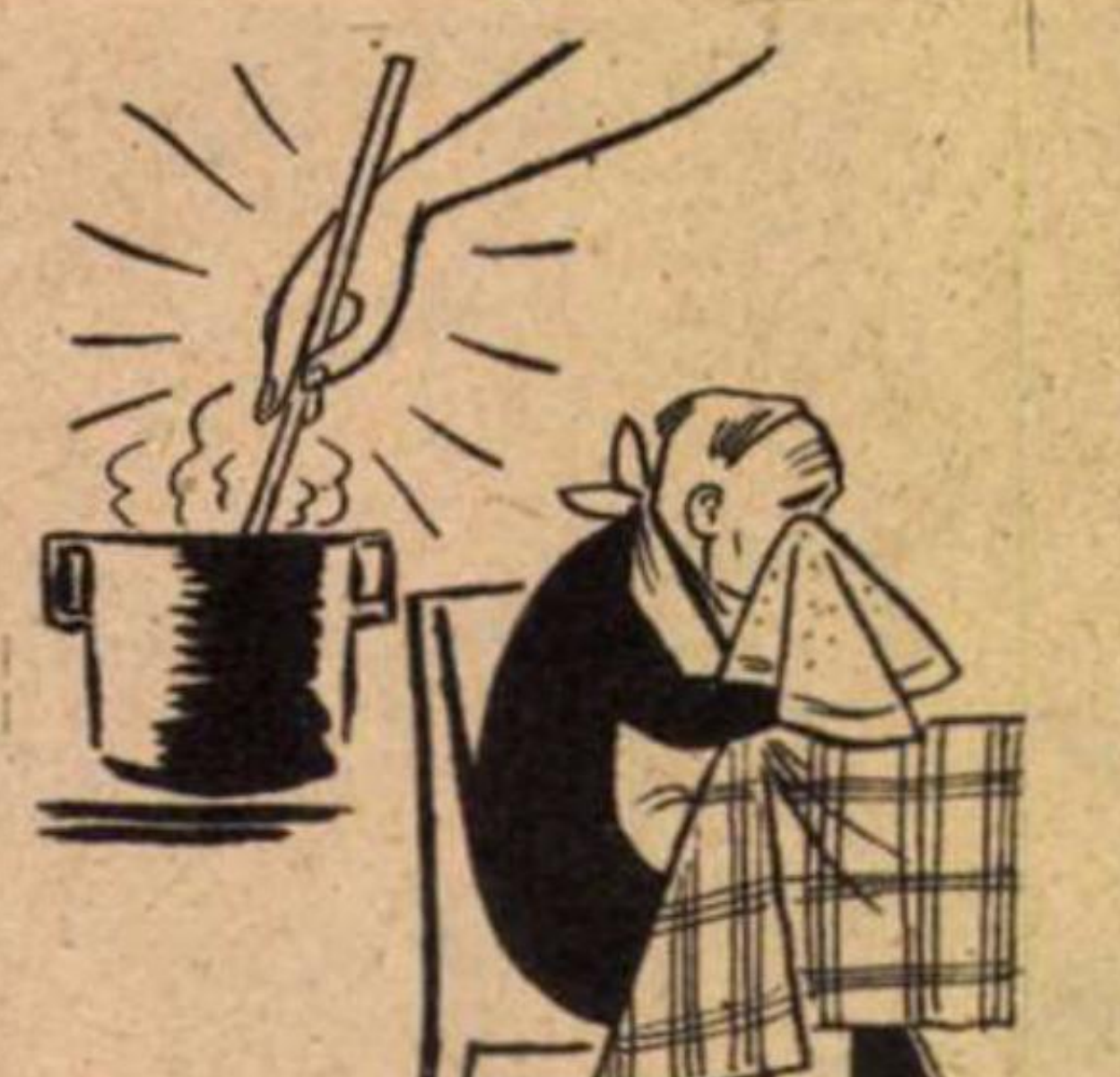

Ifj. Kerekes nevű barátom feldúlt képpel állított be hozzám és így panaszkodott:

— Képzeld el, Mariska (így hívják a feleségét) fejébe vette, hogy dolgozni megy, mondván: ő is pénzt akar keresni!

— ?

— De mi lesz velem?

— ?!

— Hiszen akkor én éhen fogok halni. Ki főz majd nekem? Az én gyomrom csak a házikosztot bírja... Talán konzerveket egyek? Vagy kész ételt? Nem! (sírósan folytatta): Te embeer! Van neked fogalmad arról, hogy tudott Mariska főzni? Te embeer, valóságos arany keze van! Úgy tud főzni, hogy egyetemen kellene tanítani... (A dicséret folytatását helyhiány miatt nem közöljük).

II.

Mariska asszony a talpán. Elment dolgozni. Átképzős lett az egyik vasipari nagyüzemben. Mariska boldog volt, de férje, ifj. Kerekes annál boldogtalanabb. A háztartás feloszlott. Bármiről kezdett el beszélni szegény férj, mindig oda lyukadt ki, hogy: Mariska úgy tudott főzni, ó, hogy tudott főzni.

— Láttad a Tell Vilmost? — kérdeztem, hogy végre már másról is beszélgessünk.

— Nem láttam és nem is hallottam még senkiről, aki úgy tudott főzni, mint Mariska. Ma két hete töltött káposztát főzött. Az illata még mindig az orromban van. A töltelékek akkorák voltak, mint az ágyugolyóbisok.

— Mennyi lehet az idő? — kérdeztem, de most már dühösen.

— Le fogsz ülni — felelte ifj. Kerekes. — Mariska harminchatféle ételt tudott főzni. Har-minc-hat-fé-lét!

Harminchatfélét? Ez a Mariska kezd gyanus lenni nekem. Hogy miért? Azt megtudják a harmadik részben.

III.

Aztán egy szép napon Mariska állított be hozzám feldúlt képpel.

— A férjem (mármint az ifj. Kerekes) válni akar!

— Hiába, nagyon szereti a gyomrát. Mindig rólad áradozik, hogy így tudsz főzni, hogy úgy tudsz főzni, hogy aranykezed van, hogy a főzéstudományok professzora vagy...

Mariska felzokogott:

— Brühühü, hiszen én nem is tudok főzni! Mindig készételeket, konzerveket vettem a Közértben! Ha még nem tudnád — mondotta hüppögve, — harminchatféle készételt lehet kapni. Minden nap mást főztem neki. Brühühü.

Természetesen minden jó, ha vége jó. Ennek a mesécskének is jó a vége. Mariska, az én biztatásomra, mindent elmondott a férjének. Ifj. Kerekes egy csöppet sem haragudott. Azóta többnyire konzervet, vagy kész ételt esznek és újra úgy élnek, mint a galambok.

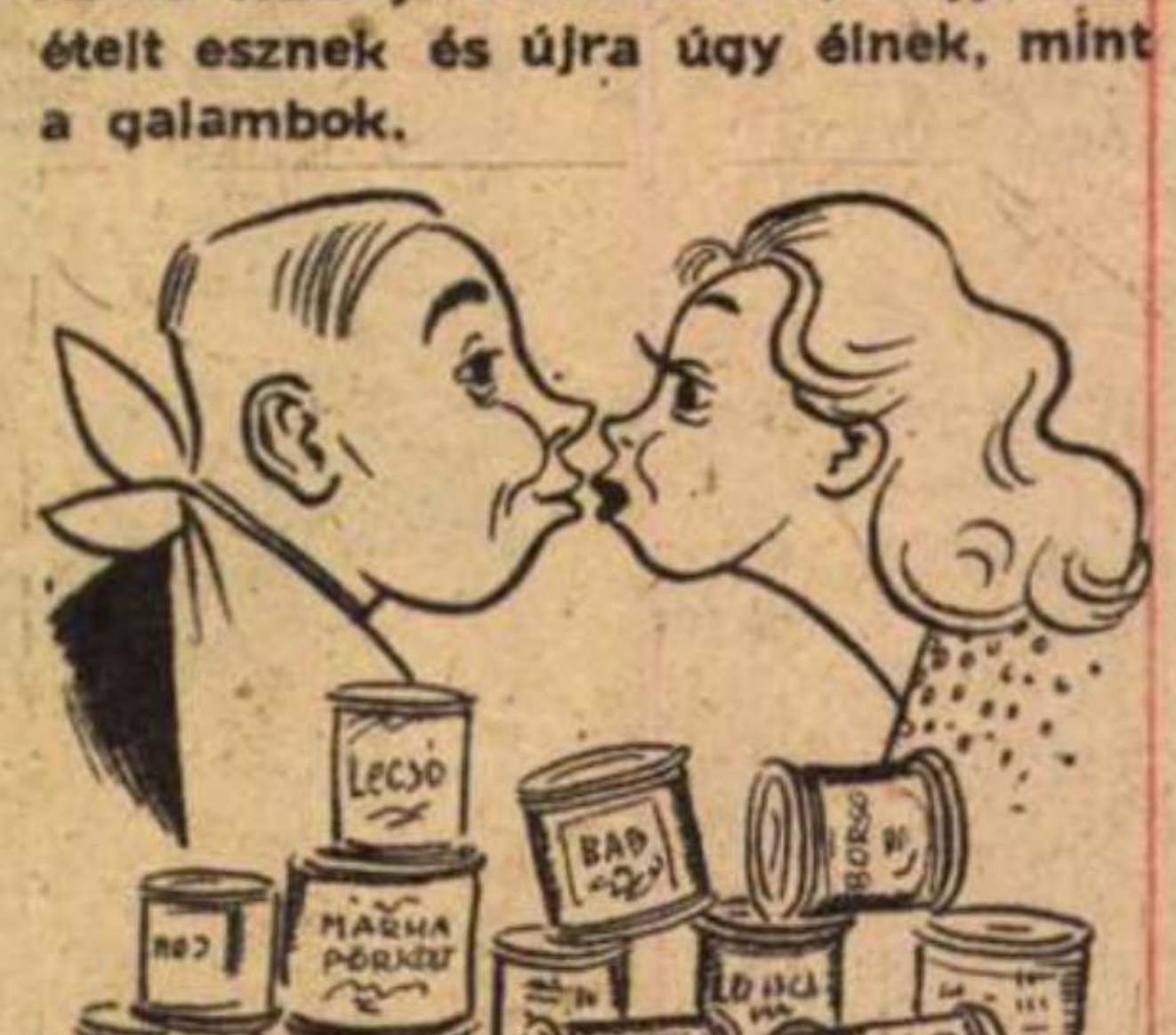

Itt a vége, fuss el véle konzervet venni.

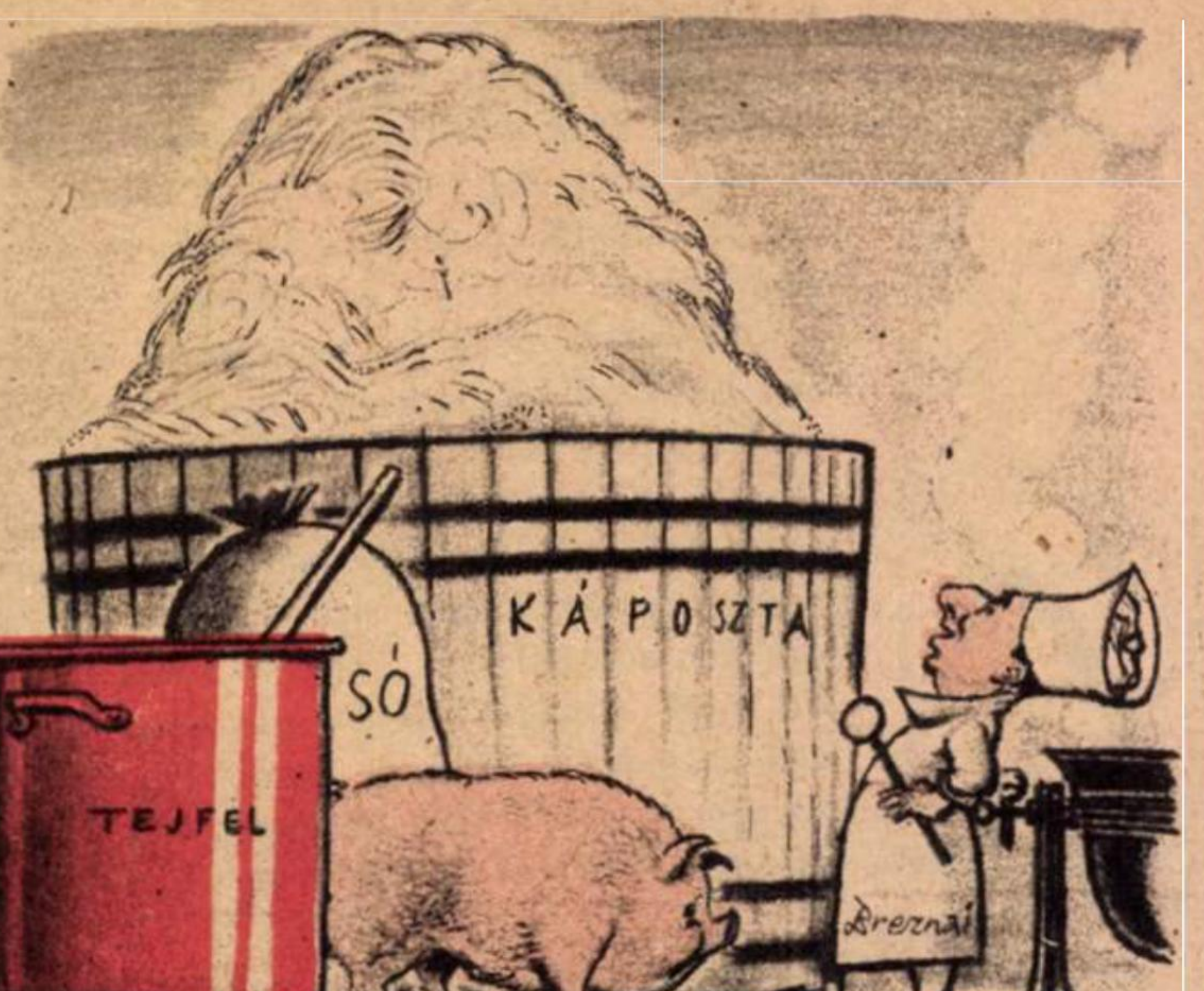

Breznai Nándor főszakács végignézi az éléskamráját, közben így morfondirozik: Valami kis harapnivalót kellene csinálni ebédre... Talán töltöttkáposztát... Kár, hogy csak ilyen kevés káposztám van...

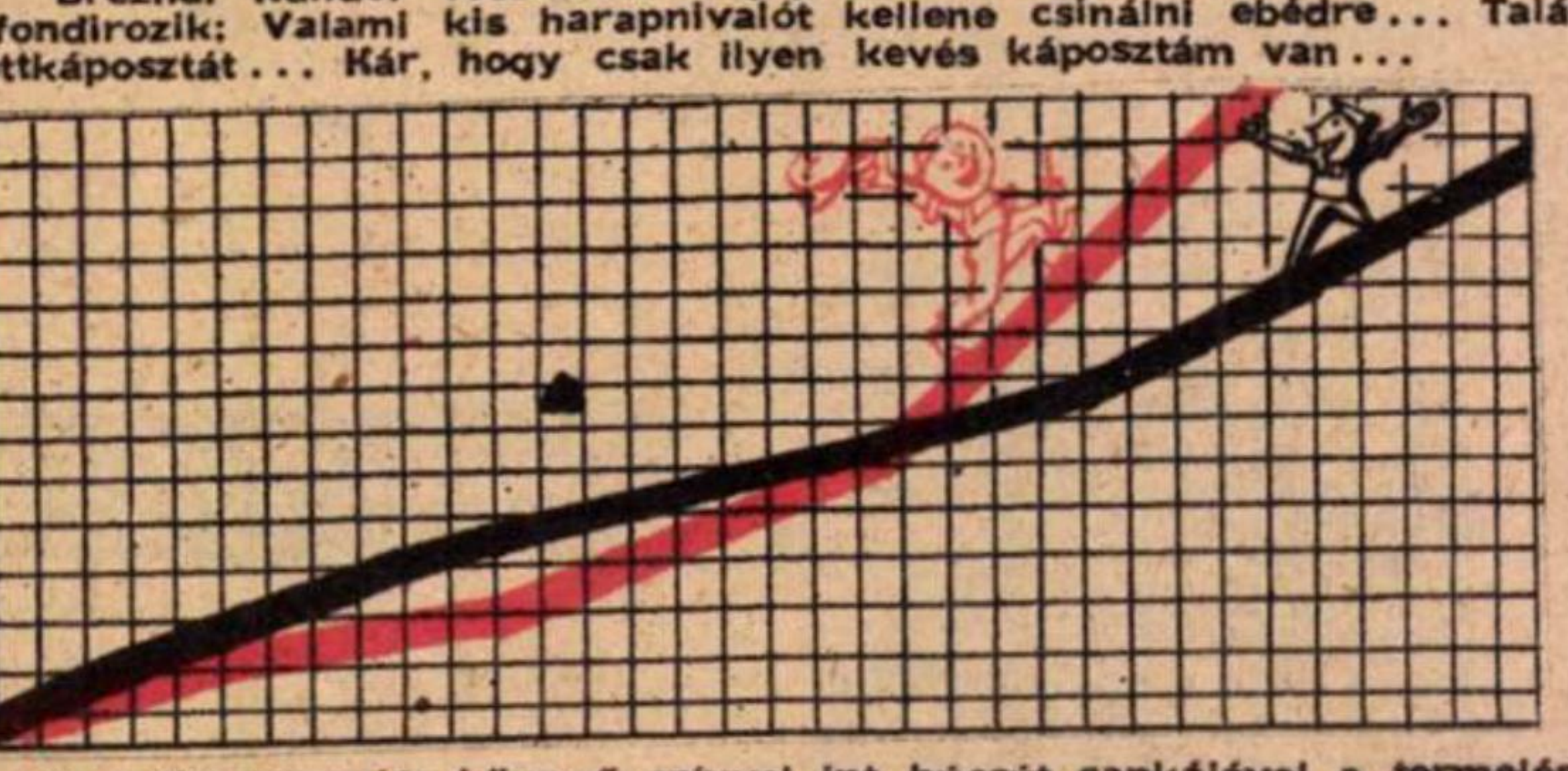

A reális termelés könnyű szívvel int búcsút sapkájával a termelési előirányzatnak. „Bár sose látnánk egymást" — szólnak egymáshoz kedvesen.

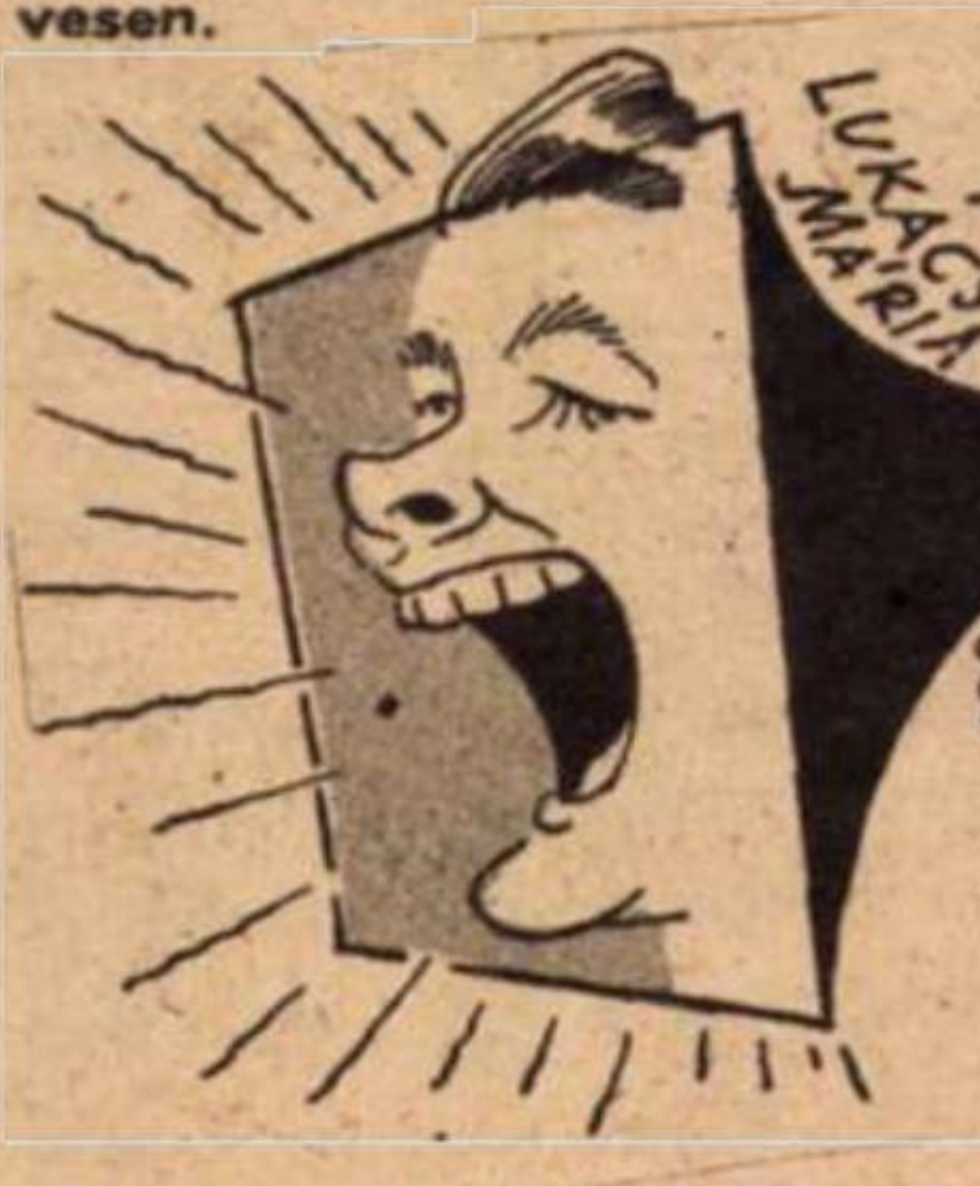

Lukács II. Mária a folyékony gyümölcs üzem sztahanovista zárónője, ő zárja le a konzervdobozokat. Harsány hangon tanítja a fiatalokat és ezért néha a hangszóró helyett is használják.

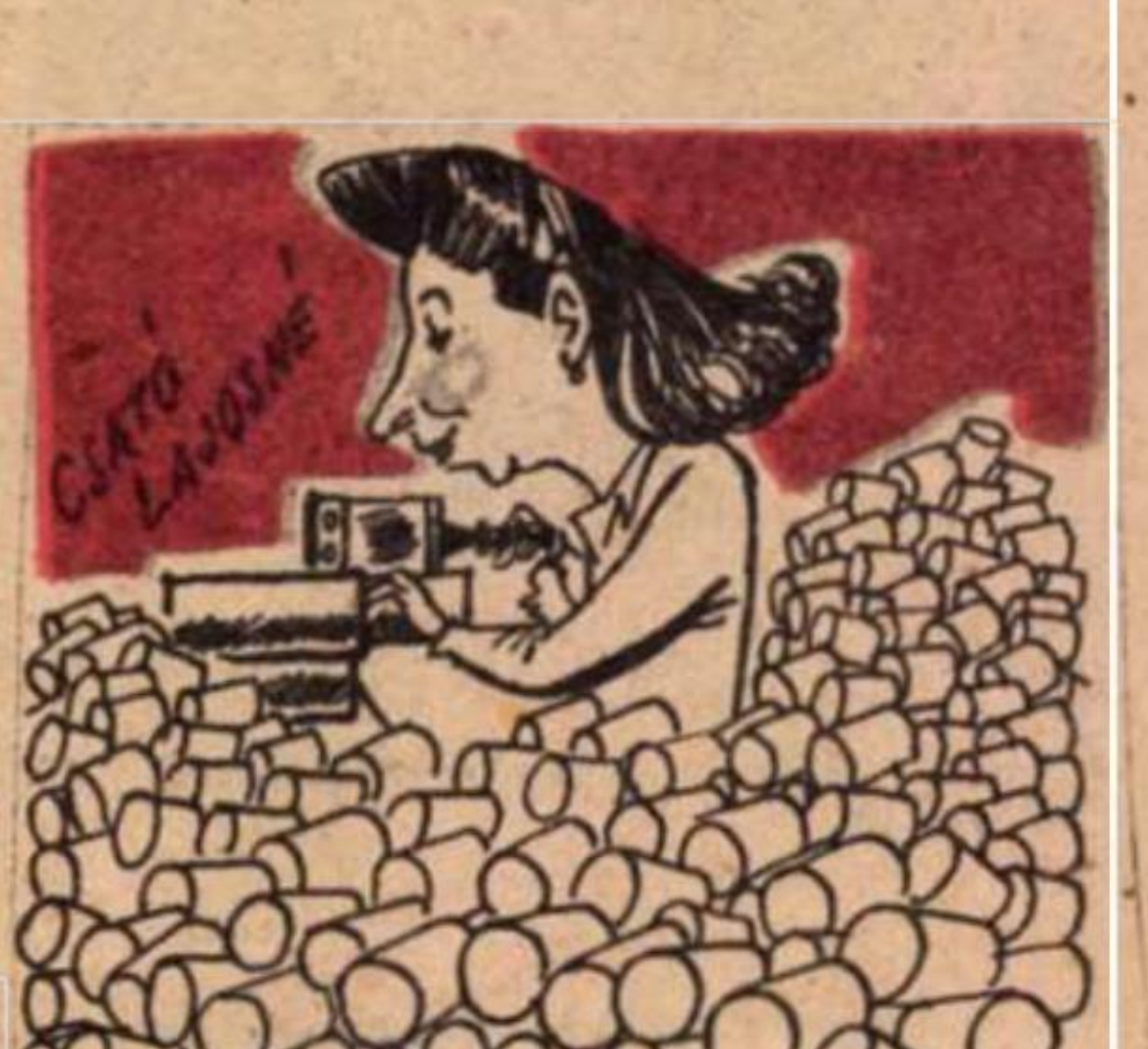

Csató Lajosné sztahanovista forrasztónő. Egy nap alatt 2800 konzervdobozt hegeszt össze. Ez akkora halom, hogy szinte ki se látszik belőle.

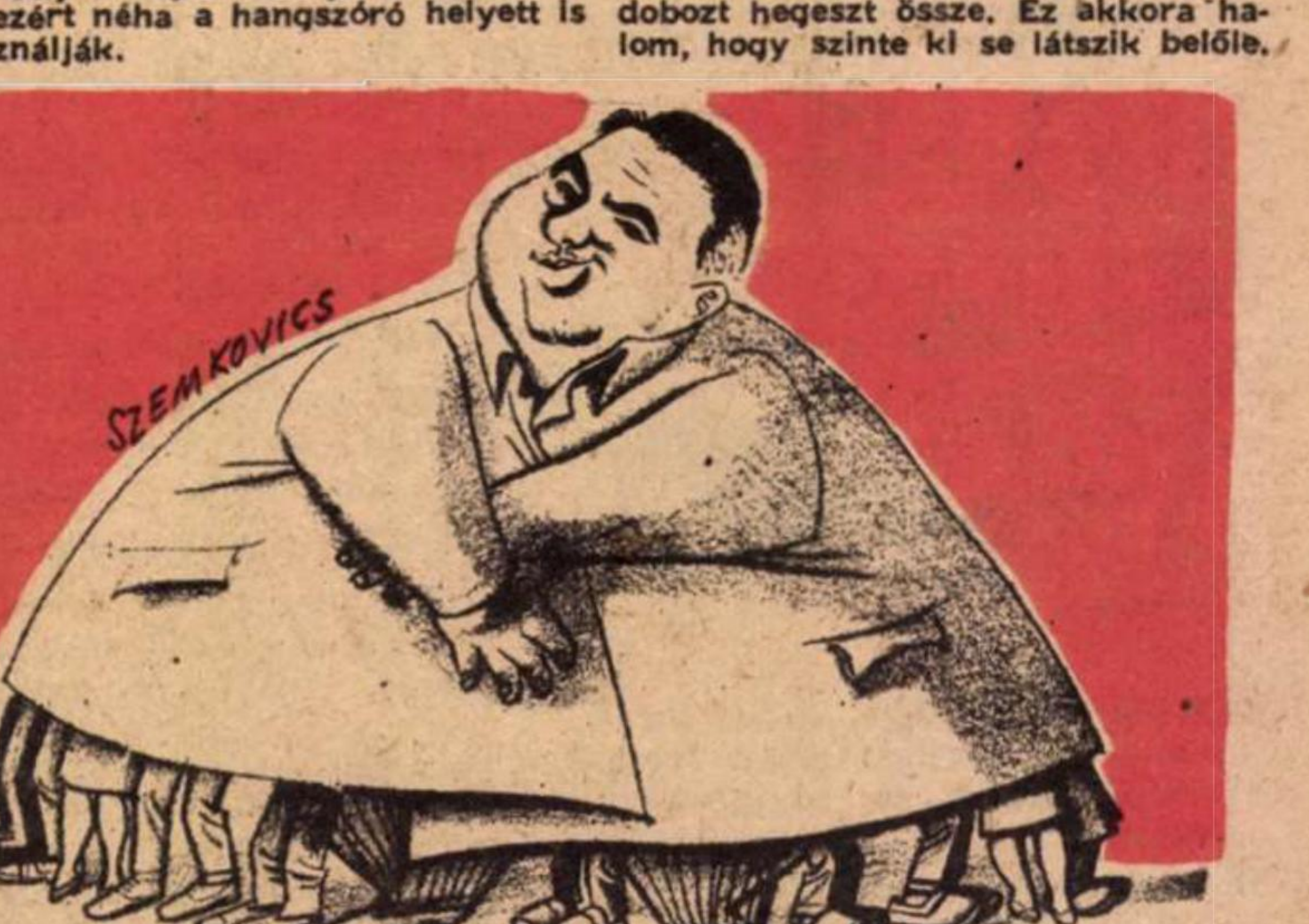

Szemkovics György a mustárüzem vezetője. Köpenye alatt pontosan tíz embert rejteget, nehogy a többi üzemrészben észrevegyék, hogy tíz emberrel több dolgozik nála és mégsem ér el nagyobb eredményt.

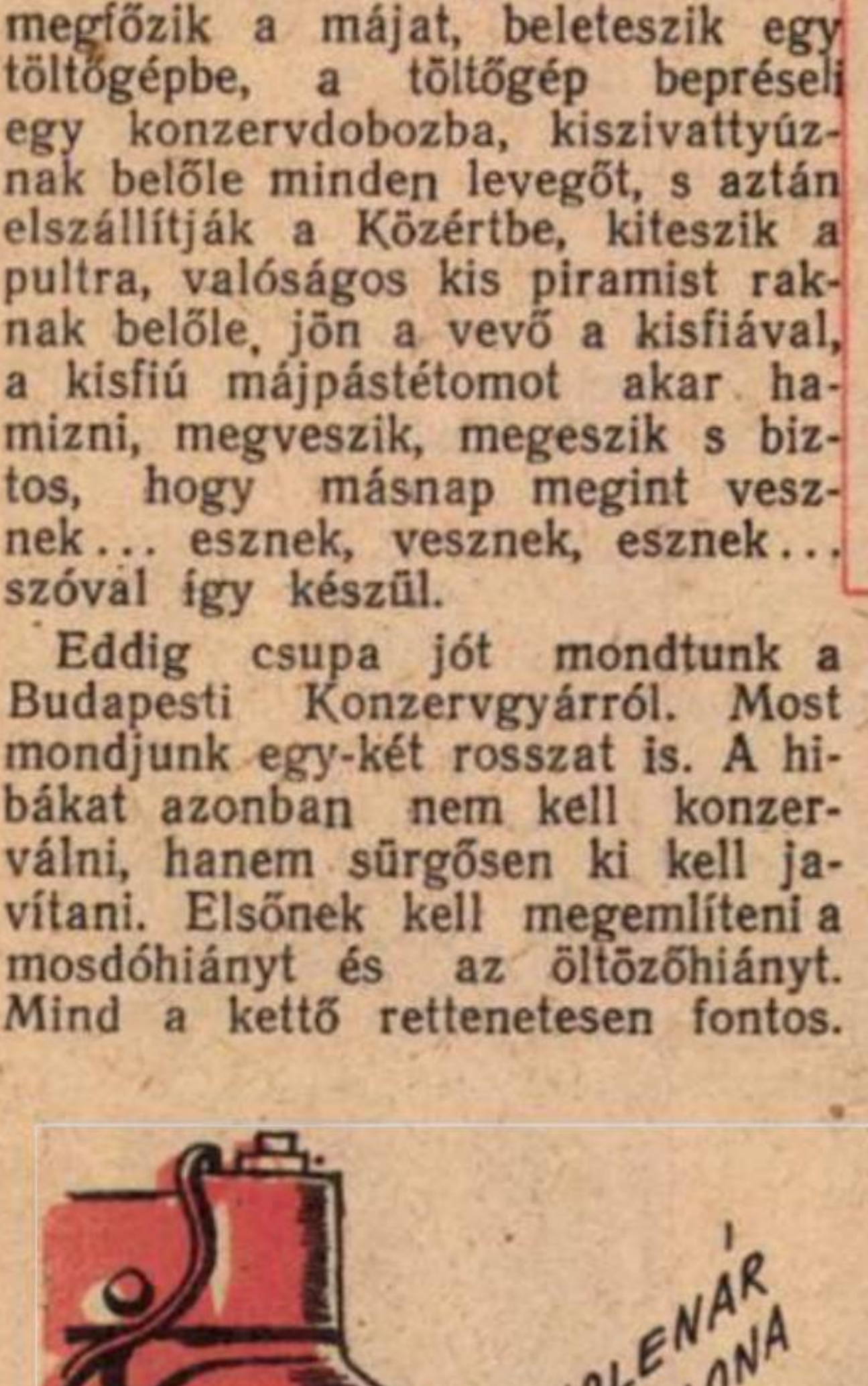

Holenár Ilona zárónő. Nemrégen ül a zárógépnél, mégis úgy dolgozik rajta, mintha csecsemő kora óta mást se csinált volna.

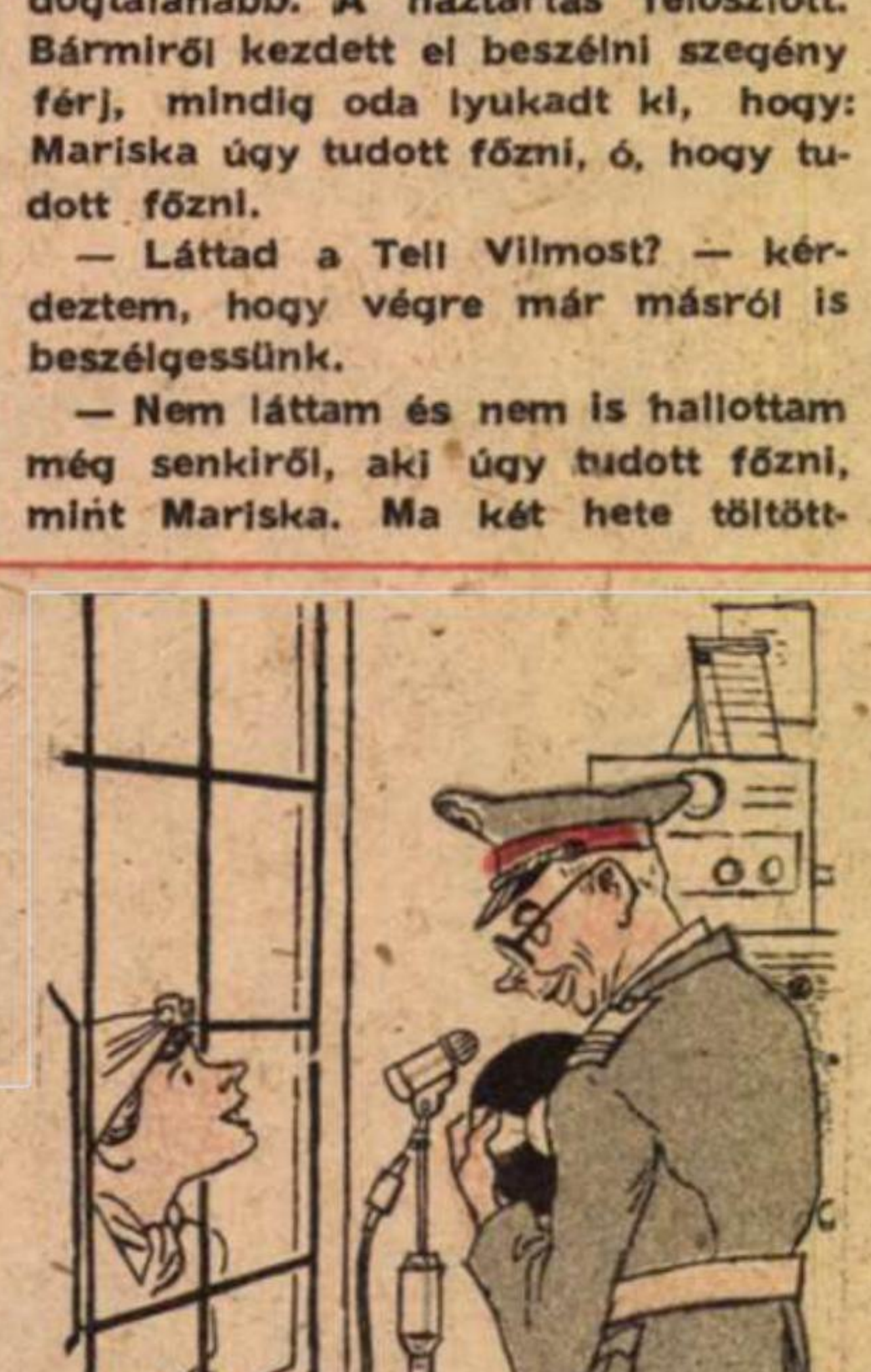

Pillanatkép a studióból. Munka közben is állandóan oda-odarohangálnak a studió ablakához és könyörögnek: Nagy bácsi mégegyszer a lehet könny nélkül sírnit!

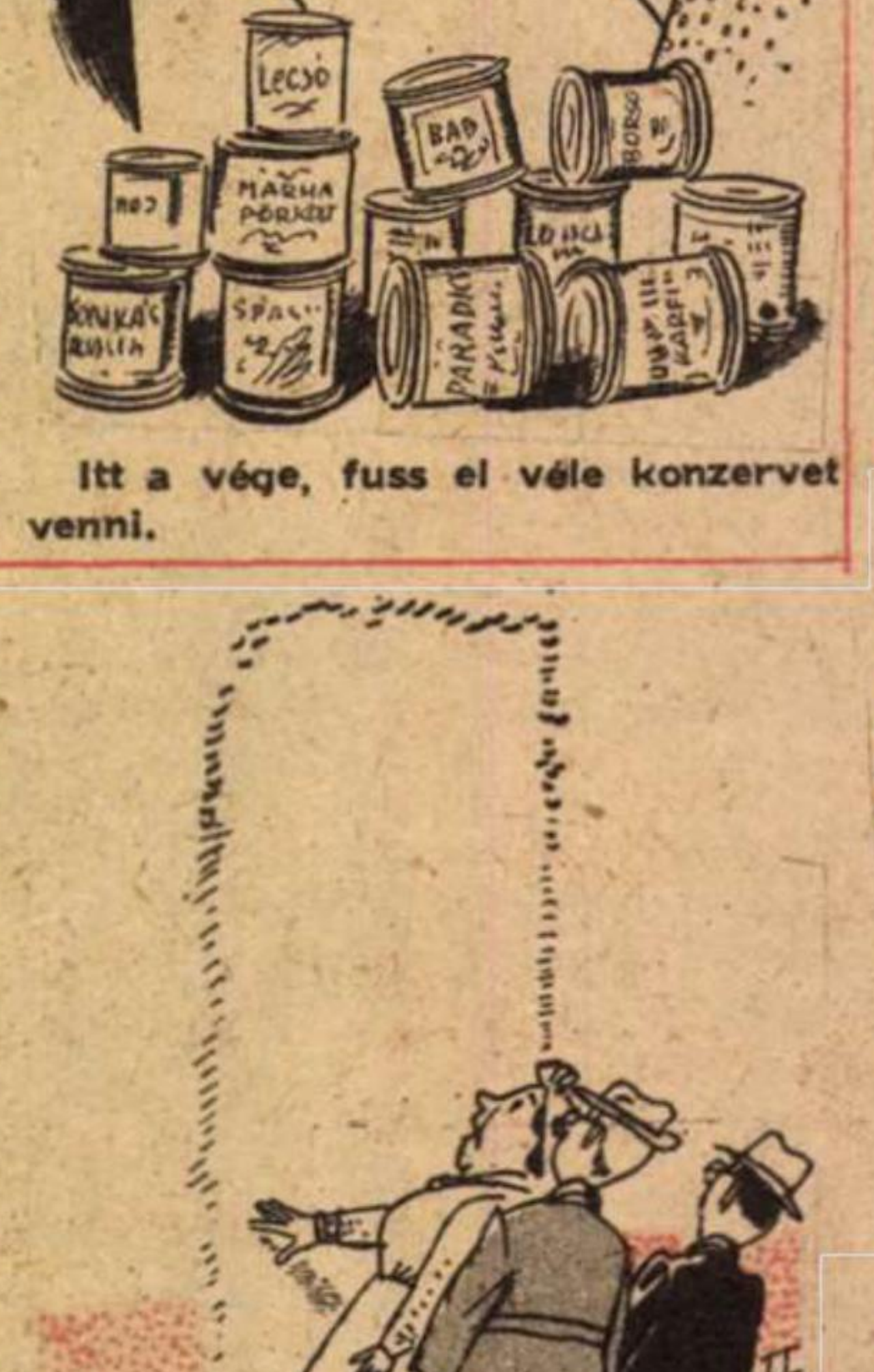

KISÉRŐNŐ: Tessék elvtársak, ez a pártiroda!

MI (csodálkozva): De hisz ez egy fal!

KISÉRŐNŐ (még jobban csodálkozva): Érdekes, tegnap még itt volt. Vajjon hol lehet most a pártiroda?!

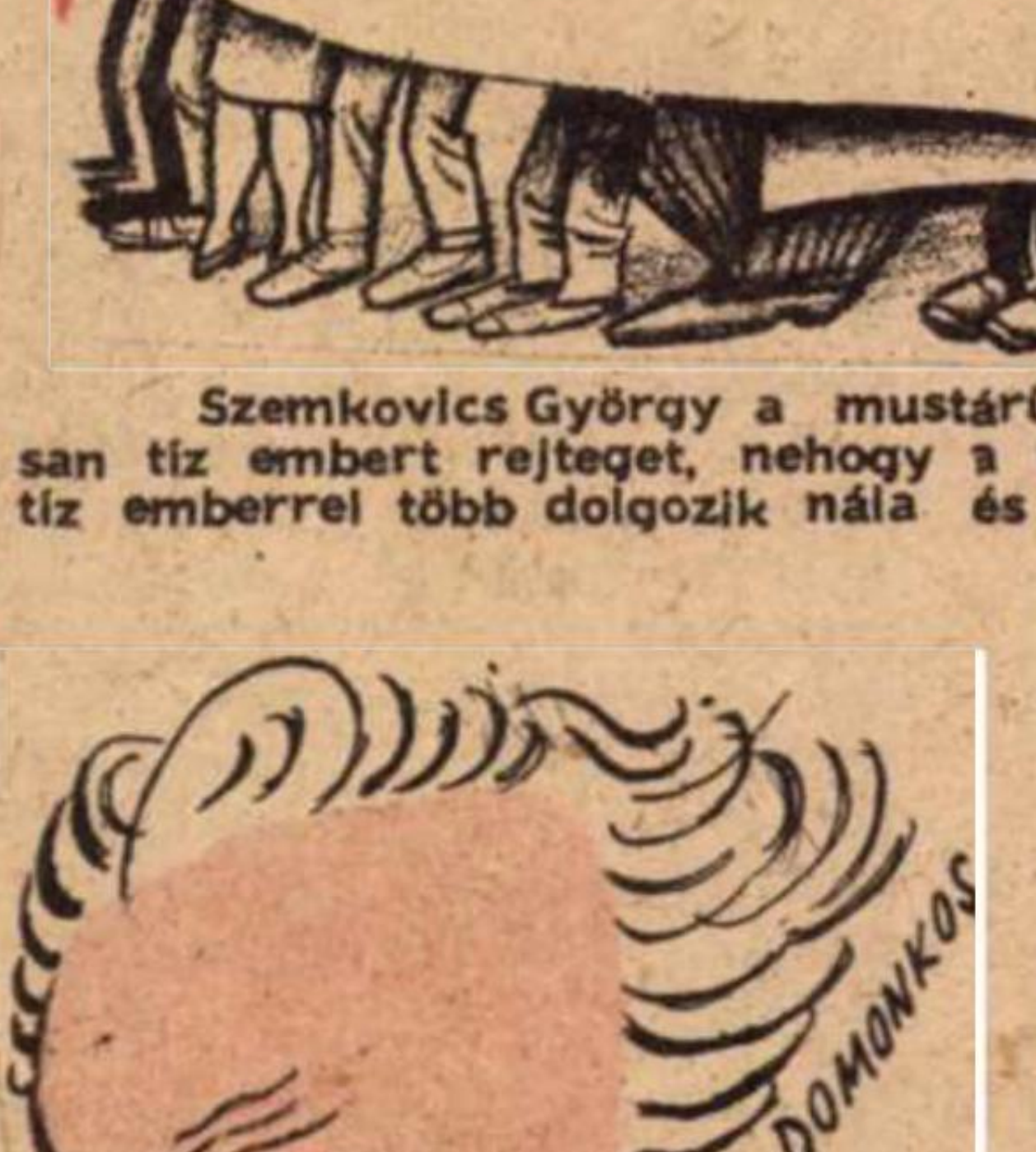

Domonkos János remek újítása a felújított azbesztszűrő Ez az újítás nagy megtakarítást jelent, mert eddig Svájcból kellett behozatni és a derék svájciak nem adták olcsón. Képzeljük milyen dühösek voltak Domonkosra. Domonkos elvtárs jelenleg éppen azon töpreng, hogy mivel tudná őket újra felbosszantani.

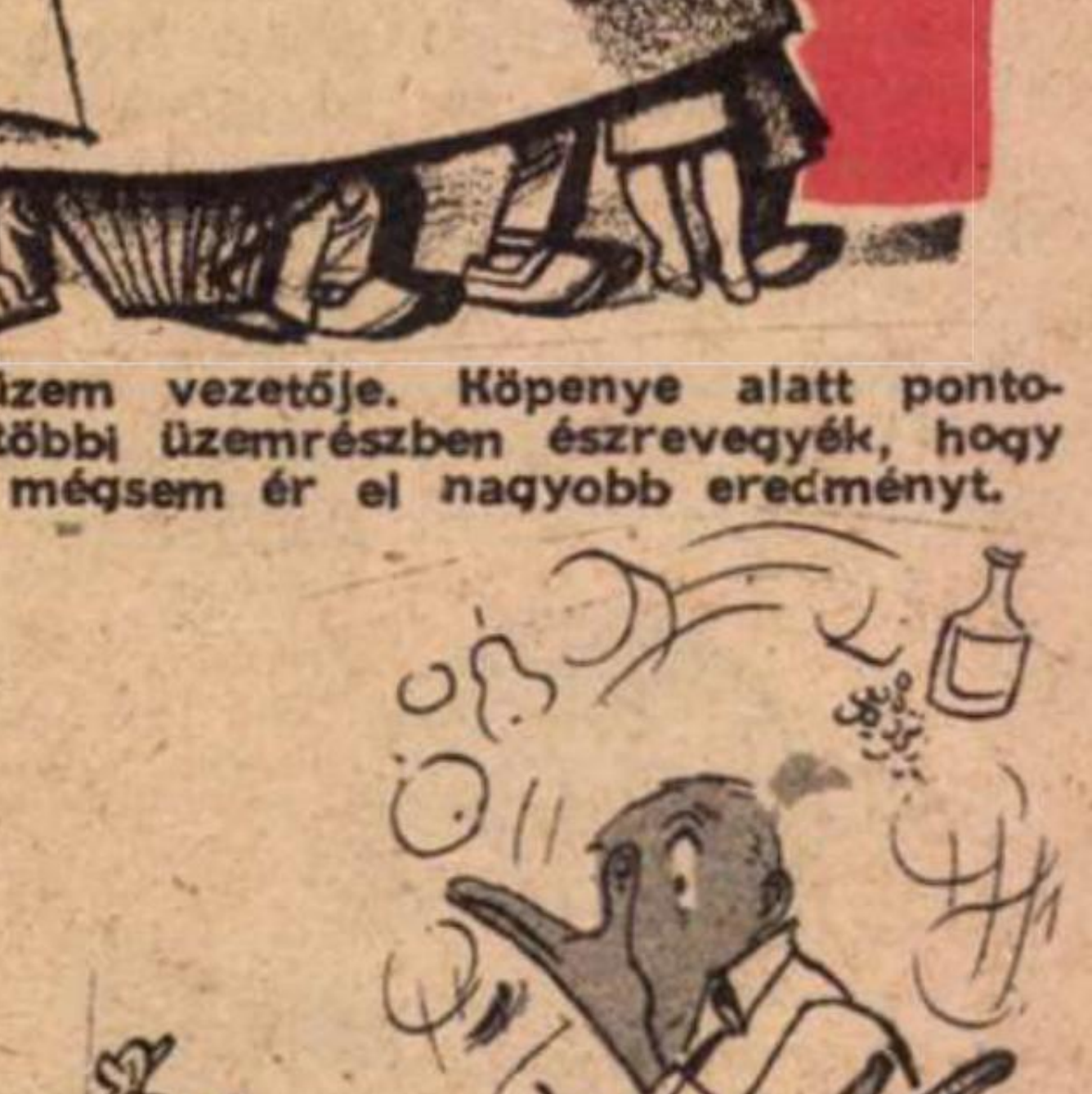

Ferenci bácsi a gyümölcsfőzés bűvésze. Tapasztalatait nem adja át a fiataloknak, illetve ha átadja, így adja át: egy-kettő, hókuszpókusz, no mégegyszer bumbumbum. Látjátok gyerekek, így kell ezt csinálni. Ember legyen a konzervgyárban, aki ebből tapasztalatot nyer.

Jövő héten: a fegyverneki FÖLDMŰVESSZÖVETKEZETNÉL